Έτος ΣΤ'

Τεῦχος 117ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΗΝΥΜΑ

ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ κ. Κ. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ 25ης ΜΑΡΤΙΟΥ

«Ἡ 25η Μαρτίου ἀποτελεῖ διὰ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος τὴν ἑορτὴν τῶν ἑορτῶν καὶ τὴν πανήγυριν τῶν πανηγύρεων. Διότι κατ' αὐτὴν ἑορτάζομεν τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ συγχρόνως τὴν ἐπέτειον τῆς ροδιζούσης καὶ εὐέλπιδος Αὐγῆς τῆς Ἐθνικῆς μας Ἀνεξαρτησίας. Τὸ Ἔθνος γονυπετεῖ εὐλαβῶς πρὸ τῆς ἀσπίλου καὶ ἀχράντου Θεομήτορος καὶ στρέφει μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἀπεράντου εὐγνωμοσύνης τὴν σκέψιν του πρὸς τὸ Ἱερὸν Λάβαρον τῆς Ἁγίας Λαύρας. Ἀναπολεῖ τοὺς ὑπερόχους, εἰς ἡρωϊσμοὺς ἀφθάστους καὶ θυσίας ἀνυπερβλήτους ἀγῶνας τῶν προγόνων μας, οἱ ὁποῖοι, ὀλίγοι κατὰ πολλῶν, ἄοπλοι καὶ κατ' ἀρχὰς ἀβοήθητοι, μὲ μόνον ἐμπνευστὴν τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀδάμαστον θέλησίν των νὰ τὴν ἀποκτήσουν, ἐξηγέρθησαν κατὰ τῆς ἀχανοῦς τότε καὶ παντοδυνάμου Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας καὶ ἐνίκησαν. Χάρις εἰς αὐτοὺς ἡ αἰωνία Ἑλλὰς ἀνεγεννήθη καὶ ἀνακτήσασα μίαν γωνίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐδάφους συνεκρότησεν ἐπ' αὐτῆς τὸ Νεώτερον Ἑλληνικὸν Κράτος.

Ἀναπολοῦντες μετὰ συγκινήσεως τὰς θείας ἐκείνας στιγμὰς τοῦ ἐθνικοῦ μας βίου, δικαιούμεθα νὰ αἰσθανώμεθα εὔλογον ὑπερηφάνειαν, διότι τὸ παράδειγμα τῶν Κλεφτῶν καὶ Ἁρματωλῶν τοῦ 1821 συνεχίσθη ἐπαξίως ὑπὸ τῶν διαδεχθεισῶν αὐτοὺς γενεῶν. Ἐντὸς ἑνὸς αἰῶνος, τὸ πάτριον ἔδαφος ἐτριπλασιάσθη καὶ ἑκατομμύρια ἀλυτρώτων ἀδελφῶν μας ἠλευθερώθησαν. Σήμερον, ἐκτὸς τῶν ἱερῶν σκιῶν τῶν Ἀγωνιστῶν τοῦ 1821, δυνάμεθα νὰ βλέπωμεν ζῶντας τοὺς ἥρωας νέων ἐνδόξων ἀγώνων. Τὸ 1821 ἐναγκαλίζεται τὸ 1912 καὶ 1913, ἀγαλλιᾷ διὰ τὰ κατορθώματα τῶν ἀπὸ τοῦ 1916 μέχρι καὶ τοῦ 1922 Ἀγώνων, ὑπερηφανεύεται διὰ τὸ ἡρωϊκὸν «**ΟΧΙ**» καὶ τὴν ἐποποιΐαν τοῦ 1940 καὶ 1941 καὶ διὰ τὸ Γράμμον καὶ διὰ τὸ Βίτσι καὶ διὰ τὴν Κύπρον.

Ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας αὐτοὺς ὀφείλομεν νὰ ἀποκομίσωμεν ἐκτὸς τῆς δόξης καὶ διδάγματα. Ἡ ἱστορία των μᾶς διδάσκει ὅτι ὁ ἱερὸς σκοπὸς ὅστις ἐπεδιώκετο δι' αὐτῶν καὶ χάριν τοῦ ὁποίου ἐχύθησαν ποταμοὶ τιμίου αἵματος τῶν Ἑλλήνων Ἀγωνιστῶν, ἐκινδύνευσε πολλάκις νὰ μείνῃ ἀπραγματοποίητος ὄχι τόσον ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν ἀντίδρασιν, ὅσον ἀπὸ τὴν ἐμφύλιον διχόνοιαν καὶ ἀπὸ τὸν μεταξὺ τῶν ἀρχηγῶν σπαραγμόν. Τὸ δίδαγμα αὐτὸ ἂς τὸ αἰσθανθῶμεν καὶ ἂς τὸ μελετήσωμεν μὲ μεγαλυτέραν προσοχήν.

Ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην περίοδον τοῦ ἐθνικοῦ μας βίου σήμερον ἡ ἑνότης τοῦ Ἔθνους πρέπει νὰ εἶναι ἀρραγὴς καὶ ἡ ὁμόνοια ἀδιατάρακτος. Μὲ βαθεῖαν πίστιν πρὸς τὰ ἱστορικὰ πεπρωμένα τῆς Πατρίδος μας, ἀφωσιωμένοι εἰς τοὺς λαοφιλεῖς Βασιλεῖς μας, οἱ ὁποῖοι ἐμφυσοῦν δημιουργικὴν πνοὴν εἰς τὸ Ἔθνος, ἂς ἑτοιμάσωμεν τὸν δρόμον τῆς αὔριον. Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Ὑψίστου θὰ εἶναι στρωμένος μὲ δάφνας καὶ θὰ ὁδηγῇ τὴν Πατρίδα μας πρὸς τὴν εὐτυχίαν».

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως

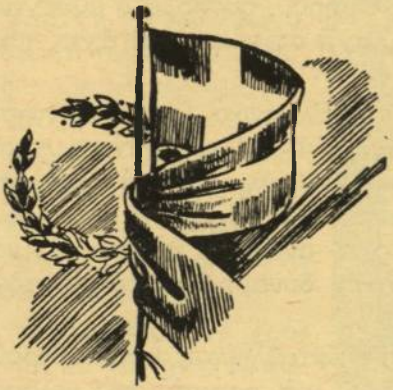
Κ. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΪΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΣΤ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1958 | ΤΕΥΧΟΣ 117ΟΝ

25Η ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

«Τοῦτο τὸ λόγο θὰ σᾶς πῶ. Δὲν ἔχω ἄλλον κανένα:
»Μεθῦστε μὲ τ' ἀθάνατο κρασὶ τοῦ Εἰκοσιένα».

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Πράξεις ἀσήμαντες καὶ πράξεις ὑπέρτερης σημασίας, πράξεις αἰώνιες καὶ πράξεις κηθημερινές, συνταιριάζουν τὴν ἀνθρώπινη παρουσία στὴ ζωή. Ἡρωϊσμοί, πόλεμοι, νίκες καὶ θυσίες ἀνταμώνουν στὶς ἀμέτρητες σελίδες τῆς ἱστορίας τῶν λαῶν, στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου. Στὸ διάβα ὅμως αὐτοῦ τοῦ χρόνου, πολὺ σπάνια συναντᾶμε τὴν ἱστορικὴ ἔξαρση, τὴν ἱστορικὴ πράξη μὲ τὸ ὑψηλὸ νόημα.

Ἄξιος ὁ ἡρωϊσμός. Πιότερο ἄξιος ὅμως ὁ ἡρωϊσμὸς ποὺ σφιχτοδένεται μὲ μιὰ Ἰδέα. Πάνω ἀπ' ὅλα, πιὸ ἄξιος ὁ ἡρωϊσμός, ὁ σπάνιος ποὺ ἐνσυνείδητα καὶ θεληματικὰ τὸν ἀσκεῖ ὁ ἥρωας, γιὰ τὴν ἐπίτευξη τῆς μεγάλης ἰδέας του.

Κανένας ἄλλος λαὸς δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τόσο πολυκύμαντη καὶ ἀληθινὰ καταπληκτικὴ ἱστορία, ὅσο **ὁ Ἑλληνικὸς λαός.** Ἡ παρακολούθηση τῆς συνεχείας του, εἶναι κοπιαστική. Ἡ παλίρροια καὶ ἡ ἄμπωτις τῆς φυλετικῆς μας ὁρμῆς, εἶναι τόσο σύμμιχτη μὲ τὰ γεγονότα τῶν διαφόρων ἐποχῶν, ποὺ μᾶς ἀναγκάζει νὰ σταματοῦμε πολλὲς φορὲς τὴν ἔρευνά μας καὶ νὰ ζητοῦμε τὸ ὁρόσημο ποὺ θὰ μᾶς διευκολύνῃ στὴν διάκριση τῶν ἀξιολογωτέρων ἐπιτεύξεών μας.

Λαοὶ πολλοὶ καὶ διάφοροι πέρασαν καὶ σταμάτησαν στὴ χώρα μας. Ἄλλοι τὴν κυβέρνησαν καὶ τὴν δούλεψαν, κι' ἄλλοι τὴν ἐδυνάστευσαν. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ζήτησαν μὲ τὴ βία νὰ πνίξουν τὸ Ἐθνικὸ φρόνημα, νὰ σβύσουν τὴν Ἑλληνικὴ ψυχή. Ζήτησαν νὰ λησμονηθοῦν οἱ θεοί της, οἱ ἡμίθεοί της, οἱ ἥρωες, τὸ πνεῦμα μας καὶ τὰ μνημεῖα τοῦ Περικλέους.

Σ' ἄλλες χῶρες οἱ διάφοροι κατακτηταὶ μπόρεσαν νὰ ἀλλοιώσουν τὴν ψυχοσύνθεση τῶν ὑποδούλων. Στὴν Ἑλλάδα, στὴ χώρα ποὺ οἱ ἄνθρωποι εἶναι ριζωμένοι στὴ γῆ μὲ τὴν κοσμογονία τῶν Γιγάντων καὶ τῶν Τιτάνων, μὲ τὰ χρυσᾶ ἔπη τοῦ Ὁμήρου, δύσκολα ὁ μυθογεννημένος λαός της ἀνέχεται νοθεία καὶ ἀλλαγὴ στὶς ἱερὲς καὶ ἅγιες παραδόσεις.

Σ' ὅλες τὶς κρίσιμες στιγμές του, τὸ Ἑλληνικὸ Γένος κράτησε ἀδιάσπαστο τὸ σὐνδεσμο τῆς Ἐθνικῆς του ψυχῆς. Μ' αὐτὴ τὴν ψυχικὴ ρώμη καὶ τὴν γαλβανισμένη ἀπὸ τὴν δοκιμασία εὐψυχία καὶ καρτερία, τὸ Ἑλληνικὸ Γένος ἀντιμετώπισε τὴν Τουρκικὴ δουλεία. Τὸ παρελθόν δὲν τὸν ἐξάντλησε, δὲν τὸν ἐγονάτισε, ἀλλ' ἀντίθετα ἔπεφτε γιὰ νὰ σηκωθῇ μὲ βαρύτερη πίστη καὶ ἀλκιμώτερη δύναμη γιὰ τὸ νέο του ἀγῶνα.

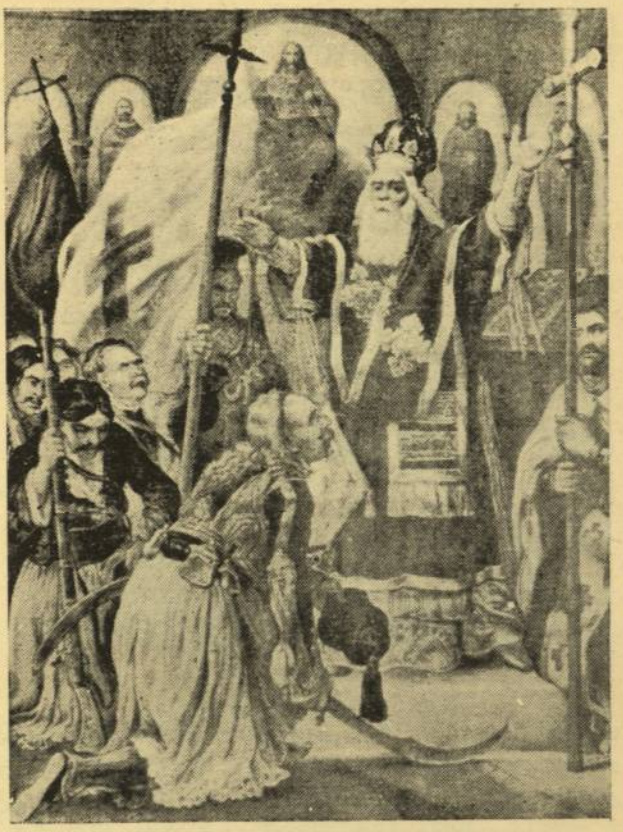
Ὕστερα ἀπὸ μακρὰ περίοδο Ἐθνικῆς καταθλίψεως καὶ θλιβεροῦ σκοτεινιάσματος τοῦ Ἑλληνικοῦ ὁρίζοντος, μιὰ ρωγμὴ στὸ μελανὸ παραπέτασμα καὶ μερικὲς ἀμυδρὲς ἀχτῖνες τοῦ ἥλιου, ἄρχισαν νὰ φωτίζουν τὸ στερέωμα κατὰ τὸ τέλος τοῦ 18ου αἰῶνος. Ἦταν ἡ σπίθα τῆς ἐλευθερίας, ποὺ τετρακόσια ὁλάκερα χρόνια σιγόκαιγε στὶς καρδιὲς τῶν ὑποδούλων Ἑλλήνων. Ἦταν ὁ ἀσίγαστος ὅλων πόθος γιὰ τὴν ἀνάκτησι τῆς ἐλευθερίας των, τὴν κατάλυση τῶν τυραννικῶν δεσμῶν.

Σκοτάδι θανάτου ἐκάλυπτε τοὺς ὁρίζοντες. Τὸ πνεῦμα τῆς καταστροφῆς καὶ στυγνὸ καὶ φρικῶδες, ἐτέλει εὐωχίες καὶ σπονδὲς ἀνθρωπίνων αἱμάτων. Ἡ ἀνθρώπινη ἀξία ἐξευτελίζεται. Αἱ ἰδέαι σαρκάζονται. Ἡ ἀδυσώπητη βία καὶ τὰ ἀπαίσια ἐγκλήματα, ἀνοίγουν ἀπούλωτες πληγὲς στὰ σωθικὰ τῶν σκλαβωμένων ραγιάδων.

Μέσα ὅμως στὴ φρικαλέα αὐτὴ κατάσταση, πάναγνη καὶ ὡραία, ἀπτόητη καὶ μεγαλοπρεπής, **Η ΕΛΛΑΔΑ** ὑψώνει τ' ἀκατάλυτα τρόπαια καὶ ἐξαπολύει θύελλες ζωῆς καὶ ποταμοὺς φωτός. Ἡ Ἑλλάδα, φῶς καὶ Ἀνάσταση καὶ ζωή, βαδίζει καὶ πάλιν τὸν δρόμο τοῦ αἰωνίου μαρτυρίου της, γιὰ ν' ἀναστήσῃ τὸν ἄνθρωπο, γιὰ νὰ φωτίσῃ τὴν ἀνθρώπινη ζωή. Στοὺς ναοὺς τῶν Ἑλληνικῶν δαιμονίων καὶ τῶν Χριστιανικῶν ὁραματισμῶν, καίει ἀκοίμητο Φῶς, γιὰ νὰ διαλύσῃ τὰ βαρβαρικὰ σκότη, γιὰ νὰ θερμάνῃ τὶς ψυχὲς τῶν ὑποδούλων. Οἱ ἰαχὲς καὶ οἱ ἀλλαλαγμοὶ τῶν Μαραθωνομάχων καὶ Σαλαμινομάχων, καλοῦν τοὺς Ἕλληνες στὸν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα. «**Χριστὸς νικᾷ**» βροντο-

φωνοῦν τὰ πλήθη τῶν ἡρώων τοῦ Ἑλληνικοῦ Βυζαντίου «**Γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστη τὴν ἁγία καὶ τῆς πατρίδος τὴν ἐλευθερία**» κραυγάζουν τώρα οἱ ἥρωες τοῦ 21.

Αἰώνια παράδοση ἀγώνων καὶ θυσιῶν, καλεῖ τοὺς Ἕλληνες νὰ συνεχίσουν τὸ δρόμο τῶν πατέρων των, τὸ δρόμο τῆς ἀθάνατης Ἑλλάδος. Ἀπὸ τὴν **Ἀκρόπολη**, τὴν κολυμβῆθρα αὐτὴ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας, τοῦ ἱεροῦ κι' ἀκατάλυτου συμβόλου. Ἀπὸ τὴ γῆ τοῦ Λεωνίδα καὶ τοῦ Μιλτιάδου, ξεπήδησε μιὰ φοῦχτα Ἑλλήνων γιὰ νὰ συντρίψῃ τὸ βάρβαρο κατακτητὴ καὶ νὰ κάνῃ ν' ἀνατείλῃ ξανὰ ὁ ἥλιος τῆς ἐλευθερίας στὴ σκλαβωμένη γῆ.

Ο ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΑΤΡΩΝ ΓΑΡΜΑΝΟΣ
ὑψώνων τὴν σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας.

Πρὶν ἀπὸ 137 χρόνια, οἱ Ἕλληνες ἅρπαξαν τὰ ὅπλα γιὰ τὴν Ἐθνικὴν των ἀποκατάσταση καὶ μὲ τὶς εὐλογίες τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ, ἀνώρθωσαν τὸ ἀνάστημά τους ἐναντίον τῶν Τούρκων, γιὰ νὰ κερδίσουν τὴν ἐλευθερία τους. Δὲν ὑπελόγισαν τὴν ἀσύγκριτα μικρὴ ἀριθμητική τους ὑπόσταση. Ὅσοι ἔμαθαν νὰ συγκρίνουν ἀριθμούς, μοιραία πελαγώνουν. Στοὺς ἀγῶνες τῶν Ἑλλήνων, ὑπάρχει πάντοτε ἡ ἴδια συντριπτικὴ εἰς βάρος των ἀνισότης. Στὸ τέλος ὅμως πάντα νικοῦν, γιατὶ κοντὰ στὸν κάθε Ἕλληνα ποὺ ξεσηκώνεται μὲ τ' ὅπλο στὰ χέρια, μάχονται φάλαγγες καὶ λεγεῶνες ἀναρίθμητες ἄλλων παλαιῶν Ἑλλήνων. Ὁ Παπαφλέσσας, ὅταν ἀποφάσισε νὰ σταθῇ στὸ Μανιάκι, ἔνοιωθε μέσα του ὁλοζώντανο τὸν Λεωνίδα. Οἱ Ἕλληνες γνωρίζουν νὰ μάχωνται καὶ νὰ πεθαίνουν γιὰ τὴν ἐλευθερία τους. Ἀγωνίζονται πάντοτε γιὰ μιὰ καὶ τὴν αὐτὴ ἰδέα: Τὴν **Ἐλευθερία**.

Ἡ ἐλευθερία αὐτὴ συνθέτει τὴ θαυμαστὴ ἑνότητα τῆς ἱστορίας μας. Αὐτὴ συνδέει τοὺς ζώντας μὲ τοὺς νεκρούς. Ποτὲ ἡ Ἰδέα αὐτὴ δὲν ὑπῆρξε τόσο βαθειὰ συνειδητή, τόσο διαυγής, ὅσο τὸ 1821.

Ἡ 25 Μαρτίου 1821 εἶναι τὸ σύμβολο μιᾶς ἀφετηρίας τῆς νικηφόρου πάλης τοῦ Ἔθνους γιὰ τὴν Ἐλευθερία του. Τὸ Εἰκοσιένα, εἶναι ἕνα κομμάτι φλογισμένη σάρκα. Ὑπῆρξε γιὰ τὴν ἱστορία τῶν λαῶν καὶ εἶναι καὶ σήμερα καὶ πάντοτε θἆναι ἕνα φαινόμενο ἐκρήξεως καὶ μεταρσιώσεως, ποὺ ἔκαμε τὴν Οἰκουμένη νὰ στρέψῃ τὰ βλέμματά της πρὸς τὴν πατρίδα μας.

Σἂν παραμύθι, ποὺ ὅμοιο δὲν ἀκούστηκε σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, θ' ἀντιλαλῇ καὶ θὰ κυκλώνῃ γῆ κι' οὐρανὸ καὶ θὰ πυρώνῃ καρδιὰ καὶ νοῦ. Τραγούδια καὶ παιᾶνες θ' ἀναβλύζουν ἀπὸ τὰ Ἑλληνικὰ χώματα, καὶ ὑπερηφάνεια θὰ γιγαντώνῃ τὴν ψυχὴ τοῦ κάθε ἐλεύθερου ἀνθρώπου.

Ο ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΔΙΚΑΙΟΣ ΠΑΠΑΦΛΕΣΣΑΣ

Μιὰ φοῦχτα Ἕλληνες, φτωχοί, γυμνοὶ ἀπὸ βόλια κι' ἄρματα, ὀρθώθηκαν ξαφνικὰ καὶ ζήτησαν νὰ τινάξουν τὶς βαρειὲς τῆς σκλαβιᾶς ἁλυσίδες. Τὰ φαράγγια ἀντιλάλησαν. Ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη ἀντήχησαν οἱ γλυκειὲς στροφὲς τοῦ Ρήγα. Ξύπνησαν τῶν προγόνων οἱ σκιές. Ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, γέροι καὶ γρηὲς ξεμπρατσώθηκαν. Τέντωσαν τὰ στήθη τους καὶ ἡ ἰαχή τους ἔσμιξε μὲ τὸ τρόπαιο τοῦ Λεωνίδα.

Στὴν ἀπέραντη πορεία τῆς ἱστορίας τῶν μεγάλων λαῶν, ὑπάρχουν σταθμοί, μπροστὰ στοὺς ὁποίους τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου στέκει εὐλαβικά. Σήμερα, ἂς σωπάσῃ κάθε μικρόψυχη σκέψη. Ἂς ἀναπαυθοῦμε γιὰ λίγο κάτω ἀπ' τὴ σκιὰ μιᾶς μεγάλης μας δόξας. Ὄχι πὼς κουραστήκαμε, ἀλλὰ γιατὶ κι' οἱ πιὸ δυνατοὶ ἔχουν ἀνάγκη νὰ ξεκουράζουν γιὰ λίγο τὸ λογισμό τους, ἀντικρύζοντας τὸ Εἶναι τους μέσα στὶς λαμπρὲς σελίδες τῆς ἱστορίας των. Τὰ περασμένα τῆς γενιᾶς μας εἶναι τόσο ἀληθινὰ καὶ ὑπέροχα ποὺ αἰώνια θὰ στέκουν μπροστὰ μας, ἔτσι ποὺ εὔκολα ν' ἀντικρύζουμε τὸν ἑαυτό μας μέσα σὲ κάθε τους μεγάλη εἰκόνα.

Ἐλᾶτε, λοιπόν, νὰ σταθοῦμε νὰ δοῦμε τὴ μεγάλη τούτη μέρα. Στὴν

ἀσέληνο κι' ἐρεβώδη νύχτα τῆς δουλείας, ἐνώθηκε καὶ ἐξηγέρθη ἡ ψυχικὴ συνισταμένη τοῦ Ἔθνους, ἡ ὁποία ἔθραυσε τὶς ἁλυσίδες κι' ἐπανέφερε τὴν ἄστεγη ἐλευθερία στὴ γνώριμη στέγη της. Ὁ Ἐθνικὸς ψάλτης, **ὁ Ρήγας**, προετοίμασε ψυχικὰ τὸ Ἔθνος σὰν ἄλλος Τυρταῖος τῆς ἀρχαιότητος. Σιγὰ-σιγὰ ὁ ψυχικὸς πήγασος τοῦ Ἐθνικοῦ μεγαλείου ἀνυψώνεται σ' αἰθέρια στρώματα καὶ ἡ φλόγα τῆς δράσεως ἐξαπλώνεται μὲ ταχύτητα πυρκαϊᾶς.

Ὁ ἁπλοϊκὸς ἀγρότης, ἐγκαταλείπει τὸ δρεπάνι καὶ παίρνει τὸ ὅπλο. Τὸ δίκαιο τοῦ ἀγῶνος καὶ ὁ πατριωτικὸς ἐνθουσιασμός, μεταβάλλει τὸν ἥσυχο ἀγρότη σὲ ἥρωα καὶ τὴ σεμνὴ καὶ ἀσθενῆ παρθένα, ἱκανὴ νὰ χορεύῃ τὸ Ζαλόγγειο χορὸ τοῦ θανάτου.

Ο ΡΗΓΑΣ ΦΕΡΑΙΟΣ

Ἀπεριόριστα καὶ μέχρι τοὺς οὐρανοὺς ἀνεβαίνει ἡ λάμψη τῆς δόξας τῶν ἡρώων. Πάνω καὶ πέρα ἀπ' τὰ σύννεφα προβαίνει ἡ αἰχμὴ τοῦ ὀβελίσκου τῶν θυσιῶν. Πιὸ κάτω ἀπὸ τὰ τάρταρα κατεβαίνει ἡ οἰμωγὴ κι' ὁ θρῆνος. Πέρα ἀπ' τοὺς ὠκεανοὺς διαχέονται οἱ ποταμοὶ τῶν αἱμάτων.

1821-1827. Ἑπτὰ χρόνια. Ἑπτὰ ἐκθαμβωτικὲς ἐξέδρες. Ἡ μιὰ ψηλότερα ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ πάνω στὴ κάθε μιά, ἀγαλματικὸ σύμπλεγμα τρόμου καὶ μεγαλείου. Οἱ Ἕλληνες ὁραματίζονται τὸ ξαναχτίσιμο τοῦ Ἑλληνικοῦ κόσμου, ποὺ τὸν ἔκλειναν μέσα στὰ στήθεια τους. Ὅλη ἡ πορεία προδίδει πάλη, μαρτύριο καὶ θάνατο.

Δὲν ὑπάρχουν λέξεις, δὲν ὑπάρχουν χρώματα, δὲν ὑπάρχει ἀνθρώπινο μυαλὸ γιὰ νὰ περιγράψῃ, νὰ χρωματίσῃ καὶ νὰ φαντασθῇ τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴ λαμπρότητα αὐτῆς τῆς ἡμέρας.

Ἀθάνατε Ἑλληνικὲ λαέ. Τρεῖς χιλιάδες χρόνια γράφεις μὲ τὸ αἷμα σου τὴν ἴδια ἱστορία. Μικρός, ἀσήμαντος τὸν ἀριθμό, δημιουργεῖς θαύματα. Τρεῖς χιλιάδες χρόνια, κτίζεις Παρθενῶνες. Λαξεύεις στὸ μάρμαρο ἀθάνατα ἀριστουργήματα. Εἶσαι ἡ πηγὴ τοῦ πεύματος καὶ τῆς ὀμορφιᾶς. Νικᾷς καὶ διοχετεύεις τὸ πνεῦμα σου, τὸν πολιτισμό σου ὡς τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου. Ἡττᾶσαι κι' ὅμως νικᾷς μὲ τὸ πνεῦμα σου.

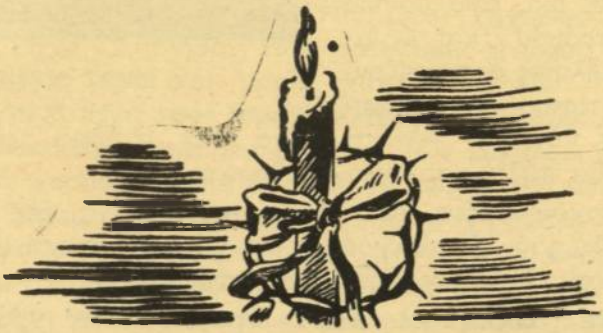
Ἀθάνατη Ἑλλάδα. Πολυδοξασμένη καὶ χιλιοματωμένη χώρα. Κάθε πήδημά σου στὴ μάχη, δείχνει τὸ σκίρτημα χιλιάδων χρόνων ἑνὸς λαοῦ ποὺ γεννήθηκε, ἔζησε κι' ἀνδρώθηκε μέσα στὴν πνευματικώτερη ἐλευθερία. Στὸ βράχο σου ἔσπασαν, στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων, ὅλα τὰ κύματα τῆς βίας καὶ τῆς βαρβαρότητας. Κάθε σου πέτρα ἔχει νὰ διηγηθῇ ἕναν ἡρωϊσμὸ ἢ ἕνα μαρτύριο, ἕναν ἄθλο ἢ μιὰ θυσία. Εἶσαι μιὰ γῆ ποὺ μιλάει. Μιὰ θάλασσα, ποὺ κάθε φλοῖσβος της ξυπνάει τοὺς θρύλους ἀπείρων παλαιῶν καὶ νέων κατορθωμάτων.

Αὐτῆς τῆς χώρας, γέννημα καὶ θρέμμα, ἂς συνεχίσουμε τὴ φωτεινὴ πορεία, ποὺ μέχρι τώρα χάραξαν κι' ἀκολούθησαν οἱ πρόγονοί μας, μεταδίδοντας, ὡς ἄλλοι σκυταλοδρόμοι, στοὺς ἐπερχομένους, τὴ σκυτάλη τῆς νίκης τοῦ φωτὸς κατὰ τοῦ σκότους, τῆς ἀλήθειας κατὰ τοῦ ψεύδους, τῆς ἐλευθερίας κατὰ τῆς βίας. Τὸν κόσμο, μπορεῖ νὰ τὸν κατακτήσουν μόνον οἱ ἰδέες, τὸ πνεῦμα, τὸ Φῶς. Ποτὲ ὅμως ἡ βία, τὸ κνοῦτο, τὸ σκοτάδι. **Ἡ Ἑλλάδα ποτὲ δὲν πεθαίνει.**

«Ποτὲ δὲν χάνεται ἡ Ἑλλάς, δὲν σβύνει ἡ ψυχή της
Τὰ σάβανά της ἔμαθε, νὰ σχίζῃ τὸ σπαθί της...»

ὅπως πολὺ σωστὰ γράφει ὁ ποιητής.

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1958)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

V. Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ. — Η ΓΕΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΑΥΤΗΣ —

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

187—Οἱ ἐπιχειρήσεις στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια κατὰ τὴν Κυριακὴ 10 Δεκεμβρίου 1944.

188—Οἱ μάχες κατὰ τὴν Δευτέραν 11 Δεκεμβρίου 1944.

***

187. Οἱ ἐπιχειρήσεις στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια κατὰ τὴν Κυριακὴ 10 Δεκεμβρίου 1944.

Ἀπὸ τὸ πρωῒ τῆς 10 Δεκεμβρίου 1944 οἱ κομμουνισταὶ ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν κατὰ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας. Μία ἰσχυρὰ περιπολία, στὴν ὁποία ἔλαβε μέρος καὶ Ἄγγλος Ὑπολοχαγός, πῆγε στὸ μέγαρο Σ.Ε.Κ. ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πολυτεχνείου, γιὰ νὰ κάμῃ ἀπὸ ἐκεῖ σχετικὴ ἀναγνώρισι. Ἡ περιπολία, ἡ ὁποία ἐπυροβολήθη ἀπὸ διάφορα σημεῖα, ἔφτασε στὸ μέγαρο τὸ ὁποῖο βρῆκε κενό. Ἀπὸ ἐκεῖ ἔριψε μερικὲς βολὲς ὅλμου ἐναντίον τοῦ ξενοδοχείου «ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ» ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀβέρωφ, ποὺ ἐχρησιμοποιεῖτο ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς ὡς κέντρο ἐπιθέσεως καὶ ἐπέφερε ἀρκετὲς ζημίες, ὥστε ἠναγκάσθησαν νὰ τὸ ἐγκαταλείψουν.

Ἀπὸ τῆς 14.30' (2.30' μ.μ.) ὥρας ἔγινε μιὰ αἰφνιδιαστικὴ ἐπίθεσις ἐναντίον τοῦ μεγάρου Ἀσφαλείας καὶ τοῦ Δ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος. Προφανῶς, ἡ ἐπίθεσις κατὰ τῆς Ἀσφαλείας ἐγένετο γιὰ νὰ μὴ μπορέσουν οἱ ἄνδρες αὐτῆς νὰ δώσουν βοήθεια στοὺς ἀστυνομικοὺς τοῦ Δ' Τμήματος, τοῦ ὁποίου ἡ κατάληψις ἦταν ὁ ἀντικειμενικός τους σκοπός.

Ὁ Ἄγγλος Ἀξιωματικός, μὲ ὑπόδειξιν τοῦ ταγματάρχου κ. Δημητρίου Χατζηλία, ἐξετέλεσε μὲ ἐπιτυχίαν πυρὰ μὲ βαρειὰ ὅπλα (πολυβόλα καὶ ὅλμους) κατὰ τῶν ἑστιῶν πυρὸς τῶν κομμουνιστῶν.

Οἱ κομμουνισταὶ ὅμως εἶχαν συγκεντρώσει ἀρκετὲς δυνάμεις καὶ ἐσυνέχισαν μὲ τὴν ἴδια ἔντασι τὰ πυρὰ καὶ μάλιστα κατώρθωσαν μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς νὰ εἰσχωρήσουν στὴν πτέρυγα τοῦ συγκροτήματος κτιρίων τοῦ Πολυτεχνείου, ποὺ βρίσκονταν ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὸ μέγαρο τῆς Ἀσφαλείας καὶ ἀπὸ ἐκεῖ νὰ βάλλουν κατὰ τοῦ κτιρίου τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας. Ἀμέσως συνεκροτήθη μιὰ ὁμάδα, μὲ ἀντικειμενικὸ σκοπὸ νὰ αἰφνιδιάσῃ τοὺς κομμουνιστάς, ποὺ εἶχαν εἰσχωρήσει στὸ Πολυτεχνεῖο καὶ νὰ τοὺς συλλάβῃ. Ἡ ἐξόρμησις ἔγινε σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ περνοῦσε ἀπὸ τὴν ὁδὸ Πατησίων μία φάλαγγα ἁρμάτων. Οἱ ἀστυνομικοὶ μπῆκαν στὸν περίβολο τοῦ Πολυτεχνείου, ἀλλὰ οἱ κομμουνισταὶ πρόλαβαν καὶ ἀπεχώρησαν λίγα λεπτὰ ἐνωρίτερα.

Τὰ ἅρματα μάχης ἄρχισαν ἔντονα πυρὰ στὴν ὁδὸ Πατησίων μέχρι τῆς Πλα-

τείας Ἀγάμων, ὅπου εἶχαν στηθῆ ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς ὁδοφράγματα, καθὼς καὶ στοὺς παραλλήλους δρόμους τῆς ὁδοῦ Πατησίων, γύρω ἀπὸ τὸ κτίριο τῆς Ἀσφαλείας. Κατόπιν τῆς ἐφόδου αὐτῆς τῶν ἁρμάτων, οἱ περισσότερες ἑστίες τῶν κομμουνιστῶν ἐσταμάτησαν τὰ πυρά. Ἀκολούθως τὰ ἅρματα ἀπεσύρθησαν, ὁπότε οἱ κομμουνισταὶ ἄρχισαν νέα αἰφνιδιαστικὴ ἐπίθεσι κατὰ τοῦ Δ' ἰδίᾳ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Γ' Σεπτεμβρίου καὶ Σολωμοῦ. Οἱ ἄνδρες τοῦ Τμήματος αὐτοῦ, ἀφοῦ ἡγωνίσθησαν μὲ πεῖσμα, ἐξήντλησαν τὰ πυρομαχικά τους καὶ ἔτσι στὶς 17 (5 μ.μ.) ἡ ὥρα ἐγκατέλειψαν τὸ Τμῆμα καὶ ἦλθαν στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια μαζὶ μὲ τοὺς στρατιωτικοὺς συμβούλους κ. κ. Λοχαγὸν Γ. Φλῶρον καὶ Ἐπίλαρχον Γ. Σκελέον.

Οἱ ἄνδρες τοῦ Τμήματος αὐτοῦ ἀργότερα, κατόπιν διαταγῆς, ἐστάλησαν στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσι.

Ἀφοῦ ὅλη τὴν ἡμέρα οἱ κομμουνισταὶ δὲν μπόρεσαν νὰ κάμψουν τὴν ἀντίστασι τῶν ἀστυνομικῶν τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας, ἐπεχείρησαν νὰ τοὺς ἀποθαρρύνουν μὲ ἄλλα λιγώτερο σοβαρὰ μέσα. Τοποθέτησαν δηλαδὴ ἕνα συγκρότημα τηλεβόων (χωνιῶν) σὲ γειτονικὴ ταράτσα, τὸ ὁποῖον ὅλη τὴ νύχτα οὔρλιαζε κυριολεκτικὰ μεταδίδοντας ἀπειλές: «Μπουραντάδες, χαφιέδες, μοναρχοφασίστες, ἔρχεται ὁ Ὀρέστης! θὰ σᾶς σφάξουμε ὅλους κλπ.».

Ἐννοεῖται ὅτι τοὺς ὑποδέχοντο οἱ καγχασμοὶ τῶν ἀστυνομικῶν καὶ μερικὲς ὁμοβροντίες καὶ ἔκτοτε ὁ Ὀρέστης, ποὺ διαρκῶς ἐρχόταν, δὲν ἔφθανε ποτέ· καὶ τοῦτο ἀποτελοῦσε τὸ προσφιλὲς θέμα διασκεδάσεως τῶν ἀστυφυλάκων.

Κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὁ Ὑποδιοικητὴς κ. Γ. Λίναρης, μὲ μιὰ μικρὴ δύναμι, ἐπεχείρησε μιὰ ἐπικίνδυνη μακρυνὴ περιπολία μέχρι τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος, ποὺ εἶχεν ἐγκατασταθῆ στὰ κτίρια τῆς ὁδοῦ Πατησίων ἀριθ. 93, καὶ τὸ ὁποῖο ἀνθίστατο ἡρωϊκώτατα στὶς λυσσώδεις ἐπιθέσεις τῶν κομμουνιστῶν. Οἱ κομμουνισταί, τοὺς ὁποίους οἱ ἀστυνομικοὶ συναντοῦσαν, ἄλλοτε μὲν πυροβολοῦσαν καὶ ἀπεμακρύνοντο, ἄλλοτε δὲ φώναζαν μὲ τὰ χωνιά τους: «χαφιέδες, θὰ πεθάνουμε ὅλοι γιὰ νὰ πάρουμε τὴν Ἀσφάλεια» καὶ ἡ ἀπάντησις ἦταν λακωνική: «ἐλᾶτε, σᾶς περιμένουμε». Τὴν ἴδια μέρα ὁ ἀστυφύλακας Τσαπατσάρης, ὁ ὁποῖος ἔκανε συνεχῶς μόνος του ἀναγνωριστικὲς περιπολίες, ἔφτασε μέχρι τῆς Πλατείας Βάθης, ὅπου ἀντελήφθη τρεῖς κομμουνιστὰς νὰ μεταφέρουν δύο δοχεῖα. Τοὺς πυροβολεῖ καὶ τοὺς ἀναγκάζει νὰ ἐγκαταλείψουν τὰ δοχεῖα, τὰ ὁποῖα ἔφερε μόνος στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια. Ἐπρόκειτο περὶ δύο ναρκῶν, μὲ τὶς ὁποῖες σχεδίαζαν ν' ἀνατινάξουν διάφορα σπήτια.

Ἡ νύχτα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ μερικῶν πυροβολισμῶν καὶ τὶς ἀπειλὲς μὲ τὰ χωνιά, πέρασε μὲ σχετικὴ ἡσυχία, ἐνῷ ὅμως πάντοτε ἀγρυπνοῦσαν οἱ ἀστυνομικοί.

188. Οἱ μάχες κατὰ τὴ Δευτέρα 11 Δεκεμβρίου 1944.

Στὶς 11 Δεκεμβρίου, ἡμέρα Δευτέρα, οἱ κομμουνισταὶ δὲν ἐφάνησαν ὅτι θὰ ἐνεργήσουν ἐπίθεσι κατὰ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας καὶ ἔτσι μέχρι τὸ μεσημέρι δὲν ἐσημειώθη δρᾶσις οὔτε ἀπὸ τὴ μιά, οὔτε ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά.

Στὶς 14.30' (2.30' μ.μ.) ὅμως, ἄρχισε αἰφνιδιαστικῶς μιὰ λυσσώδης ἐπίθεσις ἐναντίον τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας μὲ βαρειὰ ὅπλα, χειροβομβίδες καὶ δυναμίτιδες. Οἱ κομμουνισταὶ ἔβαλλαν μὲ ἐντεταμένα πυρὰ ἀπὸ πολλὰ σημεῖα καὶ μὲ μεγαλύτερες δυνάμεις.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ὅμως εἶχαν ἐπωφεληθῆ τῆς πρωϊνῆς ἀνάπαυλας καὶ εἶχαν ἐνισχύσει τὰ ὀχυρωματικά τους ἔργα. Εἶχαν κατασκευσθῆ νέες πολεμίστρες στοὺς τοίχους διὰ διατρήσεως αὐτῶν καὶ εἶχαν ὀχυρώσει μὲ σάκκους ἄμμου τὸ ὑπόγειον τοῦ κτιρίου, ὅπου ἄλλοτε τὸ Κέντρον «Η ΣΤΡΕΛΝΑ», εἰς τρόπον ὥστε ἡ κατάληψις τοῦ μεγάρου καθίστατο ἀδύνατος.

Ἔτσι, παρ' ὅλον ὅτι οἱ ἐπιθέσεις συνεχίζονταν μὲ μεγάλο πεῖσμα, ἀπεκρού-

σθησαν ὅλες ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ πολεμοῦσαν μὲ γενναιότητα, ἡρωϊσμὸ καὶ αὐταπάρνησι. Ὁ ἀρχιφύλαξ Πιπεράκης, ὁ ὁποῖος ἐχειρίζετο τὸ μόνο βαρὺ πολυβόλο τῆς Ἀσφαλείας, τὸ ἀνεβάζει στὸ μικρὸ ταρατσάκι, δηλαδὴ στὸ ὑψηλότερο σημεῖο τοῦ κτιρίου, μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του καὶ βάλλοντας συνεχῶς ριπὲς ἐξουδετερώνει δύο ἐπικίνδυνες φωλιὲς πολυβόλων τῶν κομμουνιστῶν. Ἀλλὰ ἐδέχθη μιὰ σφαῖρα στὸ στῆθος καὶ ἐτραυματίσθη βαρύτατα. Μετεφέρθη ἀμέσως στὸ Νοσοκομεῖο «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ», ὅπου ἀφοῦ ἐπάλαισε ἐπὶ ἡμέρες μὲ τὸ θάνατο, τέλος ἐσώθη καὶ παρέμεινε ἀνάπηρος τῆς Ἀστυνομίας.

Γ. ΠΙΠΕΡΑΚΗΣ

Ἡ μάχη ἐσυνεχίσθη ἐντονωτάτη καὶ ἀδιάκοπος μέχρι τῆς 18ης ὥρας (6 μ.μ.), ὁπότε οἱ κομμουνισταὶ ἀναγκάσθησαν ν' ἀποχωρήσουν.

Κατὰ τὴ μάχη αὐτή, ἐκτὸς τοῦ ἀρχιφύλακος Πιπεράκη ἐτραυματίσθησαν καὶ οἱ ἑξῆς : 1) Ὁ ἀστυφύλαξ Παναγιώτης Δάγκλης, μὲ τραῦμα στὸ δεξὶ χέρι. 2) Ὁ ἀστυφύλαξ Κ. 332 Οἰκονόμου Θωμᾶς, μὲ τραῦμα στὸ δεξὶ φρύδι. 3) Ὁ ἀστυφύλαξ Κ. 410 Ἀραπογιάννης Δημ., μὲ ἐλαφρὰ τραύματα στὸ δεξιὸ βραχίονα καὶ στὸ θώρακα καὶ 4) Ὁ Ἀνθυπαστυνόμος Κουτᾶς Ἰωάννης, στὸ ἀριστερὸ πόδι καὶ τὸ ἀριστερὸ χέρι.

(Συνεχίζεται)

Ὁ Ἀστυφύλαξ

Τὸν βλέπεις 'κεῖ στοῦ δρόμου τὴ γωνιά,
τὸν βλέπεις στὴν πλατεῖα, στὸ σοκκάκι,
τὸν βλέπεις στὰ ψηλά, στὸ Κολωνάκι,
τὸν βλέπεις στὴ φτωχὴ τὴ γειτονιά.

★

Τὸν εἶδες νύχτα, μόνος νὰ γυρνᾷ
τὸν εἶδες μέρα, μέσα στὸ λιοπῦρι,
τὸν εἶδες στ' ἀνοιχτό σου παραθῦρι,
τὸν εἶδες καὶ τὸν βλέπεις πού περνᾷ.

★

Τὸν εἶδες ἀποκοῦμπι τοῦ φτωχοῦ,
τὸν βλέπεις τ' ἀβοήθητου ἐλπίδα,
τὸν εἶδες ν' ἀγρυπνᾷ γιὰ τὴν πατρίδα
τὸν βλέπεις, τὸν αἰσθάνεσαι παντοῦ.

★

Τὸν εἶδες καὶ τὸν βλέπεις ὅπου πᾷς
τὸ βιὸς καὶ τὴν τιμή σου προστατεύει,
τὸ μόνο ἀπὸ σένα πού γυρεύει
εἶναι—κι' ἀξίζει—νὰ τὸν ἀγαπᾷς.

Θ. Χαρλαύτης

ΤΟ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 7ΟΝ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

(26 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ - 2 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1957)

Ὑπὸ τοῦ τέως Ἐφέτου καὶ Πράκτορος εἰς τὰ Μικτὰ Διαιτητικὰ Δικαστήρια, Γεν. Γραμματέως τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου καὶ μέλους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου
κ. **ΧΡΙΣΤΟΥ Π. ΓΙΩΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

18. Μία πρότασις τοῦ Πολωνοῦ Καθηγητοῦ κ. Bierzanek διὰ τὰ ἐγκλήματα τὰ στρεφόμενα κατὰ τῆς ἀσφαλείας τῆς ἀεροπλοΐας.
19. Ἀπόφασις ἐπὶ τοῦ 4ου θέματος.
ε΄. Γενικαὶ συνελεύσεις.
20. Λῆξις τῶν ἐργασιῶν τοῦ συνεδρίου.
21. Ἀποχαιρετιστήριος λόγος πρὸς τοὺς συνέδρους τοῦ Ὑπουργοῦ κ. Τσάτσου.
22. Ὕμνος τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρ. Ποιν. Δικαίου κ. Bouzat πρὸς τὴν Ἑλλάδα, τὴν μητέρα τῶν ὑψηλῶν ἰδεῶν καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.
23. Ἐπίλογος.

***

18. Μία πρότασις τοῦ Πολωνοῦ Καθηγητοῦ κ. Bierzanek διὰ τὰ ἐγκλήματα τὰ στρεφόμενα κατὰ τῆς ἀσφαλείας τῆς ἀεροπλοΐας.

Ἀνεφέρθησαν ὑπὸ ἄλλων συνέδρων ἡμεδαπῶν καὶ ἀλλοδαπῶν καὶ ἀρκεταὶ ἄλλαι εἰδικαὶ περιπτώσεις ἐν τῇ ἀεροπλοΐᾳ, χρήζουσαι ρυθμίσεως. Ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐν τῇ ἀεροπορίᾳ τελουμένων ἐγκλημάτων, διεπιστώθη ὅτι, ἂν καὶ ἔχει ἀναπτυχθῆ σπουδαίως ἡ διὰ τῶν ἀεροπλάνων συγκοινωνία, τὰ μεγάλα ἐγκλήματα δὲν εἶναι, εὐτυχῶς, πολλά. Εἰς τοῦτο συντελεῖ ἴσως καὶ ἡ σχετικῶς μικρὰ διάρκεια τῶν ἀεροπορικῶν ταξειδίων. Καθὰ ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸ συνέδριον ὁ Γάλλος καθηγητὴς κ. Pépin, νομικὸς σύμβουλος τῆς προαναφερθείσης Διεθνοῦς Ἐπιτροπῆς πολιτικῆς ἀεροπορίας (OACI—ICAO), μέχρι σήμερον δὲν εἶναι γνωστὰ εἰμὴ πέντε (5) κακουργήματα διαπραχθέντα ἐντὸς ἀεροσκαφῶν, ἐν ᾧ ἐξ ἄλλου ἐλαφραὶ παραβάσεις, ὡς λ.χ. παραβάσεις ἐσωτερικῶν κανονισμῶν ὑπὸ ἐπιβατῶν ἢ ὑπὸ τοῦ πληρώματος, ἀπειθαρχία προσωπικοῦ κ.τ.τ., τελοῦνται περὶ τὰς δέκα ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν. Ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον ἐμφανίζει μία πρότασις τοῦ Πολωνοῦ ἀντιπροσώπου καθηγητοῦ κ. Bierzanek, ἀφορῶσα τὴν ἀποτελεσματικὴν δίωξιν τῶν ἐγκλημάτων, τῶν στρεφομένων κατὰ τῆς ἀσφαλείας τῆς ἀεροπλοΐας. Προέτεινεν οὗτος, ὅπως ὀργανωθῆ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Ο.Η.Ε. διεθνὴς ἐπιθεώρησις, ἡ ὁποία νὰ ἐπιβλέπῃ τὰς ἐπὶ τοιούτων ὑποθέσεων γινομένας ἀνακρίσεις. Προέτεινεν ἐπίσης, ὅπως, κατὰ μεταρρύθμισιν τῶν σήμερον διεθνῶς κρατούντων, συμφώνως πρὸς τὰ ὁποῖα ἐπὶ κατηγορουμένων διὰ πολιτικὰ ἐγκλήματα δὲν χωρεῖ ἔκδοσις αὐτῶν εἰς τὸ ἐνδιαφερόμενον Κράτος, γίνῃ διεθνὴς συμφωνία, διὰ τῆς ὁποίας ἐξαιρετικῶς νὰ ἐπιτρέπηται (πλὴν μιᾶς εἰδικῆς περιπτώσεως) ἡ ἔκδοσις προσώπων κατηγορουμένων διὰ κακουργήματα στρεφόμενα κατὰ τῆς ἀσφαλείας τῆς ἀεροπλοΐας, ἔστω καὶ ἂν ταῦτα ἔχουν ἐλατήρια πολιτικῆς φύσεως· καὶ τοῦτο διότι, λόγῳ τῆς εἰδικῆς φύσεως τοῦ ἀεροπλοίου, διὰ τοιούτων ἐγκλημάτων διακυβεύεται ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν ἡ ἀσφάλεια καὶ ἐπιβατῶν ἐθνικοτήτων ἄλλων, ἐντελῶς ξένων πρὸς τὸν πολιτικὸν σκοπὸν τοῦ ἐγκλήματος. Διὰ τοιαύτης τινὸς διατάξεως, ἰσχυρίσθη ὁ ὁμιλητής, θὰ παρακαμφθῆ ὁ τυχὸν ἐκ τοιούτων λόγων παρὰ τῷ Κοινῷ δισταγμὸς πρὸς χρησιμοποίησιν τοῦ ἐξυπηρετικοῦ τούτου συγκοινωνιακοῦ μέσου. Ἐπίσης ἔλαβον τὸν λό-

γον ἐκ τῶν ἀλλοδαπῶν οἱ κ.κ. Jescheck (Γερμανία Δυτ.), De Angelis (Ἰταλία), Schaerer (Ἑλβετία), Shigemi (Ἰαπωνία) κ.ἄ.

19. Ἀπόφασις ἐπὶ τοῦ 4ου θέματος.

Τὸ πολυσύνθετον ἅμα καὶ καινοφανὲς τοῦ συνόλου θέματος, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τοῦ περιεχομένου του, καθὼς καὶ ἡ κατ' ἀνάγκην ἐμφανισθεῖσα διάστασις γνωμῶν ἐπὶ πλείστων λεπτομερειακῶν ζητημάτων, ἐπέβαλον εἰς τὸ συνέδριον, μὴ διαθέτον ἀρκετὸν χρόνον διὰ λεπρομερειακὰς συζητήσεις, νὰ ἐξεύρῃ τὴν καλλιτέραν δυνατὴν ὁδόν. Ἀπεδέχθη μὲν κατ' ἀρχήν, ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ σύναψις διεθνοῦς συμβάσεως, ἀφορώσης τὰς ἐπὶ «πολιτικῶν ἀεροσκαφῶν» τελουμένας ἐγκληματικὰς πράξεις· εἶναι ὅμως εὐνόητον, ὅτι τὸ νὰ συνταχθῇ ἐν σχέδιον τοιαύτης διεθνοῦς συμβάσεως ἀπὸ συνέδριον, τοῦ ὁποίου ἡ διάρκεια μετρᾶται μὲ τὰς ὥρας, θὰ ἦτο ἀδύνατον, πάντως δυσχερές, ἂν καὶ ὑπεβλήθη ἀπὸ τὸν γενικὸν εἰσηγητὴν ἓν ἀξιόλογον προσχέδιον. Εὐλόγως ὅθεν προέκρινε τὸ Τμῆμα, καὶ εἶτα ἡ Γενικὴ Συνέλευσις, νὰ διατυπώσουν εἰς τὴν ἀπόφασίν των τὰ βασικὰ σημεῖα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὑπῆρξε σύμπτωσις γνωμῶν, νὰ ἀφήσουν δὲ ὅπως ἐπιληφθῇ τῆς συντάξεως τοιούτου σχεδίου συμβάσεως ἡ ἁρμοδία διεθνὴς Ἐπιτροπή, περὶ ἧς κατωτέρω.

Ὅθεν, περὶ τῶν ἐπὶ μέρους περιπτώσεων, ἐφ' ὧν ὑπῆρξε σύμπτωσις γνωμῶν, τὸ Συνέδριον ἀ π ε φ ά ν θ η ὡς ἑξῆς:

Ὅτι ἡ ἐξουσία τοῦ κυβερνήτου τοῦ ἀεροσκάφους, ὁπουδήποτε ἂν εὑρίσκηται τοῦτο, ἐκτείνεται εἰς τὸ δικαίωμα αὐτοῦ νὰ λαμβάνῃ κυρίως τὰ ἀναγκαῖα μέτρα πρὸς βεβαίωσιν τελεσθείσης ἀξιοποίνου πράξεως.

Ὅτι αἱ Ἀστυνομικαὶ Ἀρχαὶ τοῦ Κράτους τῆς προσγειώσεως, ὀφείλουν νὰ προβαίνουν εἰς μέτρα «δικαστικῆς συνδρομῆς», ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ κυβερνήτου τοῦ ἀεροσκάφους, ἔστω καὶ ἂν τὸ Κράτος, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ ἀεροσκάφος προσεγειώθη, δὲν διεκδικεῖ ποινικὴν ἁρμοδιότητα πρὸς ἐκδίκασιν τῆς τελεσθείσης πράξεως.

Ἐ ξ έ φ ρ α σ ε ν ἐπίσης τὸ Συνέδριον τὴν ε ὐ χ ὴ ν, ὅπως καταστοῦν ὅλα τὰ Κράτη ἁρμόδια νὰ ἐκδικάζουν τὰ ἐγκλήματα τὰ διακυβεύοντα σοβαρῶς τὴν ἀσφάλειαν τῆς ἀεροπλοΐας. Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὴν σύνταξιν σχεδίου διεθνοῦς συμβάσεως πρὸς ρύθμισιν τοῦ συνόλου θέματος, παρέπεμψε τὴν σύνταξιν τοιούτου σχεδίου συμβάσεως εἰς τὴν ἁρμοδίαν πρὸς τοῦτο Ἐπιτροπὴν τοῦ Ὀργανισμοῦ τῆς Διεθνοῦς πολιτικῆς ἀεροπορίας (OACI—ICAO)(1).

Σ υ ν έ σ τ η σ ε δέ, ὅπως κατὰ προτίμησιν ἡ νομικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ ἐν λόγῳ Ὀργανισμοῦ προβῇ εἰς τὴν σύνταξιν Σχεδίου διεθνοῦς συμβάσεως περὶ τῶν ἐγκλημάτων, τῶν τελουμένων ἐπὶ ἀεροσκαφῶν, δι' ἀεροσκαφῶν ὡς ὀργάνου καὶ ὑπὸ ἀεροσκαφῶν. Ἐπεφόρτισε τέλος τὸν Γενικὸν Γραμματέα τοῦ παρόντος Συνεδρίου, ὅπως μεριμνήσῃ καὶ ἀποσταλῇ τὸ ταχύτερον εἰς τὸν εἰρημένον Ὀργανισμὸν (OACI—ICAO) τὸ σύνολον τῶν ἐγγράφων τοῦ παρόντος συνεδρίου, ἐκθέσεων, πρακτικῶν κλπ.

Τὰ ἔγγραφα ταῦτα ἀπεστάλησαν ἤδη εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον.

Ἐν τέλει τῆς ἀποφάσεως τοῦ 4ου Τμήματος ἀνεγράφη ἡ κατωτέρω κοινὴ πρότασις τῶν καθηγητῶν κ.κ. Bouzat καὶ Καρανίκα, γενομένη δεκτὴ καὶ ὑπὸ τῆς γενικῆς συνελεύσεως, ἔχουσα οὕτω:

«Εὐκταῖον ἤθελεν εἶσθαι, ὅπως εἰς ἣν περίπτωσιν ἤθελεν ἱδρυθῇ Διεθνὲς Δικαστήριον πρὸς κανονισμὸν ἁρμοδιοτήτων, ἀναλάβουν τὰ Κράτη τὴν ὑποχρέωσιν νὰ

1. Ὁ Ὀργανισμὸς τῆς Διεθνοῦς πολιτικῆς ἀεροπορίας—Organisation de l'aviation civile internationale (OACI—ICAO), περὶ οὗ καὶ ἐν προηγουμέναις σημειώσεσι (ἀνωτ. σελ. 5638) σημ. 1 καὶ 2) συνοπτικῶς ἐμνημονεύσαμεν, ἑδρεύει ἐν Μοντρεάλ τοῦ Καναδᾶ καὶ ἔχει ἁρμοδιότητα νὰ συγκαλῇ διπλωματικὰς συνδιασκέψεις τῶν Κρατῶν πρὸς κατάρτισιν διεθνῶν συμβάσεων ἀφορωσῶν τὸ ἀεροπορικὸν δίκαιον. Ὁ ἐν λόγῳ Ὀργανισμὸς συνέστη δυνάμει τῆς διεθνοῦς συμβάσεως τοῦ Σικάγου τῆς 7 Δεκεμβρίου 1944. Εἰς τὴν διεθνῆ ταύτην σύμβασιν τοῦ Σικάγου μετέσχον 71 Κράτη, τὸ ὅλον σχεδὸν τῶν Κρατῶν τὰ ὁποῖα ἐκπληροῦν ἀεροπορικὴν συγκοινωνίαν, πλὴν τῆς Ρωσίας.

ὑποβάλλουν ὑπὸ τὴν κρίσιν του καὶ τὰς ἀναφυομένας συγκρούσεις ποινικῆς ἁρμοδιότητος ἐπὶ περιπτώσεων ἀεροπλοΐας».

Σημειωτέον, ὅτι τὸ τέταρτον τοῦτο τμῆμα τοῦ συνεδρίου ἠσχολήθη μὲ τὴν ἀεροπλοΐαν, τῆς ὁποίας ἡ πτῆσις, ὡς ἐκ τῶν φυσικῶν νόμων, ἐξικνεῖται ὡς ἔσχατον δυνατὸν ὅριον ἐφ' ὅσον ὑπάρχει γηΐνη ἀτμόσφαιρα.

Μὲ τὴν ρύθμισιν ζητημάτων ἀναγομένων εἰς τὴν πτῆσιν εἰς τὸ Διάστημα, ἠσχολήθη μετ' ὀλίγας ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου συνεδρίου ἡμέρας, ἤτοι περὶ τὰ μέσα Ὀκτωβρίου 1957, ἕτερον διεθνὲς συνέδριον ἀποκληθὲν «ἀστροναυτικόν», συνελθὸν ἐν Βαρκελώνῃ τῆς Ἱσπανίας.

ε'. Γενικαὶ συνελεύσεις.

Δὲν ὑπάρχει περίπτωσις νὰ ἐνδιατρίψω ἐπὶ τῶν γενομένων ἐν ταῖς γενικαῖς συνελεύσεσι συζητήσεων, διότι τὰ πορίσματα αὐτῶν παριστῶνται διὰ τῶν ἀνωτέρω καταχωρηθεισῶν ἀποφάσεων τῶν τεσσάρων τμημάτων, αἱ ὁποῖαι εἶναι διατυπωμέναι ὡς ἐπεκυρώθησαν ἢ τελικῶς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τῆς γενικῆς συνελεύσεως. Ὀφείλω ὅμως νὰ ἐξάρω τὴν δεξιὰν διεύθυνσιν τῶν συζητήσεων αὐτῆς ὑπὸ τοῦ προέδρου κ. Cornil, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς ταχύτητος ἀντιλήψεως τῶν ἀναφυομένων ζητημάτων, τῆς ἐπικαίρου καὶ μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν ἄκρας εὐγενείας παρεμβάσεώς του, ἐπέτυχεν ὥστε αἱ συζητήσεις νὰ διεξαχθοῦν ἐν πλήρει ἡρεμίᾳ καὶ μεθοδικότητι. Παρομοία δ' ὑπῆρξεν ἡ συζήτησις καὶ εἰς τὰ τέσσαρα τμήματα ὑπὸ τὴν ὄντως ἀξιόλογον διεύθυνσιν τῶν τεσσάρων προέδρων τῶν τμημάτων. Ἡ συμβολὴ ἐξ ἄλλου τῶν καθ' ἕκαστον συνέδρων ὑπῆρξεν ἰδιαιτέρως συντελεστικὴ εἰς τὸ νὰ τηρηθοῦν ὅλαι αἱ συζητήσεις εἰς ἐπίπεδον ἄκρας ὁμαλότητος καὶ ἀβρότητος, παρὰ τὰς ἐκάστοτε ἀνακυπτούσας συγκρούσεις γνωμῶν προερχομένας ἀπὸ ἀντιθέτους ἐπιστημονικὰς δοξασίας, ἐλκούσας πολλάκις τὴν ἀντίθεσιν ταύτην ἀπὸ διϊστάμενα πολιτικὰ συστήματα. Θὰ ἀναφέρω ἐνταῦθα ὀνόματά τινα τῶν ἀξιολόγων τούτων κυρίων, διότι προφανῶς ὅλα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μνημονευθοῦν : Ancel (Γαλλία), Bouzat (Γαλλία), Givanovitch (Γιουγκοσλαβία), Radzinowicz (Μεγ. Βρεττανία), Graven (Ἑλβετία), Rappaport (Πολωνία), Leche (Σουηδία), van Bemmelen (Ὁλλανδία), Grammatica (Ἰταλία), Koudriavzev (Σοβ. Ρωσία), Szerer (Πολωνία), Jimenez de Asua (Ἀργεντινή), Krille (Γερμανία Δυτ.), Solnar (Τσεχοσλοβακία), Herzog (Γαλλία), De Cant) Βέλγιον), Funaro (Ἰταλία), Panchaud (Ἑλβετία), Charles (Βέλγιον), Sliwowski (Πολωνία), Gunzburg (Βέλγιον), Mayer (Γερμανία Δυτ.), Osseyran (Λίβανος), Zlataric (Γιουγκοσλαβία), Miguel Perez (Βενεζουέλα) καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

Εἰς μίαν τῶν συνεδριάσεων τῆς γενικῆς συνελεύσεως ὑπεβλήθησαν προτάσεις θεμάτων ἐν ὅλῳ δέκα ἕξ (16), μεταξὺ τῶν ὁποίων θὰ γίνῃ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου ἐκλογὴ τεσσάρων (4) ἵνα ἀποτελέσουν τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τοῦ προσεχοῦς ἐν ἔτει 1961 συγκληθησομένου, εἰς Λισσαβῶνα κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὀγδόου διεθνοῦς συνεδρίου ποινικοῦ δικαίου. Μεταξὺ τῶν ἀνωτέρω προτάσεων δύο (2) ὑπῆρξαν ἑλληνικαί, μία ἡ ἐμὴ πρότασις, ἣν ἀνέφερα ἀνωτέρω (Ἀστυν. Χρονικὰ Στ',σ. 5532) καὶ ἑτέρα ἡ τοῦ Ἀντεισαγγελέως Ἐφετῶν κ. Λάσκαρη, ἔχουσα οὕτω : «Ἐπιρροὴ τοῦ Τύπου καὶ τῶν κι» νηματογραφικῶν ταινιῶν ἐπὶ τῆς παιδικῆς ἐγκληματικότητος καὶ μέτρα ληπτέα » πρὸς ἀποτροπὴν ἰδίᾳ τῶν ἐπιβλαβῶν συνεπειῶν τῶν ἀστυνομικῶν μυθιστορη» μάτων καὶ τῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν ἐπὶ τῆς μορφώσεως καὶ τοῦ πνεύ» ματος τῶν παίδων».

20. Λῆξις τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου.

Αὐτὸς εἶναι, εἰς τὰ ἐξέχοντα αὐτοῦ σημεῖα, ὁ ἐπιστημονικὸς ἀπολογισμὸς τοῦ συνεδρίου τῶν Ἀθηνῶν. Κατὰ τὴν λῆξιν τῶν ἐργασιῶν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἐπισήμων Ἀντιπροσωπειῶν τῶν Κρατῶν ἐξεφώνησαν τοὺς ἀποχαιρετιστηρίους λό-

γους των, μεστοὺς εὐαρέστων ἐντυπώσεων ἀπὸ τὴν ὅλην ὀργάνωσιν καὶ διεξαγωγὴν τοῦ συνεδρίου καὶ ἐν γένει ἀπὸ τὴν ἐν Ἑλλάδι διαμονήν των.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν πορισμάτων τοῦ συνεδρίου, ἤτοι τῶν ἀποφάσεων αὐτοῦ τῶν ληφθεισῶν βάσει τῶν ἐν αὐτῷ γενομένων συζητήσεων, ἡ ἐπιστημονικὴ πλευρὰ ἐξυπηρετήθη πλουσίως καὶ ἀπὸ ἑτέρας ἀπόψεως. Τὸ συνέδριον τοῦτο ἐγένετο ἀφορμή, ὡς καὶ ἐν ἀρχῇ ἐλέχθη, νὰ συνταχθοῦν περὶ τῶν 4 συζητηθέντων ἐν αὐτῷ θεμάτων ὑπερεκατὸν εἰδικαὶ ἐκθέσεις ἢ εἰσηγήσεις ἀπὸ ἐπιστήμονας διαφόρων Χωρῶν ὅλων τῶν ἠπείρων, εἰς τὰς ὁποίας ἐκθέσεις εἶναι ἀποτυπωμένη ἡ σκέψις, ἡ νοοτροπία καὶ αἱ νομοθεσίαι τῶν διαφόρων Λαῶν. Αἱ ἐκθέσεις αὗται ἔχουν δημοσιευθεῖ εἰς γνωστὰ νομικὰ περιοδικὰ εἰς δύο—τρεῖς τὰς κυριωτέρας εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, κυρίως εἰς τὴν γαλλικὴν αἱ πλεῖσται (1). Παραλλήλως πρὸς αὐτάς, αἱ τέσσαρες «γενικαὶ εἰσηγήσεις», αἱ συνταχθεῖσαι ὑπὸ τῶν γενικῶν εἰσηγητῶν ἀποτελοῦν τὸ ἀπαύγασμα τῆς παγκοσμίου σκέψεως ἐπὶ τῶν τεσσάρων θεμάτων. Παραδειγματικῶς ἀναφέρομεν τὴν ἐπὶ τοῦ 4ου θέματος, ὅπερ εἰδικώτερον ἐνδιαφέρει τὴν Ἀστυνομίαν, γενικὴν εἰσήγησιν τοῦ καθηγητοῦ κ. Alex Meyer (Γερμανία Δυτ.). Ἡ γενικὴ αὕτη εἰσήγησις, ἀποτελουμένη ἀπὸ ἑκατὸν εἴκοσι (120) πυκνοτυπωμένας σελίδας συνήθους σχήματος, παραλλήλως πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν ἐπιστημονικὴν αὐτῆς ἀξίαν, ἀποτελεῖ ταυτοχρόνως συγκέντρωσιν καὶ εὑρετήριον τοῦ ἀνὰ τὸν Κόσμον ὑπάρχοντος μέχρι τοῦδε ἐπιστημονικοῦ, προπαρασκευαστικοῦ καὶ νομοθετικοῦ ὑλικοῦ ἐπὶ τοῦ θέματος τῶν ἐν τῇ ἀεροπορίᾳ τελουμένων ἐγκληματικῶν πράξεων. Πάντα ταῦτα ἀποτελοῦν πολύτιμον, ἀλλὰ καὶ σχετικῶς εὐχερῶς προσιτὸν ἐφόδιον διὰ πάντα βουλόμενον ὁποτεδήποτε νὰ ἐγκύψῃ κατὰ βάθος καὶ πλάτος, ἀλλὰ καὶ ἐν συγκριτικῷ δικαίῳ εἰς τὴν μελέτην τινὸς ἢ καὶ ὅλων τῶν ἐν τῷ συνεδρίῳ συζητηθέντων θεμάτων.

Ἀπὸ ἀπόψεως ψυχαγωγίας τῶν συνέδρων καὶ ἐπιδείξεως εἰς αὐτοὺς τῶν ἀξιοθεάτων τῆς Χώρας, ἐπεσκέφθησαν οὗτοι, συμφώνως πρὸς τὸ ἐπὶ τούτῳ καταρτισθὲν πρόγραμμα, τὴν Ἀκρόπολιν ἥτις καὶ ἐφωταγωγήθη καθ' ὅλας τὰς ἑσπέρας, τὸ Σούνιον, τὰς Μυκήνας, τὴν ἐν Τίρυνθι ἀγροτικὴν φυλακήν, τὸ Ναύπλιον, τὴν Ἐπίδαυρον καὶ τὸ Λουτράκι κατὰ τὴν ἐπάνοδον. Ἐπίσης ἐγένοντο δεξιώσεις εἰς τὸ Δημαρχεῖον τῶν Ἀθηνῶν, τὸ Πανεπιστήμιον, ὑπαίθριος δεξίωσις εἰς τὸν Ὅμιλον Ἀντισφαιρίσεως ἀπὸ τὸν Δικηγορικὸν Σύλλογον Ἀθηνῶν, καθὼς καὶ εἷς τινας ξένας Πρεσβείας. Ἡ προαγγελθεῖσα παράστασις εἰς τὸ Θέατρον Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ τοῦ ἀρχαίου δράματος τοῦ Σοφοκλέους «Ἀντιγόνη» ἐματαιώθη, ἕνεκα αἰφνιδίας ἀσθενείας τῶν ἠθοποιῶν, ἐπισυμβάσης τὴν προτεραίαν τῆς ὡρισμένης ἡμέρας.

21. Ἀποχαιρετιστήριος λόγος πρὸς τοὺς συνέδρους τοῦ Ὑπουργοῦ κ. Τσάτσου.

Ὁ ἐπίλογος τοῦ ὅλου συνεδρίου ἔλαβε χώραν ἐν Γλυφάδᾳ εἰς τὸ ἐξοχικὸν κέντρον «Ἀστέρια», ὅπου παρετέθη εἰς ὅλους τοὺς συνέδρους ὑπὸ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως ἐπίσημον ἀποχαιρετιστήριον γεῦμα. Ὁ Ὑπουργὸς κ. Τσάτσος εἰς τὸν λόγον τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησε κατὰ τὸ γεῦμα, ἐξέφρασε πρῶτον τὴν μεγάλην χαρὰν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως διότι ὑποδέχεται τόσους διακεκριμέ-

(1) Εἰς γαλλικὴν γλῶσσαν: Ὅρα Revue Internationale de Droit Pénal nos 3e et 4etrim. 1956, nos 1e et 2e trim. 1957, Recueil Sirey Paris. Rapports français au VIIe Congrès I. D.P. présentation Marc Ancel, Centre français de Droit Comparé, Editions Cujas Paris, 1957. Revue de droit pénal et de Criminologie, Mars 1957 p. 559-588 juin et juillet 1957, p. 986—992, Bruxelles. Εἰς γερμανικὴν γλῶσσαν Ὅρα Deutsche Beiträge zum VII. Internationalen Strafrechts Kongress, Walter de Gruyter Co. Berlin (W) 1957. Καθυστερήσασαι ἐκθέσεις πρόκειται νὰ δημοσιευθοῦν γαλλιστὶ εἰς τὸ 1ον τεῦχος τοῦ ἔτους 1958 τῆς Revue Internationale de droit pénal, αἱ δὲ ἰταλικαὶ εἰς ἰταλικὰ νομικὰ περιοδικά. Αἱ 4 «γενικαὶ εἰσηγήσεις» ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ τεῦχος 3me et 4me trim. 1957 τῆς Revue Internationale de droit pénal. Αἱ τέσσαρες αὗται γενικαὶ εἰσηγήσεις ἐδημοσιεύθησαν ἐπίσης, ἐπιμελείᾳ τῆς Ὀργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς, εἰς ἴδιον τεῦχος γαλλιστὶ εἰς τὸ Ἐθνικὸν Τυπογραφεῖον ἐν Ἀθήναις. Τὸ τεῦχος τοῦτο ἐξηντλήθη.

νους ἀντιπροσώπους πλείστων Κρατῶν, συνελθόντας πρὸς ἐλευθέραν συζήτησιν ἐπὶ ἀνωτάτου ἐπιπέδου ζητημάτων γενικοῦ ἐνδιαφέροντος. Εἶπεν, ὅτι ἡ πρόληψις καὶ ἡ καταστολὴ τοῦ ἐγκλήματος ἀποτελοῦσι μίαν τῶν κυριωτέρων ἐκδηλώσεων τοῦ πολιτισμοῦ πάσης ὠργανωμένης Κοινωνίας. Ἐξῆρε τὴν ἀνάγκην τῆς ὅσον τὸ δυνατὸν μεγαλειτέρας ὁμοιογενείας τῶν νομοθεσιῶν τῶν Κρατῶν εἰς τὸ περιεχόμενον τῶν ἐννοιῶν τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου καὶ εἰς τὰς μεθόδους προλήψεως καὶ καταστολῆς τοῦ ἐγκλήματος, ὡς καὶ τὴν ἀνάγκην συσφίγξεως τῶν δεσμῶν μεταξὺ ἀνθρώπων καὶ Λαῶν, μὲ βάσιν τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῶν Λαῶν ὑπὸ πολίτευμα Δημοκρατίας, μόνον ἁρμόζον καθεστὼς διὰ πᾶσαν προηγμένην Χώραν. Ἡ Ἑλλὰς καθ' ὅλην τὴν διαδρομὴν τῆς προτέρας, καθὼς καὶ τῆς συγχρόνου ἱστορίας της πολλὰ προσέφερεν εἰς τὴν ἰδέαν τῆς ἐλευθερίας, ἤτοι τὴν σκέψιν τῶν πλέον βαθυστοχάστων φιλοσόφων της, τὰ σύμβολα τῶν μεγαλειτέρων ποιητῶν της, τὸ αἷμα τῶν ἀνδρειοτέρων τέκνων της. Κατέληξε δὲ εὐχαριστήσας τοὺς συνέδρους διὰ τὴν παρουσίαν των εἰς τὴν Χώραν μας, μὲ τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι θὰ διατηρήσωμεν ζωηρὰν τὴν ἀνάμνησιν τοῦ Συνεδρίου τούτου καὶ τῶν λίαν σημαντικῶν ἀνακοινώσεων, αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτοῦ.

22. Ὕμνος τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου κ. Bouzat **πρὸς τὴν Ἑλλάδα, τὴν μητέρα τῶν ὑψηλῶν ἰδεῶν καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.**

Ἀπήντησε διὰ γλαφυρωτάτης προσλαλιᾶς ὁ Γεν. Γραμματεὺς τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας Ποιν. Δικαίου γάλλος καθηγητὴς κ. Bouzat. Οὗτος παρεκάλεσε πρῶτον τὸν κύριον Ὑπουργόν, ὅπως διερμηνεύσῃ τὰς εὐλαβεῖς εὐχαριστίας τῶν συνέδρων πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων, ὅστις εὐηρεστήθη νὰ ἐγκρίνῃ τὴν σύγκλησιν τοῦ Συνεδρίου τούτου καὶ νὰ κηρύξῃ πρὸ ἑβδομάδος τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ διὰ στόματος τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης. Ηὐχαρίστησεν εἶτα τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, τὴν Ἑλληνικὴν ὁμάδα τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου καὶ τὴν Ὀργανωτικὴν Ἐπιτροπὴν διὰ τὴν τελειότητα τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ προγράμματος τοῦ Συνεδρίου, τὸ ὁποῖον ἐπετέλεσεν—ὡς εἶπεν—ὄχι ἁπλῶς ἐπιτυχίαν, ἀλλὰ θρίαμβον. Ηὐχαρίστησεν ἐπίσης τὰς Ἑλληνικὰς Ἀρχάς, αἱ ὁποῖαι τόσον ἐγκαρδίως τοὺς ὑπεδέχθησαν καὶ ἐν γένει ὅλους τοὺς ὁπωσδήποτε συμπράξαντας, ὡς καὶ τοὺς συνέδρους, διότι παρὰ τὴν γοητείαν τῶν μουσείων, τῶν μνημείων, τῶν ἀρχαιολογικῶν τόπων, ἡ παρακολούθησις τῶν συνεδριάσεων ὑπῆρξε πλήρης. Ἔθιξε κατόπιν συνοπτικῶς τὰ συμπεράσματα τῶν συζητήσεων τῶν τεσσάρων τμημάτων τοῦ συνεδρίου καὶ κατέληξε μὲ μίαν τιμητικὴν ἀποστροφὴν πρὸς τὴν Ἑλλάδα, τὴν ὁποίαν δὲν δύναμαι νὰ πράξω ἄλλως, εἰμὴ νὰ τὴν παραθέσω αὐτολεξεὶ ἐνταῦθα : «... Κυρίαι » καὶ Κύριοι, ἀπέτισα φόρον τιμῆς εἰς τοὺς Ἕλληνας φίλους μας, εἰς τοὺς συνέδρους, » εἰς τὴν ἐργασίαν ὅλων ἡμῶν. Ἐπιθυμῶ τώρα νὰ ἀποτίσω φόρον τιμῆς εἰς τὴν » Ἑλλάδα. Πράγματι, τὸ ὅτι, ὡς πρὸ ὀλίγου εἶπον, αἱ ἐργασίαι μας διεπνέοντο ἀπὸ » ἐγκαρδιότητα, εὐγένειαν, ἁρμονίαν, τοῦτο βεβαίως ὀφείλεται εἰς τὰ ἀτομικὰ χαρί- » σματα τῶν συνέδρων, ἀλλὰ καὶ φυσικῷ τῷ λόγῳ διότι εἰργάσθησαν οὗτοι εἰς μίαν » ὀνειρώδη Χώραν, ὅπου τὸ πᾶν εἶναι κάλλος καὶ ἐκλέπτυνσις τοῦ πνεύματος. Θὰ » ἐπεθύμουν ἐν πρώτοις νὰ εὐχαριστήσω τὴν Ἑλλάδα διὰ τὴν τόσην ὡραιότητά της. » Ἔρχομαι διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν Χώραν σας. Εἶχον, βεβαίως, ἀκούσει διὰ τὴν » λαμπρότητα τῆς χρυσιζούσης αὐτῆς γῆς, τῆς περιβρεχομένης ὑπὸ τῶν πάντοτε » κυανῶν κυμάτων καὶ περιβαλλομένης ὑπὸ ἀκτινοβολοῦντος οὐρανοῦ ἀφθάστου » διαυγείας καὶ γαλανότητος· οὐδέποτε ὅμως ἠδυνάμην νὰ φαντασθῶ τοιοῦτον κάλ- » λος! Πῶς νὰ λησμονήσῃ τις τὴν ἀνάβασιν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, τὸν θαυμασμόν, τὸν » ὁποῖον ᾐσθάνθημεν ὅταν αἴφνης εὑρέθημεν πρὸ τοῦ Παρθενῶνος, τοῦ μεγαλει- » τέρου ἀριστουργήματος τῆς Ἀνθρωπότητος! Ἀπαράμιλλος αἴσθησις τῆς Τέχνης,

» τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἤθελον ἴσως νὰ αἰσθανθῶ, ἂν καὶ ἐπὶ τόσα ἔτη τὴν ἐπεθύμουν,
» διότι σκέπτομαι μετὰ μελαγχολίας, ὅτι ἡ ζωὴ δὲν πρόκειται νὰ μοῦ χαρίσῃ ἐκ νέου
» παρομοίαν! Πῶς νὰ λησμονήσωμεν τὴν μεγαλειώδη δύσιν τοῦ ἡλίου εἰς τὸ Σού-
» νιον, ὅπου ἡ θάλασσα καὶ τὰ ὄρη ἡμιλλῶντο διὰ νὰ ἐπιδείξωσι τὰς σπανιωτέρας
» τῶν ἀποχρώσεων; Πῶς νὰ λησμονήσωμεν τὴν ὑπέροχον ἐκδρομὴν τῆς Κυριακῆς,
» ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους μία μαγεία; Γοητευμένοι, συντετριμμένοι
» σχεδὸν ἐκ τῆς ὡραιότητος, δὲν ἐγνωρίζαμεν τί νὰ θαυμάσωμεν περισσότερον, τὴν
» θάλασσαν, τὰ ὄρη, τὰς τοποθεσίας, τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα; Αἱ Μυκῆναι, ἡ Τίρυνς,
» τὸ Ναύπλιον, ἡ Ἐπίδαυρος θὰ παραμείνουν εἰς τὴν μνήμην μας ὡς σταθμοὶ μιᾶς
» ὀνειρώδους διαδρομῆς. Ὁποία συγκίνησις ὅταν ἀντικρύσαμεν τὰ θαύματα αὐτά,
» τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν παιδικήν μας ἡλικίαν εἴχομεν ἑκατοντάκις θαυμάσει εἰς τὰ βι-
» βλία τῆς Ἱστορίας. Πολλοὶ ἐξ ἡμῶν θὰ παραμείνουν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ μετὰ τὸ
» συνέδριον, διὰ νὰ ἀποθαυμάσουν καὶ ἄλλα ἀριστουργήματα. Πάντες εὐχόμεθα νὰ
» ἐπανέλθωμεν διὰ νὰ ἐπισκεφθῶμεν ἐν ἀνέσει τὴν Χώραν σας, ὅπου τὸ πᾶν ἐκ-
» πέμπει κάλλος.

«Θὰ ἐπεθύμουν τέλος νὰ εὐχαριστήσω τὴν Ἑλλάδα, διότι εἶναι ἡ μήτηρ τῶν
» ὑψηλῶν ἰδεῶν, αἵτινες καὶ σήμερον ἔτι ἀποτελοῦν τὸν λόγον τῆς ὑπάρξεώς μας καὶ
» αἵτινες ἀποτελοῦν τὴ βάσιν τοῦ Δικαίου καὶ τῆς Δικαιοσύνης, τῶν ὁποίων τὴν
» ἐξυπηρέτησιν ἔταξεν ὡς σκοπόν της ἡ ἡμετέρα Ἑταιρεία. Τὰ ἀριστουργήματά σας
» τῆς Τέχνης καὶ τοῦ Πνεύματος ἀποτελοῦν τὰ πρότυπα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐνεπνεύσθησαν
» καὶ ἐμπνέονται πάντοτε οἱ συγγραφεῖς μας, οἱ ρήτορές μας, οἱ καλλιτέχναι μας.
» Εἰς τὴν Χώραν σας ταύτην, κατὰ τοὺς δύο ἐκείνους σημαντικοὺς διὰ τὴν ἀνθρωπό-
» τητα αἰῶνας, οἱ ὁποῖοι ἤρχισαν μὲ τοὺς Μηδικοὺς πολέμους, τὸ ἐκλεπτυσμένον
» πνεῦμα τῶν τέκνων τῆς Χώρας σας συνέλαβε τὰς ὑψηλὰς ἐννοίας τῆς Πατρίδος,
» τοῦ Νόμου, τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Τέχνης, τῆς Ἐπιστήμης, τῆς Φιλοσοφίας, τῆς
» Δημοκρατίας. Αἱ στρατιαὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ κατόπιν αἱ Ρωμαϊκαὶ λεγεῶνες
» διέδωσαν αὐτὰς ἀνὰ τὸν Κόσμον. Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι παρέμειναν καὶ παραμένουν
» πάντοτε μαθηταὶ τῶν Ἑλλήνων. Οἱ ἐμπνευσμένοι λόγοι τοῦ Ὑπουργοῦ Προεδρίας
» Κυβερνήσεως κ. Τσάτσου, τοὺς ὁποίους πρὸ ὀλίγου ἠκούσαμεν, ἀποδεικνύουν ὅτι
» αἱ Ἀθῆναι παραμένουν τὸ Ἱερὸν Ἄστυ, τὸ καθιερωμένον εἰς τὰς ἐκδηλώσεις τὰς
» πλέον ἁγνὰς καὶ τὰς πλέον ὑψηλὰς τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως.

«Ἀγαπητοὶ Ἕλληνες φίλοι μας, ἐξ ὀνόματος τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας Ποινικοῦ
» Δικαίου, Σᾶς εὐχαριστῶ ὅλους, Σᾶς εὐχαριστῶ ἐκ βάθους καρδίας. Σᾶς εὐχαριστῶ
» διότι ὠργανώσατε τόσον ἐπιτυχῶς τὰς ἐργασίας μας, Σᾶς εὐχαριστῶ διότι μᾶς
» ἐκαλέσατε εἰς τὴν πόλιν αὐτήν, τὴν πρωτεύουσαν τοῦ κάλλους καὶ τῆς σκέψεως».

23. Ἐπίλογος.

Μὲ τὸν ἔξοχον τοῦτον λόγον τοῦ κ. Bouzat ἐτερματίσθη ἡ διεθνὴς αὕτη συγ-
κέντρωσις. Ἀρκετοὶ ἐν τούτοις τῶν συνέδρων παρέμειναν ἐν Ἑλλάδι ἐπὶ ἀρκετὰς
εἰσέτι ἡμέρας, περιηγηθέντες ἀρχαιολογικοὺς τόπους καὶ ἀξιοθέατα μέρη τῆς Χώρας
εἴς τε τὴν ἠπειρωτικὴν Ἑλλάδα, τὴν Πελοπόννησον καὶ τὰς Νήσους.

Περαίνων δὲν δύναμαι ν' ἀποκρύψω τὸ εὐχάριστον συναίσθημα, τὸ ὁποῖον ἐδο-
κίμασα, ὅταν ἐπανειλημμένως μοὶ ἐδόθη εὐκαιρία νὰ ἀκούσω καὶ εἰς ἰδιαιτέρας συνο-
μιλίας ἀπὸ στόματος συνέδρων ἐπαίνους διὰ τὸν πολιτισμένον τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον
ἐξυπηρετήθησαν οὗτοι, ὁσάκις συνέπεσε νὰ ἔλθουν εἰς ἐπαφὴν μὲ τὰς ἐπιτοπίους
Ἀρχὰς καὶ ἰδίᾳ μὲ τὴν Ἀστυνομίαν Τουρισμοῦ καὶ τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων, ὡς
καὶ τὴν Χωροφυλακὴν ἐν τῇ ἁρμοδιότητί της, καὶ ἐν γένει γενόμενος αὐτήκοος τῆς
ἐκδηλώσεως τοῦ ἐνθουσιασμοῦ των διὰ τὴν εἰλικρινῆ φιλοξενίαν, τῆς ὁποίας ἔτυχον
ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Χώρᾳ.

Χ. ΓΙΩΤΗΣ

Η ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΤΩΝ ΑΝΗΛΙΚΩΝ ΚΑΙ Ο ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΘΕΣΜΟΣ

Ὁμιλία τῆς Ἀμερικανίδος Ἐγκληματολόγου Κας **Λ. Χίγκινς,** *δοθεῖσα εἰς δύο ἐν συνεχείᾳ ἡμέρας εἰς Ἀξ/κοὺς τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας.*

Ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. **Κ. ΓΙΑΝΝΟΥΛΗ**

Ὅπως εἴχαμε προαναγγείλει, τὴν 13.15' ὥραν τῆς 27ης Φεβρουαρίου, ἔφθασεν ἀεροπορικῶς εἰς Ἀθήνας ἡ διεθνοῦς φήμης Ἐγκληματολόγος Κα **Λόϊς Χίγκινς.**

Τὴν ὑψηλὴν ξένην ὑπεδέχθησαν εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἀπὸ τοὺς: 1) Ἀστυν. Δ/ντὴν Α' κ.Νικόλαον Σπυρόπουλον, 2)Ἀντ/ρχην Χωρ/κῆς κ. Μαρκᾶτον, 3) Καν Θάλειαν Ποταμιάνου, ἰατρὸν καὶ Πρόεδρον τῆς Ὀργανώσεως Ἀντιαλκοολικοῦ Ἀγῶνος, 4) Καν Ἀλευρᾶ, Πρόεδρον τῆς Ἑταιρ. Προ-

Ἡ Κα Χίγκινς κατὰ τὴν ἄφιξίν της εἰς τὸ Ἀεροδρόμιον τοῦ Ἑλληνικοῦ.

στασίας Ἀνηλίκων Ἀθηνῶν, καὶ 5) τὸν Ἀμερικανὸν Καθηγητὴν καὶ μέλος τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἀμερικανικῆς Ἀστυν. Ἀποστολῆς κ. Jim Lewis.

Τὴν ἐπομένην τῆς ἀφίξεώς της καὶ μεθεπομένην, σύμφωνα μὲ τὸ πρόγραμμά της, ἔδωσε δύο διαλέξεις, ἐνώπιον πυκνοῦ ἀκροατηρίου ἐξ ἀστυνομικῶν κυρίως.

Ἀντικείμενον τῆς πρώτης διαλέξεως ἀπετέλεσε τὸ θέμα: «Τὰ αἴτια τῆς ἐγκληματικότητος τῶν νέων, πρόληψις καὶ καταστολὴ αὐτῆς».

Τὴν Καν Χίγκινς παρουσίασεν ὁ Καθηγητὴς τῆς Ἐγκληματολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν καὶ ἐπιστημονικὸς Διευθυντὴς τῶν Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν κ. **Κ. Γαρδίκας**, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ τῆς ηὐχήθη τὸ «καλῶς ὥρισε» εἰς τὸ ἄστυ τῶν

'Αθηνῶν, περιέγραψεν ἐν συντομίᾳ τὴν ἐμβριθῆ ἐπιστήμονα μὲ τὴν ἀκούραστη κοινωνικὴ καὶ ἀστυνομικὴ δραστηριότητα, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας.

'Η Δρ Χίγκινς, πάντοτε εὐγενεστάτη, ἀνταπέδωσε τὰς φιλοφρονήσεις καὶ ἀφοῦ ηὐχαρίστησε γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τῆς ὁποίας ἔτυχε, εἰσῆλθε στὸ θέμα της. 'Ανέφερε, κατ' ἀρχάς, ὅτι ξεκίνησεν ἀπὸ τὴν Χονολουλοῦ καὶ ἀφοῦ ἐπεσκέφθη τὴν 'Ιαπωνίαν, 'Ασίαν, 'Αφρικήν, Μέσην 'Ανατολήν, ἔφθασεν εἰς 'Αθήνας καὶ μετὰ συμπλήρωσιν 50.000 μιλίων περίπου διαδρομῆς θὰ ἐπιστρέψῃ στὸ Σικάγον.

Εἰς τὸ πρόγραμμά της, εἶπεν, περιέλαβε καὶ τὰς 'Αθήνας, τὴν πόλιν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ διὰ τοῦτο θεωρεῖ τὸν ἑαυτόν της ὑπερήφανον. Στὴ συνέχεια, ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη παρατηρεῖται σ' ὅλα τὰ Κράτη μεγάλη ροπὴ τῆς νεολαίας πρὸς τὴν ἐγκληματικότητα, καθὼς καὶ μιὰ ὁλονὲν αὐξανομένη χρῆσις ναρκωτικῶν καὶ οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν. Αὐτὸ ὀφείλεται, ἐξήγησε, κατὰ τὸ μεγαλύτερο

Ἕνα στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν τῆς Κας Χίγκινς.

ποσοστὸ στὴν ἔλλειψι ἐπαρκοῦς ἐνδιαφέροντος καὶ ἐπιτηρήσεως ἐκ μέρους τῶν οἰκογενειῶν τῶν νέων, τὴν ἀνεπαρκῆ κρατικὴ μέριμνα καὶ, γιὰ μερικὲς χῶρες, στὴ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα. 'Εμνημόνευσε δὲ ὡς παράδειγμα τὸ Χόγκ—Κόγκ, ὅπου ἀντελήφθη σὲ μεγάλη ἀναλογία ροπὴ τῶν νέων πρὸς τὴν ἐπαιτεία, τὴν ἀλητεία καὶ τὴ δρᾶσι τοῦ κομμουνισμοῦ.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἀνέγνωσε μιὰ ἔκθεσι ποὺ ὁ Διευθυντὴς τοῦ F. B. I. κ. Χοῦβερ ἀπηύθυνε πρὸς τὴν Κυβέρνησι τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν τῆς 'Αμερικῆς, τὸ 1951, καὶ στὴν ὁποία ὁ διεθνοῦς κύρους ἀστυνομικὸς ἀναφέρει ὅτι ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα, προκειμένου νὰ διαφθείρῃ τὴν ἀμερικανικὴ νεολαία ἔθεσε μὲ μεγάλη τέχνη καὶ μεθοδικὰ σὲ κυκλοφορία τὴ χρῆσι ναρκωτικῶν, τὰ ὁποῖα προήρχοντο ἀπὸ τὴν 'Ασία καὶ 'Αφρική. Καὶ τελειώνει, ἡ σημαντικὴ αὐτὴ ἔκθεσις, μὲ μία συγκινητικὴ προτροπὴ πρὸς τοὺς ἁρμοδίους νὰ καταβάλλουν κάθε προσοχὴ γιὰ τὴν

καταπολέμησι αὐτῶν τῶν καταστρεπτικῶν γιὰ τὴν νεολαία τῆς 'Αμερικῆς σχεδίων.

Τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας, ἐκάλυψαν παρατεταμένα χειροκροτήματα.

'Η δευτέρα διάλεξις μὲ θέμα : «'Η ἀξία τοῦ γυναικείου ἀστυνομικοῦ θεσμοῦ», ἐδόθη τὴν ἑπομένην, 1ην Μαρτίου.

'Η γυναίκα ἀστυνομικός, εἶπεν ἡ ὁμιλήτρια μεταξὺ τῶν ἄλλων, πολλὰ μπορεῖ νὰ προσφέρῃ στὴν κοινωνία μὲ τὶς ἱκανότητές της. 'Εκτὸς τῶν ἄλλων ὑπηρεσιῶν καὶ μὲ στολὴν ἀκόμη προσφέρει ἀρίστην ἀστυνομικὴν ὑπηρεσίαν, ὅπως συμβαίνει αὐτὸ στὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες τῆς 'Αμερικῆς μὲ τὴν διεξαγωγὴ τῆς ὑπηρεσίας ἐλέγχου τῶν αὐτοκινήτων, ποὺ σταθμεύουν καὶ κυκλοφοροῦν κατὰ παράβασιν τῶν κειμένων διατάξεων· ἀλλὰ καὶ περιπολίας στὸ κέντρο τῶν πόλεων πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν περιηγητῶν πραγματοποιοῦν, ὅπως μποροῦν, ἐπίσης, νὰ ἐργάζωνται μὲ μεγάλην ἀπόδοσιν γιὰ τὴν πρόληψι τῆς ἐγκληματικότητος τῶν νέων, τῶν γυναικῶν κ.ἄ.

Τὰς διαλέξεις ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των, ὁ 'Υφυπουργὸς ἐπὶ τῶν 'Εσωτερικῶν κ. Νικόλαος 'Αθανασίου, ὁ Καθηγητὴς 'Εγκληματολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον 'Αθηνῶν κ. Κων/νος Γαρδίκας, ὁ Καθηγητὴς τῆς 'Εγκληματολογίας—Σωφρονιστικῆς εἰς τὴν Πάντειον 'Ανωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν 'Επιστημῶν καὶ τῆς Σχολῆς 'Υπαστυνόμων κ. 'Ιωάννης Παπαζαχαρίου, ὁ 'Αρχηγὸς τῆς Χωροφυλακῆς κ. Κων/νος Μακρυνιώτης, οἱ Γεν. Δ/νταὶ τῶν Σωμάτων 'Ασφαλείας παρὰ τῷ 'Υφυπουργείῳ 'Εσωτ. κ. Δημ. Κόλλιας 'Αστυν. Δ/ντὴς Α' καὶ κ. Σ. Τσαούσης, Στρατηγός, ὁ Διοικητὴς τῶν 'Αστυνομικῶν Σχολῶν καὶ τοῦ περιοδικοῦ μας κ. Νικόλαος 'Αρχιμανδρίτης, ὁ Διευθυντὴς τῆς Σημάνσεως 'Αστυνομικὸς Δ/ντὴς Α' κ. Νικόλαος Σπυρόπουλος, ὁ Διοικητὴς Γεν. 'Ασφαλείας 'Αθηνῶν κ. Εὐάγγελος Καραμπέτσος, ὁ 'Αντ/ρχης Χωρ/κῆς κ. Μαρκᾶτος, ἡ Κα Θάλεια Ποταμιάνου, ἰατρὸς καὶ Πρόεδρος τῆς 'Οργαν. 'Αντιαλκοολικοῦ 'Αγῶνος, ἡ Κα 'Αλευρᾶ, Πρόεδρος τῆς 'Εταιρ. Προστασίας 'Ανηλίκων 'Αθηνῶν, ὑπερεκατὸν ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι ἀξιωματικοὶ τῆς 'Αστυν. Πόλεων καὶ Χωρ/κῆς καὶ πολλοὶ ἄλλοι. 'Ο 'Αρχηγὸς τοῦ 'Αστυν. Σώματος κ. Νικόλαος Κόκκινος οἰκουρῶν δὲν ἠδυνήθη νὰ παρακολουθήσῃ τὰς διαλέξεις.

Τὸ ἀπόγευμα ἡ Δρ Χίγκινς ἀνῆλθεν εἰς τὰ 'Ανάκτορα καὶ ἔγινε δεκτὴ ἀπὸ τὴν Α. Μ. τὴν Βασίλισσαν Φρειδερίκην, ὅπου παρέμεινε συνομιλοῦσα περὶ τὰ 45' τῆς ὥρας. Τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Βασιλίσσης μας ἐξεδηλώθη ἰδιαίτερον γιὰ τὴν 'Ελληνικὴ νεότητα.

Τὴν ἑσπέραν τῆς ἰδίας ἡμέρας εἰς τὸ Κέντρον Γλυφάδας «'Αστέρια», παρετέθη πρὸς τιμὴν τῆς Κας Χίγκινς ὑπὸ τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἐπίσημον ἀποχαιρετιστήριον γεῦμα, στὸ ὁποῖο παρεκάθησαν ὁ κ. Κων/νος Γαρδίκας, οἱ 'Αρχηγοὶ τῶν Σωμάτων 'Ασφαλείας καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐπίσημοι. 'Ο κ. Ν. 'Αθανασίου, εἰς τὸν λόγον τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησε κατὰ τὸ γεῦμα, ἐξέφρασε πρῶτον τὴν μεγάλην χαρὰν του διότι ὑποδέχεται τὴν διακεκριμένην ἐπιστήμονα, ποὺ ἦλθεν εἰς τὴν 'Ελλάδα γιὰ νὰ ἐκθέσῃ τὰς ἀπόψεις της ἐπὶ ἑνὸς τόσον σημαντικοῦ προβλήματος. Εἶπεν ὅτι ἡ πρόληψις καὶ καταστολὴ τῆς ἐγκληματικότητος· καὶ γενικώτερον ἡ καταπολέμησις τοῦ κομμουνισμοῦ, ἀποτελοῦν μίαν τῶν κυριωτέρων ἐκδηλώσεων πολιτισμοῦ κάθε ὠργανωμένης καὶ μὲ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐλευθερίας ἀνδρωθείσης κοινωνίας. Θὰ διατηρήσωμεν ζωηρὰν τὴν ἀνάμνησίν της καὶ τῶν λίαν σημαντικῶν ἀνακοινώσεών της. 'Η Κα Χίγκινς συγκινημένη ηὐχαρίστησε τὸν κ. 'Υφυπουργὸν καὶ ὅλους ὅσοι μὲ τόσην εὐγένειαν καὶ φιλοξενίαν τὴν περιέβαλον καὶ ἀπηύθυνεν ἕναν πραγματικὸν ὕμνον πρὸς τὴν 'Ελλάδα, τὸ λίκνον τοῦ πολιτισμοῦ.

'Η Dr Higgins ηὐχαρίστησε τὴν διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ μας γιὰ τὴν φιλοξενίαν τῆς ὁποίας ἔτυχεν ἀπὸ τὰ «'Αστυνομικὰ Χρονικά», διὰ τὰ ὁποῖα ἐξεφράσθη μὲ τὰ κολακευτικώτερα λόγια, τόσον γιὰ τὴν ἀρτιότητα των ὅσον καὶ γιὰ τὴν πρωτοτυπίαν στὸ εἶδος των ὡς ἀστυνομικοῦ περιοδικοῦ καὶ τὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν τὴν ὁποίαν ἐξυπηρετοῦν· διεδήλωσε δὲ ρητῶς τὴν ἐπιθυμία της νὰ συνεργασθῇ μελλοντικῶς μαζί τους. Τὴν εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅλα.

Κ. ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ

Η ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΑΙΤΕΙΑΣ ΦΛΕΓΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

— ΕΙΣΗΓΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΥΖΗΤΗΣΙΝ ΤΗΝ ΔΙΟΡΓΑΝΩΘΕΙΣΑΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ —

Ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἑταιρείας
κ. **ΧΡΙΣΤΟΥ Π. ΤΣΑΧΑΓΕΑ**

Ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη εἰσηγητικὴ ὁμιλία ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἐθνικῆς Ἑταιρείας Κοινωνικῆς Ἀλληλεγγύης κ. Χρίστου Τσαχαγέα εἰς τὴν δημοσίαν συζήτησιν τῆς Ἑταιρείας τῆς 4ης Νοεμβρίου 1956, ἐπανελήφθη δὲ εἰς τὴν εἰδικὴν δημοσίαν συζήτησιν τῆς Ἑταιρείας Μελέτης Ἑλληνικῶν Αἰτημάτων τῆς 14ης Ἰανουαρίου 1958. Κατὰ τὴν τελευταίαν δημοσίαν συζήτησιν παρέστησαν ὁ Μητροπολίτης Πάφου (Κύπρου) κ. Φώτιος, ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς Ἐφετῶν, ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑταιρείας Μελέτης Ἑλληνικῶν Αἰτημάτων κ. Κουτσοχέρας, ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Ἑταιρείας Προστασίας Ἀνηλίκων Ἀθηνῶν κ. Παπαγιαννόπουλος, ὁ Πρόεδρος τοῦ Σταθμοῦ Κοινωνικῆς Ἀντιλήψεως Κάτω Πατησίων αἰδεσ. κ. Σταθᾶτος, ἐκπρόσωπος τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων, ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς Ἀστυνόμος κ. Γιαννούλης, ἀντιπροσωπεῖαι Ὀργανώσεων Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ διάφοροι ἐπιστήμονες. Ὅλοι οἱ ὁμιληταὶ συνεφώνησαν μὲ τὰ ἐκτεθέντα ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ τῆς συζητήσεως καὶ ἐτόνισαν τὴν ἰδιαιτέραν ἀνάγκην ἀντιμετωπίσεως τοῦ προβλήματος τῆς ἐπαιτείας, ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῶν ἐπιστημονικῶν δεδομένων καὶ τῆς Χριστιανικῆς Ἠθικῆς.

***

Κυρίαι καὶ Κύριοι,

Διὰ τὸν ἀντικειμενικὸν καὶ ἀμερόληπτον ἐρευνητὴν τῶν προβλημάτων τῆς ὀργανώσεως τῆς βοηθείας πρὸς τοὺς δυστυχοῦντας ἐνδεεῖς, εἴτε αὕτη παρέχεται ἐξ ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας ὡς ἐλεημοσύνη, εἴτε χορηγεῖται εἰς εὐρεῖαν κλίμακα ὑπὸ μορφὴν κοινωνικῆς ἢ κρατικῆς περιθάλψεως, τὸ πρόβλημα τῆς ἐπαιτείας καὶ ἡ κριτικὴ τοῦ θεσμοῦ της ὁ ὁποῖος ἐνεφανίσθη συγχρόνως μὲ τὴν ὀργάνωσιν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς ἐπὶ τῆς γῆς ἀπετέλεσαν ἀνέκαθεν τὸν στόχον συγκρουομένων ἀντιλήψεων καὶ δοξασιῶν, συμφώνως πρὸς τὰς ὁποίας ἡ ἐξέτασις τῆς ἐπαιτείας ἀντιμετωπίζεται ὑπὸ δύο πρίσματα : τὸ ἓν τὸ ὁποῖον δικαιολογεῖ τοὺς ἐνδεεῖς οἱ ὁποῖοι μετέρχονται τὸ μέσον τοῦτο ἐξασφαλίσεως τῶν πρὸς τὸ ζῆν καὶ τὸ ἄλλο τὸ ὁποῖον τοὺς καταδικάζει. Καὶ αἱ δύο ὅμως παρατάξεις συμφωνοῦν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ θεσμὸς αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν τῆς ἐπαιτείας, ἀσχέτως ἐλατηρίων ἢ ἐπακολούθων, εἶναι καταδικαστέος ὡς χρονία κοινωνικὴ πληγή. Ἄλλωστε σπανιώτατα εἶναι τὰ παραδείγματα κοινωνιῶν αἱ ὁποῖαι δὲν ἔλαβον τὰ μέτρα των, νομοθετικὰ ἢ ἄλλα, διὰ τὴν καταπολέμησιν τοῦ ὁλονὲν ἐξαπλουμένου κακοῦ.

Πρὶν προχωρήσωμεν εἰς τὸν διαχωρισμὸν τῶν διαφόρων κατηγοριῶν ἐπαιτῶν καὶ τὴν μελέτην τῆς καταπολεμήσεως τῆς ἐπαιτείας ὅπως αὕτη διαμορφώνεται μὲ τὰ σημερινὰ μέσα, κρίνομεν σκόπιμον νὰ παρατάξωμεν μίαν σύντομον ἀνασκόπησιν τῆς γενικεύσεως τοῦ φαινομένου τῆς ἐπαιτείας καὶ τῶν διαφόρων κατὰ καιροὺς ἀναστολτικῶν μέτρων κατ' αὐτῆς.

Ἡ φιλανθρωπία καὶ φιλευσπλαχνία καὶ εἰς τοὺς εἰδωλολατρικοὺς ἀκόμη χρόνους ἱκανοποιοῦσαν πλήρως ὅλας τὰς ἀνάγκας τῶν ἐπαιτῶν καὶ τοιουτοτρόπως ἡ τάξις των ἐπληθύνετο ἡμέραν μὲ τὴν ἡμέραν. Ὁ λόγος ἦτο ὅτι ἀπὸ τῆς ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς οἱ ἄνθρωποι ἐπίστευον ὅτι οἱ θεοί, διὰ νὰ δοκιμάσουν τὰ αἰσθήματα ἀλτρουϊσμοῦ των, ἐνεφανίζοντο συχνὰ εἰς αὐτοὺς ὡς ἐπαῖται, τοιουτοτρόπως δὲ ὑπῆρχεν ὁ φόβος μήπως ἡ ἄρνησις παροχῆς βοηθείας εἰς τοὺς ἐπαίτας προσκρούσῃ εἰς μετημφιεσμένην θεότητα καὶ σημειωθῇ παράβασις τῆς θείας ἐπιταγῆς.

Μαρτυρίαν περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν ἐπαιτῶν εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἔχομεν ἀπὸ τὸν Ὅμηρον. Εἰς τὴν ραψῳδίαν Σ τῆς Ὀδυσσείας, ὁ ποιητὴς περιγράφει τὸν τύπον ἑνὸς ἐπαίτου τῆς Ἰθάκης, τοῦ Ἀρναίου, ὁ ὁποῖος ἦτο ὀνομαστὸς εἰς τὴν πόλιν, ἰδίως διὰ τὴν πολυλογίαν του.

Ὁ Ἀρναῖος ἢ Ἶρος ὅπως τὸν ἀπεκάλουν οἱ νέοι, ἦτο ἐπαγγελματίας ἐπαίτης. Εἶχεν ἐπιφανειακῶς ρωμαλέαν ἐμφάνισιν ἀλλὰ δὲν ἦτο διόλου δυνατός. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπάλαισε μαζί του μετημφιεσμένος εἰς ἐπαίτην καὶ τὸν ἐνίκησεν μὲ μεγάλην εὐκολίαν. Ἀπὸ τὴν περιγραφὴν αὐτὴν τοῦ Ὁμήρου πληροφορούμεθα καὶ τὴν μακρυνὴν ἐμφάνισιν τοῦ σημερινοῦ τύπου τοῦ ὁδοιπόρου ἐπαίτου. Εἰς τὴν μεταμφίεσίν του ὁ Ὀδυσσεὺς παρουσιάζεται ρακένδυτος, μὲ δισάκκιον κρεμασμένον μὲ χονδρὸν σκοινίον ἀπὸ τὸν ὦμον.

Καὶ ὁ Οἰδίπους ἠναγκάσθη νὰ ἐπαιτήσῃ, ὅταν μετὰ τὴν τύφλωσίν του ἐξεδιώχθη ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα τῶν Θηβῶν μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν τῆς αἱμομιξίας καὶ τῆς πατροκτονίας του. Καθὼς ἀναφέρει ὁ Σοφοκλῆς εἰς τὸν «Οἰδίποδα ἐπὶ Κολωνῷ» ὁ Οἰδίπους περιεφέρετο ἐπαιτῶν μὲ ἐνδύματα τὰ ὁποῖα προεκάλουν δάκρυα, ἠγωνίζετο δὲ διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ διὰ τῆς ἐπαιτείας τὴν τροφήν του.

Ἡ ἐπαιτεία ἐτιμωρεῖτο διὰ θανάτου εἰς τὴν ἀρχαίαν Αἴγυπτον, διότι ἡ Πολιτεία εἶχε τὴν δυνατότητα νὰ παρέχῃ ἐργασίαν εἰς ὅλους.

Ἀντιθέτως, εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, οἱ κυνικοὶ φιλόσοφοι καὶ οἱ ἱερεῖς τῆς Κυβέλης ἔζων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τῆς ἐπαιτείας. Εἰς τὴν Ρώμην, ὁ αὐτοκράτωρ Οὐαλεντιανὸς ἀπειλοῦσε μὲ ἀπώλειαν τῆς ἐλευθερίας τοὺς σωματικῶς ὑγιεῖς καὶ ἱκανοὺς πρὸς ἐργασίαν οἱ ὁποῖοι συνελαμβάνοντο ἐπαιτοῦντες.

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Χριστιανισμοῦ ἔστρεψε τὰ πνεύματα ἐναντίον τοῦ ἀρχαιοτάτου τούτου παρασιτικοῦ θεσμοῦ. Ἄλλωστε, εἰς τὴν πρώτην Χριστιανικὴν κοινωνίαν ὑπῆρχεν ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐργασία δι' ὅλους, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὠργανωμένη κοινωνικὴ βοήθεια διὰ τοὺς πραγματικῶς ἐνδεεῖς. «Σκάπτειν οὐκ ἰσχύω, ἐπαιτεῖν αἰσχύνομαι» λέγει ὁ οἰκονόμος τοῦ πλουσίου εἰς τὸ Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν. Καὶ οἱ Βυζαντινοὶ διετίθεντο δυσμενῶς κατὰ τῆς κοινωνικῆς αὐτῆς πληγῆς.

Καὶ ναὶ μὲν πιθανῶς ἠνείχοντο ἐπαιτοῦντα τὸν στρατηγὸν Βελισσάριον, ὅταν περιέπεσεν εἰς δυσμένειαν καὶ ἐστερήθη τῆς περιουσίας του, ἀλλὰ ὁ Ἰουστινιάνειος Κῶδιξ ἐπέβαλεν εἰς τοὺς ἐπαίτας τὴν ποινὴν τῆς ἐξορίας. Ἀπὸ κακῶς νοουμένην ἐφαρμογὴν τῶν Χριστιανικῶν ἀτιλήψεων, ὠργανώθησαν κατὰ τὸν μεσαίωνα, τὸν αἰῶνα τοῦτον τῆς ἀμαθείας, ἐπαιτικὰ μοναχικὰ τάγματα.

Οἱ ἀνήκοντες εἰς τὰ τάγματα ταῦτα, διὰ νὰ εἶναι περισσότερον πιστοὶ εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Θεανθρώπου καὶ ἀπὸ ὑπερβάλλοντα ζῆλον ἀπέβαλλον κάθε περιουσιακὸν στοιχεῖον καὶ ἔζων ἐν πενίᾳ καὶ διὰ τῆς ἐπαιτείας. Τὰ κυριώτερα ἐκ τῶν ταγμάτων τούτων ἦσαν τὰ τῶν Δομινικανῶν, Φραγκισκανῶν, Καρμηλιτῶν καὶ Αὐγουστινιανῶν. Εἶχον πάντως τὸ ἐλαφρυντικὸν ὅτι ἐδίδασκον τὸν λαὸν καὶ ἀνέπτυσσον πλουσίαν φιλανθρωπικὴν δρᾶσιν.

Θὰ ἔλεγεν κανεὶς ὅτι ἡ ἐπαιτεία ἔπρεπε νὰ ἐκλείψῃ μετὰ τὸν Μεσαίωνα κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους, ὁπότε ἡ ἀνάπτυξις τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας καὶ τῆς βιοτεχνίας διηύρυνε τὰ πλαίσια τῆς ἐπαγγελματικῆς ἀπασχολήσεως τῶν λαῶν. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ διαιώνισις τῆς κοινωνικῆς πληγῆς δὲν ἦτο ἀποκλειστικῶς φαινόμενον ἐπακόλουθον παραγόντων οἰκονομολογικῶν. Διότι ἐὰν ὑπῆρχον τεράστια ἔλη εἰς τὴν Καλαβρίαν, βραχώδεις ἐκτάσεις εἰς τὴν Ἱσπανίαν, ἄμμος ἄφθονος εἰς τὴν Πρωσσίαν καὶ ὄγκοι χιόνος εἰς τὴν Ρωσίαν, ὥστε ὁ πληθυσμὸς τούτων νὰ στερῆται τῶν πρὸς τὸ ζῆν, τί συνέβαινε εἰς τὴν πλέον εὔφορον χώραν τῆς Εὐρώπης, εἰς τὴν Γαλλίαν τοῦ βασιλέως—Ἡλίου εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς μεγάλης ἀκτινοβολίας της; Εἰς μίαν ἔκθεσίν του πρὸς τὸν βασιλέα ἐπὶ τοῦ σχεδίου τῆς «Βασιλικῆς Δεκάτης», ὁ στρατάρχης Vauban γράφει, ὅτι τὸ ἓν δέκατον τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας κατ' ἐπι-

σήμους ἐξακριβώσεις ἐπιδίδεται εἰς συστηματικὴν ἐπαιτείαν. Ἕνα αἰῶνα ἀργότερα, ὁ διάσημος ἠθολόγος Chamfort γράφει :

«Εἶναι ἀποδεδειγμένη ἀλήθεια ὅτι ὑπάρχουν εἰς τὴν Γαλλίαν ἑπτὰ ἑκατομ-» μύρια ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ζητοῦν ἐλεημοσύνην καὶ δώδεκα ἑκατομμύρια ἄλλων » οἱ ὁποῖοι ἀδυνατοῦν νὰ τὴν κάμουν».

Τὰ μέτρα τῆς Κυβερνήσεως ἐναντίον τῆς ἐπαιτείας εἶναι ὑπερβολικῶς αὐστηρά. Τὸ 1742, ψηφίζεται ἕνας νόμος ὁ ὁποῖος ἀπαγορεύει εἰς τοὺς καταστηματάρχας καὶ διευθυντὰς κέντρων ψυχαγωγίας νὰ ἐπιτρέπουν ἐντὸς τῶν καταστημάτων των τὴν εἴσοδον καὶ παραμονὴν ἐπαιτῶν κάθε κατηγορίας, ἐπὶ ποινῇ ἄρσεως τῆς ἀδείας ἐπαγγέλματος καὶ προστίμου μέχρις εἴκοσι χρυσῶν λιρῶν. Ὁ Λουδοβῖκος 14ος ψηφίζει νόμον ἀπαγορεύοντα εἰς κάθε ξενοδόχον ἢ ἰδιώτην νὰ παρέχῃ στέγην εἰς ἐπαίτην, ἐπὶ ποινῇ δημεύσεως τῆς κλίνης εἰς τὴν ὁποίαν ἐκοιμήθη οὗτος καὶ προστίμου μέχρις εἴκοσι λιρῶν πρὸς ὄφελος τοῦ ἐργαζομένου λαοῦ.

Ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα Κράτη ἐμιμήθησαν τὸ παράδειγμα τῆς Γαλλίας καὶ ἡ καταδίωξις τῆς ἐπαιτείας προσλαμβάνει ἔκτασιν καθολικήν. Οἱ ἄρχοντες τῆς Βενετίας ἀποφασίζουν τὴν ἔγκλεισιν τῶν ἐπαιτῶν εἰς εἰδικὰ Σωφρονιστήρια, ὅπου ἔζων ὑπὸ συνθήκας τόσον αὐστηρὰς ὥστε «νὰ μὴ δίδεται οὐδεμία τροφὴ εἰς τὴν καταστρεπτικὴν των ὀκνηρίαν».

Τὸ Βέλγιον κατόπιν, ἡ Ὁλλανδία καὶ ἡ Μεγάλη Βρεταννία ἀργότερον, ἀποφασίζουν τὴν ἵδρυσιν εἰδικῶν Ἱδρυμάτων, συγχρονίζουσαι τὸν τύπον τοῦ Προτύπου τοιούτου τοῦ ἱδρυθέντος ὑπὸ τῶν Ἀρχῶν τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως εἰς Παρισίους, εἰς τὰ ὁποῖα ἱδρύματα ἐκπαιδεύονται εἰς διαφόρους τέχνας καὶ ἐξέρχονται τούτων μὲ ἐπαγγελματικὰ ἐφόδια, ὥστε νὰ ἀποσοβῆται ὁ κίνδυνος ἐπαναλήψεως τῆς ἰδίας ζωῆς.

Ἀπὸ τοῦ 19ου αἰῶνος, ὁπότε οἱ ἐπαῖται ἔφθασαν μέχρι τοῦ σημείου νὰ ὀργανοῦνται εἰς συλλόγους καὶ νὰ ἀποτελοῦν πραγματικὴν μάστιγα, ἐλήφθησαν διάφορα συντονιστικὰ μέτρα καὶ εἰδικαὶ ἀστυνομικαὶ ὑπηρεσίαι ἀνέλαβον τὴν καταδίωξίν των εἰς τὰς διαφόρους χώρας.

Εἰς τὰς μεγάλας πρωτευούσας καὶ τὰ μεγάλα τουριστικὰ κέντρα πολλοὶ ἐπαῖται ἀπέκτησαν τεραστίας περιουσίας καὶ ἐπανειλημμένως τὰ Δικαστήρια ἀπησχολήθησαν μὲ ὑποθέσεις κληρονομιῶν μεγάλων περιουσιῶν ἀποθανόντων ἐπαγγελματιῶν ἐπαιτῶν. Περίφημοι διὰ τὴν ὀργάνωσίν των καὶ τὴν μεθοδικότητά των ἦσαν μέχρι πρὸ ἐτῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα οἱ Κραβαρῖται, κάτοικοι χωρίων τῆς περιοχῆς Ναυπακτίας, οἱ ὁποῖοι ἔφθαναν μέχρι τοῦ σημείου νὰ προκαλοῦν διαστρέμματα εἰς τὰ μέλη τῶν νεογεννήτων τέκνων των καὶ κακώσεις εἰς τὸ σῶμα των, διὰ νὰ προκαλοῦν τὸν οἶκτον τῶν φιλανθρώπων καὶ ἐπιτυγχάνουν εὐκολώτερον παροχὴν ἐλεημοσύνης. Οἱ Κραβαρῖται εἶχον ἀναγάγει τὴν ἐπαιτείαν εἰς ἐπιστήμην, πολλοὶ δὲ τούτων διέπρεψαν καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Καὶ τώρα, εἰς τί ἀποβλέπει ἡ ἰσχύουσα Ἑλληνικὴ νομοθεσία ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐπαιτείας εἰς τὸν τόπον μας;

Ἡ ἐπαιτεία ἀπαγορεύεται ἀπολύτως δυνάμει τοῦ νόμου 5254/1931, συμφώνως δὲ πρὸς τὸν νόμον διώκεται καὶ τιμωρεῖται ὄχι μόνον ἡ ἀπροκάλυπτος ἀλλὰ καὶ ἡ κρυφὴ ἐπαιτεία ἡ ἀσκουμένη ὑπὸ ὀργανοπαικτῶν, μικροπωλητῶν κλπ. Ὁ νόμος 1681/1939, ὁ ὁποῖος ἀντικατέστησε τὰς περὶ ἐπαιτείας καὶ ἀγυρτείας διατάξεις τῶν ἄρθρων 661—664 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, διακρίνει τὴν ἐπαιτείαν εἰς ἐκ φιλοχρηματίας ἢ φυγοπονίας ἀσκουμένην καὶ εἰς ἐξ ἄλλων λόγων, τιμωρεῖ δὲ ὄχι μόνον τοὺς ἐπαίτας ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐξωθοῦντας εἰς ἐπαιτείαν, καθὼς καὶ τοὺς προμηθεύοντας εἰς τοὺς ἐπαίτας ξένα ἀσθενῆ ἢ ἀνάπηρα πρόσωπα ἢ βρέφη, πρὸς μεγαλυτέραν πρόκλησιν οἴκτου.

Συμφώνως πρὸς τὸν νόμον 1681 ὅστις ἐκ φυγοπονίας ἢ φιλοχρηματίας ἐπαιτεῖ ἢ ἐξωθεῖ εἰς ἐπαιτείαν ἢ παραλείπει νὰ παρεμποδίσῃ ἀπὸ ταύτης πρόσωπα τελοῦντα ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ ἐν σχέσει ἐξαρτήσεως πρὸς αὐτὸν, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως μέχρι τριῶν μηνῶν. Μὲ τὴν αὐτὴν ποινὴν τιμωροῦνται καὶ οἱ προμηθευταὶ προσώπων

δι' ἐπαιτείαν δυναμένων νὰ ἐπισύρουν τὸν οἶκτον τοῦ κοινοῦ. Ἐπίσης δικαιοῦται τὸ δικαστήριον νὰ διατάξῃ καὶ τὴν ἐπὶ 6 μῆνας μέχρι 3 ἐτῶν κράτησιν τοῦ καταδικασθέντος εἰς οἶκον ἐργασίας. Ὅσάκις ἡ ἐπαιτεία δὲν ἀσκεῖται ἐκ φυγοπονίας ἢ φιλοχρηματίας, ἀντὶ ποινικῆς διώξεως ὁ ἐπαίτης εἰσάγεται εἰς ἄσυλον διὰ χρόνον μὴ ὑπερβαίνοντα τὴν τριετίαν, καθοριζόμενον ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως.

Κατὰ τὸν νόμον 1390/1944 ὁ ἔχων ὑποχρέωσιν ἐποπτείας ἀνηλίκου, ὅστις ἀφίνει αὐτὸν ἐκ προθέσεως νὰ ἐπιδοθῇ εἰς ἐπαιτείαν ἢ ἐξ ἀμελείας, γίνεται ὑπαίτιος τῆς παραλείψεως ταύτης, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν καὶ μὲ χρηματικὴν ποινήν. Δυστυχῶς ὅμως εἰς τὴν πρᾶξιν αἱ διατάξεις τῶν νόμων τούτων σπανιώτατα ἐφαρμόζονται, αἱ δὲ Ἀστυνομικαὶ Ἀρχαὶ ἐλάχιστα ἢ οὐδόλως διώκουν τὴν ἐπαιτείαν, ὠργανωμένην ἢ μή, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν διεύρυνσιν τοῦ ὁρίζοντος ἐνεργείας καὶ τὴν ἐπιμήκυνσιν τῆς ἀκτῖνος δράσεως τῶν μεγάλων τούτων κοινωνικῶν παρασίτων.

Τὸ κερδοφόρον τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ ἡ ἐξασφάλισις εὐκόλου ζωῆς εἶναι ὁ κυριώτερος λόγος διὰ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐκλείψῃ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον σημειώνει ἐπέκτασιν εἰς ὅλας τὰς χώρας μετὰ τὸν Β' Παγκόσμιον Πόλεμον. Ὅπως πολὺ προσφυῶς καταλήγει ὁ δημοσιονόμος Γεώργιος Βαρβαρέτος εἰς σχετικὸν ἄρθρον του « ἐφ' ὅσον ἡ ἀνθρωπίνη καρδία θὰ συγκινῆται πάντοτε ἀπὸ τὴν θλιβερὰν ὄψιν τὴν » ὁποίαν ἐπιτυγχάνουν νὰ ἐμφανίσουν οἱ ἐπαῖται καὶ ἐλεήμονες χεῖρες θὰ τείνωνται » εἰς τὰς ἱκέτιδας, πάντοτε θὰ ἐκτρέφεται καὶ θὰ διατηρεῖται ἡ ἐπαιτεία καὶ πάντοτε » θὰ ὑπάρχουν ἐπαῖται τοῦ γνωστοῦ εἰς τὰς παλαιοτέρας γωνίας τῶν Ἀθηνῶν τύπου » τοῦ Σακκουλέ, διὰ νὰ διακηρύττουν ὅτι ἔχουν ὑποχρέωσιν αἱ χιλιάδες τῶν πολιτῶν » νὰ θρέψουν ἕνα τεμπέλην».

Εἰς τὴν συνέχειαν τῆς ἐρεύνης τοῦ ζητήματος τῆς ἐπαιτείας καὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν τοποθέτησίν του εἰς τὰ κοινωνικὰ πλαίσια τῶν διαφόρων ἐποχῶν, ἔρχεται τὸ δυσεπίλυτον σημεῖον τῆς κατατάξεως τῶν ἐπαιτῶν εἰς διαφόρους κατηγορίας, ἡ ὁποία παρουσιάζεται ὡς ἀπαραίτητος προϋπόθεσις διὰ τὴν μελέτην τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν δημιουργίας ἑκάστης κατηγορίας καὶ τὴν χάραξιν σχεδίου ἀντιμετωπίσεως καὶ καταπολεμήσεώς της. Ὅλοι οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι ἐπαγγελματίαι τῆς εὐποιΐας διαιροῦν τοὺς ἐπαίτας εἰς δύο σαφεῖς ὁμάδας: δὲν ἐνδιαφέρονται διὰ τοὺς μὲν οἱ ὁποῖοι εἶναι ἄξιοι τῆς τύχης τους, διὰ νὰ προσφέρουν ὅλην τὴν βοήθειαν καὶ στοργήν των εἰς τὰ «θύματα τοῦ πεπρωμένου». Αὐτὴ ἡ διάκρισις, ἀρκετὰ ὀρθολογική, ἠμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κριτήριον.

Μεταξὺ τῶν ἐπαιτῶν, οἱ ὁποῖοι βασίζουν τὴν συντήρησίν των εἰς τὴν βοήθειαν τῆς κοινωνίας, θὰ διακρίνωμεν ἑπομένως αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι θὰ ἠμποροῦσαν νὰ μὴν τὴν ζητοῦν καὶ αὐτοὺς εἰς τοὺς ὁποίους ἡ βοήθεια αὕτη εἶναι ἀπαραίτητος. Ὁ Anatole Weber, ὁ ὁποῖος εἶναι αὐθεντία εἰς τὰ ζητήματα αὐτὰ ὀργανώσεως κοινωνικῆς προνοίας, εἰς τὸ σύγγραμμά του «Τὸ πρόβλημα τῆς ἀθλιότητος» τοὺς ὀνομάζει «ἑκούσια παράσιτα» (parasites volontaires) καὶ ἀκουσίους ἐνδεεῖς (misereux involontaires).

Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ διάκρισις, τονίζει, δὲν παρουσιάζεται μὲ ὅλην τὴν ἐπιθυμητὴν ἁπλότητα, διότι μέσα εἰς ἕνα σωρὸν ἐπαιτῶν καὶ ὕστερα ἀπὸ τὰς δύο ἐπιλογάς, μέγας ἀριθμὸς τούτων θὰ ἔμενεν ἀτακτοποίητος, ἐλλείψει ἐπαρκῶν κριτηρίων διὰ τὴν κατάταξιν εἰς τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην κατηγορίαν...

Εἰς τὸ σύνολόν της ὅμως ἡ διάκρισις αὕτη βασίζεται ἐπὶ βάσεως στερεᾶς. Διότι ἐὰν εἶναι ἀδύνατος ὁ χωρισμὸς δύο ἀπολύτων κατηγοριῶν, παρασίτων ἀ π ο λ ύ τ ω ς ἑκουσίων ἀφ' ἑνός, ἐνδεῶν ἀ π ο λ ύ τ ω ς ἀκουσίων ἀφ' ἑτέρου, τοὐλάχιστον ἠμποροῦμε νὰ ξεχωρίσωμε αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι δείχνουν μίαν καλὴν θέλησιν ἀλλαγῆς τρόπου ζωῆς καὶ αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι δὲν δείχνουν ζῆλον ἀλλαγῆς ἰδιότητος. Ἀσφαλῶς, εἰς τὸ μεταίχμιον τῶν δύο κατηγοριῶν ὑπάρχουν χιλιάδες ἐπαιτῶν. Μὲ αὐτοὺς ὅμως ἠμπορεῖ νὰ ἀκολουθηθῇ ἡ ἑξῆς τακτική : Τοὺς θεωροῦμε κατ' ἀρχὰς ὡς «ἀκουσίους ἐνδεεῖς» καὶ τοὺς παρέχομεν βοήθειαν. Καὶ ἀναλόγως τῆς χρή-

σεως τῆς βοηθείας τὴν ὁποίαν θὰ κάμουν, τοὺς κατατάσσομεν εἰς μίαν τῶν δύο κατηγοριῶν ὁριστικῶς.

Ἡ ἐπιλογὴ τῶν ἐπαιτῶν ἐπομένως εἶναι πάντοτε δυνατή. Καὶ εἶναι καὶ ἀπαραίτητος διὰ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ εἴδους καὶ τοῦ μεγέθους τῆς προσπαθείας ἡ ὁποία ἀπαιτεῖται διὰ τὴν σωφρόνισιν ἑνὸς ἑκάστου, καὶ τοῦ εἴδους τῆς βοηθείας ἡ ὁποία πρέπει νὰ τοῦ προσφερθῇ : χρῆμα, βοήθεια εἰς ἐφόδια, ἐργασία ἐξωτερικὴ ἢ ἔγκλεισις εἰς ἄσυλον.

Κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῆς πρώτης κατηγορίας ἐπαιτῶν, τῶν «ἑκουσίων παρασίτων» διαπιστώνομεν ὅτι ὁ παρασιτισμὸς ἐκδηλώνεται μὲ τὸν ἴδιον τρόπον πάντοτε : τὴν ἔλλειψιν τακτικῆς ἐργασίας. Τὸ ἄτομον, μὴ ἀνῆκον εἰς τὰς τάξεις τῆς μοχθούσης κοινότητος, δὲν ἀποδίδει εἰς τὴν κοινότητα, ὑπὸ μορφὴν ὠφελίμου ἔργου, ὅ,τι προσπορίζεται ἀπὸ αὐτήν, ἐνῷ ἔχει τὴν δύναμιν καὶ τὰ μέσα νὰ τὸ κάμῃ. Μιὰ ὁμὰς ἑκουσίων παρασίτων ἀποτελεῖται ἀπὸ ἄτομα τὰ ὁποῖα ὁριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως ἔχουν ἀποφασίσει νὰ ζοῦν εἰς τὸ περιθώριον τῆς κοινωνίας, εἰς βάρος τῶν ἄλλων. Ἐπειδὴ φοβοῦνται διὰ τὰς τρομερὰς συνεπείας τῶν δύο ἄλλων μέσων εὐκόλου ζωῆς, τὴν κλοπὴν καὶ τὸ ἔγκλημα, διάλεξαν ἕνα μέσον πολὺ πιὸ ἀθῷον καὶ ἀθόρυβον : τὴν ἐπαιτείαν.

Μιὰ ἄλλη ὁμάς, θεωροῦσα ἢ ὑποκρινομένη ὅτι θεωρεῖ, ὅτι ἡ ὁλότης τῶν ἀνθρώπων κατέχει πλούτη ἀρκετὰ διὰ νὰ ζήσουν ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ πλανήτου χωρὶς ἐργασίαν, στολίζει τὴν ὀκνηρίαν της μὲ ἰδέες καὶ συνθήματα ἀναρχικά. Οἱ ἐπαῖται αὐτοὶ παρουσιάζουν τὸν ἑαυτόν των ὡς θύματα τῶν φυσικῶν καὶ κοινωνικῶν νόμων, ἂν καὶ ἡ μεγάλη πλειοψηφία των οὔτε προσπαθεῖ κἂν νὰ δικαιολογηθῇ. Πιστεύει ὅτι εἶναι εὐκολωτέρα ἡ ἔκτασις τῆς παλάμης ἀπὸ τὴν λειτουργικὴν ἀπόδοσιν τῶν μυῶν καὶ τοῦ ἐγκεφάλου κατὰ τὴν ἐργασίαν, ἀλήθεια ἡ ὁποία—ἀλλοίμονον!—ἔχει ἀποδειχθῇ καὶ κοινωνικῶς ἀλλὰ καί... φυσιολογικῶς.

Ἐξ ἄλλου τὰ ἄτομα αὐτὰ ἐμφανίζονται μὲ φιλοσοφικὴν ὡριμότητα ἐντόνως καλλιεργημένην. «Ἀρκεῖ ἕνα κομμάτι ψωμιοῦ τώρα ποὺ πεινῶ καὶ μιὰ γωνιὰ στεγασμένη τώρα ποὺ νύχτωσε...» Μὴν τοὺς μιλήσετε γιὰ αὔριον καὶ γιὰ τὸ μέλλον, καὶ πρὸ πάντων μὴν τοὺς θέσετε τὸ ἐρώτημα ἂν αὐτὸ ποὺ κάμουν εἶναι ἠθικόν : θὰ σᾶς κυττάξουν ἁπλανῶς καὶ δὲν θὰ σᾶς ἐννοήσουν διόλου... Ἐκτὸς τῶν δύο ἀνωτέρω κατηγοριῶν ἀτόμων, τὰ ὁποῖα ἀπὸ ὑπολογισμὸν ἢ ἀπὸ ἀδιαφορίαν δὲν κάμουν καμμίαν προσπάθειαν νὰ κερδίσουν μόνοι τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ὑπάρχουν ἄλλα ἀντιθέτως τὰ ὁποῖα ἐπιχειροῦν αὐτὴν τὴν προσπάθειαν, διότι οἱ ὀκνηροὶ ὑποτίθεται ὅτι ἔχουν πάντοτε ζῆλον νὰ ἐργασθοῦν, ἀλλὰ κατὰ τρόπον σκιώδη καὶ ἀνεπαρκῆ. Ἐδῶ δὲν συμπεριλαμβάνομεν βεβαίως τοὺς διανοητικῶς ἀνεπαρκεῖς, οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ ὑπαχθοῦν εἰς τοὺς ἀκουσίους ἐνδεεῖς, ἀλλὰ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀνάγκην μιᾶς ἐξωτερικῆς θελήσεως ἡ ὁποία νὰ τοὺς ἐπιβάλῃ μίαν κατεύθυνσιν, τὴν ὁποίαν δὲν παίρνουν μόνοι των : ἀπείθαρχοι, νευρασθενικοὶ αἰσθανόμενοι τὴν ἀνάγκην συνεχοῦς μετακινήσεως, πάσχοντες ἀπὸ μίαν χρονίαν τοξικομανίαν (π.χ. ἀλκοολικοὶ καὶ μέθυσοι) καὶ καταστάσεις ἀβουλίας γενικῶς.

Ἐν συμπεράσματι, δὲν πρέπει νὰ νομισθῇ ὅτι τὰ ἑκούσια παράσιτα εἶναι ἄτομα ἀδρανῆ ἐντελῶς.

Τοὐναντίον, πολὺ συχνὰ ἀναπτύσσουν ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα, ἐπινοητικότητα, δόλον καὶ διπλωματίαν, διὰ νὰ τύχουν βοηθείας ἐκ μέρους τῶν ἀγνώστων.

Καταβάλλουν προσπάθειαν πολὺ μεγαλυτέραν ἀπ' ὅσην θὰ ἐχρειάζετο διὰ νὰ συντηρηθοῦν εἰς τὴν ζωὴν διὰ κανονικῆς ἐργασίας. Ἐν γένει, δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι ἡ κατηγορία αὕτη δὲν περιλαμβάνει ὀκνηρούς, ἀλλὰ ἀτιθάσσους τῶν ὁποίων αἱ ἀντιλήψεις περὶ συντηρήσεως εἰς τὴν ζωὴν δὲν συμβιβάζονται μὲ τὰς παραδεδεγμένας ἀρχὰς τῆς παγκοσμίου πολιτικῆς οἰκονομίας.

Πῶς ὅμως ζοῦν τὰ παράσιτα; Ποία εἶναι ἡ τεχνική των;

Ἐδῶ ἡ ἐπινοητικότης ὑπερβαίνει καὶ τὴν πλέον γόνιμον φαντασίαν τῶν μεγάλων μυθιστοριογράφων.

Ὑπάρχουν δὲ καὶ συλλογαὶ ἱστορικῶν καταλλήλων νὰ συγκινήσουν καὶ τοὺς πλέον σκληροὺς ἢ ἀδιαφόρους οἰκοδεσπότας, ὅταν ἰδίως συνοδεύονται ἀπὸ χειρονομίας καὶ ἐκφράσεις πόνου, ρακένδυτον ἐμφάνισιν καὶ ἀστείρευτον πηγὴν δακρύων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς!

Οἱ Paulian καὶ Berry δίδουν τοὺς κυριωτέρους τύπους παρασίτων, οἱ ὁποῖοι ἀπαντοῦν εἰς ὅλας τὰς Εὐρωπαϊκὰς μεγαλουπόλεις. Ἡ αὐθεντικότης καὶ ἐνδελέχεια τῆς ἐρεύνης των ἐπισφραγίζεται ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Paubian ἔγινε ἐπαίτης ἐπὶ πολλοὺς μῆνας διὰ νὰ μελετήσῃ συστηματικῶς τὴν ὀργάνωσιν καὶ ψυχολογίαν τῆς ἀντιπαθητικῆς τάξεως.

Οὗτος διακρίνει τοὺς «ἀρχαρίους», οἱ ὁποῖοι εἰδικεύονται εἴτε εἰς τὸ κτύπημα τῶν θυρῶν οἰκιῶν, εἴτε εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν καταστημάτων καὶ τοὺς «προηγμένους ἑταίρους», οἱ ὁποῖοι εἴτε ἀσκοῦν «ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν», δηλαδὴ ἐπαιτοῦν κατ' οἶκον, εἴτε ἀσκοῦν «καθιστικὴν ὑπηρεσίαν», δηλαδὴ ἐκλέγουν ἓν ἀσφαλὲς σημεῖον πολυσύχναστον δρόμου καὶ ἐγκαθίστανται δι' ὅλην των τὴν ζωήν.

Ὁ Berry περιγράφει τοὺς ἑξῆς τύπους :

α) τοὺς ὑποκριτάς, ψευδεῖς τυφλούς, ψευδεῖς ἀναπήρους, ψευδεῖς ἐπιληπτικοὺς κλπ.

β) τοὺς «ἐντέχνους ἀπατεῶνας», οἱ ὁποῖοι χρησιμοποιοῦν κατ' οἶκον ἢ εἰς τὸν δρόμον τὸ τέχνασμα τοῦ ἀπολυθέντος στρατιώτου, τοῦ ἀναρρωνύοντος, τοῦ ὑπὸ ἔξωσιν ἐκ τῆς κατοικίας του, τοῦ εἰσιτηρίου τοῦ τράμ, τῆς ἀξίας ἑνὸς φαρμάκου κλπ. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι εἰς ἡλικίαν 10 ἐτῶν παρ' ὀλίγον νὰ πέσω θῦμα κυρίας μαυροφορεμένης, ἡ ὁποία «εἶχε τὸ τάμα νὰ ζητιανεύῃ γιὰ νὰ χαρίσῃ χρυσῆ εἰκόνα στὴν Μεγαλόχαρη τῆς Τήνου!!»

γ) τοὺς «ἡμὶ-ἐπαίτας» : ἐδῶ ὑπάγονται αἱ ἀθιγγανίδες μάντιδες, αἱ μάντιδες τοῦ καφὲ καὶ τῶν χαρτοπαιγνίων, τὰ μέντιουμ, οἱ ἀκροβάται, οἱ στοιχηματίαι, οἱ ὀργανοπαῖκται, οἱ ἀοιδοὶ κλπ.

δ) Οἱ κυρίως ἐπαῖται, τοὺς ὁποίους ἐξητάσαμεν ἀνωτέρω.

Θέλετε τώρα ὡρισμένα στατιστικὰ δεδομένα τῆς ψυχοσυνθέσεως τῶν παρασίτων : Ὁ Paulian συνεφώνησε μὲ τὸν ἐν Παρισίοις ἑδρεύοντα Σύλλογον κατὰ τῆς Ἐπαιτείας περιλαμβάνοντα καὶ πολλοὺς ἐμπόρους, νὰ παρασχεθῇ ἀμέσως ἐργασία μὲ ἱκανοποιητικώτατον ἡμερομίσθιον εἰς ὅσους ἐπαίτας παρουσιάζοντο εἰς τὰ καταστήματα τὴν ἡμέραν τοῦ πειράματος.

Εἰς τοὺς 727 προσελθόντας προσεφέρθη ἐργασία. Ἐκ τούτων μόνον 312 ἐδέχθησαν τὸ ὀνοματεπώνυμον καὶ τὴν σύστασιν τοῦ ἐργοδότου καὶ ἐκ τούτων μόνον 174 παρουσιάσθησαν δι' ἀνάληψιν ἐργασίας.

Ἐκ τῶν 174 ἀναλαβόντων ἐργασίαν οἱ 37, εἰς τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ἐζήτησαν 2 φράγκα διὰ νὰ γευματίσουν ἐκεῖ πλησίον καὶ δὲν ἐπανῆλθον.

68 ἠργάσθησαν ὡς τὸ βράδυ, ἐπληρώθησαν τὸ ἡμερομίσθιόν των καί... δὲν ἐπανῆλθον. 51 εἶχον τὸν ἡρωϊσμὸν νὰ ἐργασθοῦν ἐπὶ 2 ἡμέρας καὶ 18 τελικῶς ἔμειναν μονίμως εἰς τὴν ἐργασίαν.

Εἰς ἓν ἄλλο πείραμα, ἐνεργηθὲν ὑπὸ τοῦ πάστορος Robin, προσεφέρθη ὑπ' αὐτοῦ τροφὴ καὶ στέγη εἰς ἀστέγους ἀλήτας, ἔναντι παροχῆς διώρου ἐλαφρᾶς ἐργασίας ἡμερησίως. Ἐκ τῶν 700 ἐδέχθησαν 100, μετενόησαν μετὰ μίαν ὥραν οἱ 45 ἐκ τούτων, καὶ ἐκ τῶν 55 δεχθέντων ἔμειναν 11 μετὰ ἀπὸ δύο ἡμέρας!

Εἰς τὴν Χώραν μας, ἐξ ὅσων ἔχομεν ὑπ' ὄψιν μας, δὲν ἔχει διενεργηθῇ συστηματικὴ ἔρευνα τοῦ προβλήματος τῆς ἐπαιτείας καὶ πειραματικὴ ἐξακρίβωσις τοῦ ποιοῦ καὶ τῆς ψυχοσυνθέσεως τῶν ἐπαιτῶν. Προσωπικὴ προσπάθειά μας ὅπως ἐνημερωθῶμεν ἐπὶ τῆς ἤδη τηρουμένης κατευθύνσεως ἐπὶ τοῦ προβλήματος τούτου ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων Κρατικῶν Ὑπηρεσιῶν ἀπέτυχεν, ἑκάστης Ὑπηρεσίας τὴν ὁποίαν

ἐπεσκέφθημεν κηρυχθείσης ἀναρμοδίας ἐπὶ τοῦ θέματος καὶ παραπεμψάσης ἡμᾶς εἰς ἄλλην... περισσότερον ἀναρμοδίαν καὶ ἀδαῆ. Χαρακτηριστικὸν τῆς ἀδιαφορίας ταύτης καὶ τῆς ἐλλείψεως ἐνημερώσεως τῶν ὑπευθύνων ὀργάνων εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Διεύθυνσις Μελετῶν καὶ τὸ Γραφεῖον Ἐπιστημονικοῦ Συμβούλου τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας δὲν μπόρεσαν νὰ ἀνακαλύψουν καὶ μᾶς ἀπαντήσουν ἐὰν ἡ καταπολέμησις τῆς ἐπαιτείας ὑπάγεται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Προνοίας ἢ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν. Τὴν ἴδιαν ἀδυναμίαν πρὸς τὴν σχετικὴν ἀνακάλυψιν ἐπέδειξεν καὶ τὸ Ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης ἐν συνεχείᾳ.

Πάντως, ἐν τῇ προσπαθείᾳ μας νὰ πλουτίσωμεν τὰς ἀνωτέρω στατιστικὰς μὲ δεδομένα ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς πραγματικότητος, ἀνελάβομεν προσωπικῶς σχετικὴν ἔρευναν, μὲ τὴν βοήθειαν τῆς συνεργάτιδός μας δίδος Βικτωρίας Τσιτερίδου καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ὁποίας θὰ ἀνακοινώσωμεν ἐν καιρῷ.

Ἡμεῖς καὶ ἡ συνεργάτις μας, ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους ὅσους ἐπαίτας ἀπαντῶμεν ἢ παρ' ὅσων ἐνοχλούμεθα παραπέμπομεν πρὸς μόνιμον ἀποτελεσματικὴν βοήθειαν καὶ τακτοποίησιν εἰς ἐργασίαν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἐθνικῆς Ἑταιρείας Κοινωνικῆς Ἀλληλεγγύης, ὁδηγοῦντες τούτους καὶ ἐγχειρίζοντες σημείωμα μὲ τὴν λεπτομερῆ διεύθυνσιν τῶν Γραφείων μας. Συγχρόνως ἐξηγοῦμεν εἰς τούτους τὸν σκοπὸν τῆς Ἑταιρείας καὶ τὸ κοινωνικὸν καὶ ἠθικὸν συμφέρον τὸ ὁποῖον ἔχουν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν ἐπαιτείαν καὶ νὰ ἀναζητήσουν μίαν ἀξιοπρεπῆ ὠργανωμένην περίθαλψιν.

Ἐκ τῶν 32 περιστατικῶν ἐπαιτῶν εἰς τοὺς ὁποίους ἐφηρμόσαμεν μέχρι τοῦδε τὴν ἔρευνάν μας, 22 ἠρνήθησαν νὰ δεχθοῦν τὸ ἔντυπον σημείωμα μὲ τὴν διεύθυνσιν τῶν Γραφείων τῆς Ἑταιρείας καὶ 10 τὸ ἔλαβον μὲ καταφανῆ στενοχωρίαν. Ἐκ τῶν τελευταίων τούτων 5 προσῆλθον εἰς τὰ Γραφεῖα διὰ νὰ δώσουν τὰ στοιχεῖα των καὶ περιγραφὴν τῶν ἀναγκῶν των, τελικῶς δὲ 3 μόνον ἐπανῆλθον ἐκ δευτέρου καὶ ἀνήκουν ἤδη μονίμως εἰς τὴν δύναμιν τῶν ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας μας βοηθουμένων προσώπων.

Ἐκ τῶν 22 ὡς ἄνω ἀρνηθέντων τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς ἐπαιτείας, οἱ 2, ὑγιέστατοι καὶ ἀρτιμελέστατοι νέοι, οἱ ὁποῖοι ἐζήτουν ἐλεημοσύνην ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτας λεωφορείου, ἤρχισαν, κατόπιν τῆς προτάσεώς μου πρὸς βοήθειαν, νὰ ὑβρίζουν μεγαλοφώνως τὸ Κράτος καὶ τά... σκληρόκαρδα ἄτομα τὰ ὁποῖα δὲν τοὺς ἀφίνουν μίαν θέσιν ὑπὸ τὸν ἥλιον διὰ νὰ κερδίζουν τὸν ἄρτον των, χωρὶς μάλιστα μίαν σταγόνα ἱδρῶτος τοῦ ἀρυτιδώτου καὶ ἀφρόντιδός των μετώπου...

Τὰ τρομακτικὰ ταῦτα ἀποτελέσματα τοῦ παρασιτισμοῦ ἐξηγοῦνται ὅταν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι τὰ αἴτια τούτου εἶναι συγχρόνως ψυχολογικὰ καὶ φυσιολογικά. Οἱ ψυχολογικοὶ παράγοντες οἱ ὁποῖοι ὑπεισέρχονται εἰς τὴν θεμελίωσιν τῆς παρασιτικῆς ἐπαιτείας εἶναι ἀσφαλῶς ἡ ἐπίδρασις τοῦ περιβάλλοντος, ἡ κληρονομικότης καὶ ἡ ἕξις. Ἀλλά, ὅπως ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ Dubief αὐτὰ «τὰ ἀδύνατα πλάσματα, τὰ ἐκφυλισμένα καὶ περιωρισμένης διανοητικότητος» εἶναι εἰς τὴν πραγματικότητα ἀσθενεῖς. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι δὲν ἀπαλλάσσονται τῆς εὐθύνης των, ὡς ἕνας ἐπιληπτικὸς ἢ ὑστερικὸς π.χ., διότι ἐνῷ ἔχουν τὴν διανοητικὴν ὡριμότητα νὰ δεχθοῦν μίαν ἀποτελεσματικὴν θεραπείαν διὰ τῆς ἀλλαγῆς ἰδιότητος καὶ μεταπτώσεως εἰς τὴν τάξιν τῶν φυσιολογικῶς ἐργαζομένων ἀτόμων, ἀρνοῦνται ἐπιμόνως οἱανδήποτε προσφορὰν καὶ ἀρκοῦνται εἰς τὴν ἀθλιότητα τὴν ὁποίαν ἐπεφύλαξεν εἰς αὐτοὺς ἐν μέρει τὸ πεπρωμένον καὶ ἐν μέρει ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτός των.

Μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῆς πρώτης μεγάλης κατηγορίας τῶν ἐπαιτῶν, ὑπολείπεται ἡ ἔρευνα τῆς δευτέρας κατηγορίας, τῶν «ἀκουσίων ἐνδεῶν», οἱ ὁποῖοι δὲν εὐθύνονται διὰ τὴν δυστυχίαν των καὶ οἱ ὁποῖοι εἶναι ἄξιοι μιᾶς μεγαλυτέρας στοργῆς καὶ μιᾶς πλέον ἐπιμελημένης προστασίας.

Τὰ ἄτομα τῆς κατηγορίας αὐτῆς κατατάσσονται εἰς δύο μεγάλας ὑποδιαιρέσεις :

α) τοὺς «συμπτωματικῶς ἀκουσίους ἐνδεεῖς», β) τοὺς «χρονίως ἀκουσίους ἐνδεεῖς».

Εἰς τοὺς πρώτους ὑπάγονται οἱ ἄνεργοι τῶν διαφόρων περιπτώσεων, ὅπως οἱ ἀνήλικοι ἄνεργοι, οἱ μὴ εὑρίσκοντες ἐργασίαν ἐλλείψει εἰδικότητος καὶ προσόντων, οἱ περιοδικῶς ἄνεργοι διότι τὸ ἐπάγγελμά των εἶναι ἐποχιακόν, οἱ ἀπολυθέντες τῶν ἐργασιῶν των λόγῳ κακῆς διαγωγῆς ἢ ἀκαταλληλότητος, λόγῳ μακρᾶς νόσου, ἢ λόγῳ περιορισμοῦ τῶν θέσεων διὰ λόγους οἰκονομιῶν.

Οὗτοι διατρέχουν τὸν κίνδυνον νὰ περιπέσουν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν παρασίτων ἐὰν δὲν τακτοποιηθοῦν εἰς ἄλλην ἐργασίαν.

Εἰς τοὺς δευτέρους ὑπάγονται οἱ παρήλικες ἀνίκανοι πρὸς ἐργασίαν καὶ στερούμενοι ἐπαρκῶν πόρων ζωῆς καὶ οἱ γενικῶς μὴ δυνάμενοι νὰ ἐργασθοῦν λόγῳ σωματικῆς ἢ διανοητικῆς ἀνικανότητος (χρονίως ἀσθενεῖς, ἀνάπηροι, τυφλοί, κωφοί, κωφάλαλοι, ὑστερικοί, ἐπιληπτικοί, ἰδιῶται, ἐπίτοκοι γυναῖκες κλπ.). Ἡ δευτέρα αὕτη μεγάλη κατηγορία ἐπαιτῶν, οἱ ἀκούσιοι ἐνδεεῖς, πρέπει νὰ τυγχάνουν μονίμου βοηθείας ἐκ μέρους τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας καὶ τῆς ὀργανώσεως τῆς κρατικῆς περιθάλψεως, ἡ ὁποία βοήθεια εἶναι καὶ ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ ἐγκαταλείψουν οὗτοι τὴν κοινωνικῶς ἀσύμφορον ἰδιότητα τοῦ ἐπαίτου.

Καὶ διὰ νὰ ὁλοκληρώσωμεν τώρα τὴν μελέτην τοῦ προβλήματος τῆς ἐπαιτείας πρέπει νὰ ἀπασχοληθῶμεν ἐν ὀλίγοις καὶ μὲ τὰ μέτρα καταπολεμήσεως καὶ περιορισμοῦ της, τὰ ὁποῖα ὑποτυπωδῶς μόνον ἐμφανίζονται παρ' ἡμῖν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη.

Τὰ μέτρα ταῦτα τῆς καταπολεμήσεως θὰ ἠμποροῦσαν νὰ εἶναι εἰδικῆς φύσεως καὶ γενικῆς φύσεως, ἢ ἐὰν θέλετε θεραπευτικὰ καὶ προληπτικά.

Μέτρα εἰδικῆς φύσεως, προοριζόμενα νὰ περιορίσουν βαθμηδὸν καὶ νὰ ἐξαφανίσουν τὴν ἤδη ἀνεπτυγμένην ἐπαιτείαν, εἶναι :

α) αὐστηρὰ νομοθεσία, πρακτικῶς ἐφαρμόσιμος, προβλέπουσα ποινὰς κυμαινομένας ἀναλόγως τῶν περιπτώσεων καὶ ἀναλόγως τῆς ὑποτροπῆς τοῦ ἀδικήματος. Ἰδίᾳ αὐστηραὶ ποιναὶ πρέπει νὰ προβλέπωνται διὰ τὰ ἑκούσια παράσιτα, ἐνῷ οὐδεμία ποινή, ἀλλὰ μόνον καθοδήγησις πρέπει νὰ ἐπιβάλλεται εἰς τοὺς σωματικῶς καὶ διανοητικῶς ἀνικάνους ἐπαίτας.

β) Ἔγκλεισις τῶν καταδικαζομένων εἰς εἰδικὰ στρατόπεδα ἐργασίας διὰ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ ἑνὸς μέχρι τριῶν ἐτῶν ἀναλόγως τῶν περιπτώσεων, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ δευτέρας καταδίκης ἐπὶ ἐπαιτείᾳ, τῆς ποινῆς διὰ πρώτην φορὰν ἐπιβαλλομένης μὲ ἀναστολήν.

Εἰς τὰ στρατόπεδα ταῦτα ὁ ἔγκλειστος ἐργάζεται εἰς ἐργαστήρια βιοτεχνίας ἢ ἀγροτικὰ ἔργα, οὕτως ὥστε ἡ συντήρησίς του νὰ μὴν βαρύνῃ διόλου τὸν κρατικὸν προϋπολογισμόν.

γ) Ἔγκλεισις τῶν καταδικαζομένων διὰ τρίτην φορὰν ἐπὶ ἐπαιτείᾳ εἰς εἰδικὰ Ἀναμορφωτικὰ Ἱδρύματα, λειτουργοῦντα εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἑκάστου νομοῦ, ὅπου ἐκτὸς τῆς ἐργασίας εἰς τὴν ὁποίαν ἐπιδίδονται κατὰ τὸ σύστημα τῶν στρατοπέδων ἐργασίας ὑφίστανται οὗτοι κοινωνικὸν προσανατολισμὸν καὶ ψυχοθεραπείαν.

Ἀντιθέτως πρέπει νὰ ἀποφευχθῇ παντὶ τρόπῳ ἡ ἔγκλεισίς των εἰς κοινὰς φυλακάς, διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν ὁ συγχρωτισμὸς τῶν ἐπαιτῶν μὲ ἐγκληματίας καὶ κρατουμένους δι' ἀδικήματα τοῦ κοινοῦ ποινικοῦ δικαίου θὰ ἐπέφερε φθορὰν εἰς τὸ ψυχονευροσικόν των ὑπόστρωμα, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς πλεῖστα τῶν Κρατῶν αἱ φυλακαὶ σήμερον δὲν ἐπιβάλλουν ὑποχρεωτικὴν ἐργασίαν εἰς τοὺς κρατουμένους, αἱ δὲ συνθῆκαι διαβιώσεως εἶναι ἀρκετὰ ἄνετοι, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ ὁ κίνδυνος προτιμήσεώς των ἐκ μέρους τῶν ἀμετανοήτων ἐπαιτῶν τοῦ τρόπου ζωῆς διὰ τῆς ἐργασίας.

δ) καθιέρωσις εἰδικῆς Ὑπηρεσίας Ἐπαιτῶν παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Προνοίας καὶ τήρησις ἀτομικῶν φακέλλων τούτων ὥστε νὰ εἶναι εὐχερὴς ἡ παρακολούθησις των καὶ ἡ καταχώρησις τῶν μεταβολῶν των.

ε) εἰδικῶς διὰ τοὺς ἀνηλίκους ἐπαίτας οἱ ὁποῖοι ἐξωθοῦνται εἰς τὴν ἐπαιτείαν ὑπὸ τῶν γονέων ἢ κηδεμόνων των, πρέπει νὰ θεσπισθῇ εὐρὺ πρόγραμμα ἀποτοξινώσεώς των ἀπὸ τὴν φοβερὰν κοινωνικὴν πληγήν. Οὗτοι, συλλαμβανόμενοι ἐπαιτοῦντες, δέον νὰ ἐγκλείωνται ὡς ἐσωτερικοὶ μαθηταὶ εἰς εἰδικὰ ἀναμορφωτήρια —Δημοτικὰ Σχολεῖα ἢ ἐὰν ἔχουν συμπληρώσει τὸ 13ον ἔτος τῆς ἡλικίας των νὰ τοποθετοῦνται διὰ βοηθητικὴν ἐργασίαν εἰς καταστήματα καὶ ἐπιχειρήσεις ἀνθρωπιστικῶς σκεπτομένων βιοτεχνῶν, συμβαλλομένων πρὸς τοῦτο μὲ τὴν Ὑπηρεσίαν Διώξεως Ἐπαιτείας, ἐνῷ συγχρόνως θὰ φοιτοῦν εἰς νυκτερινὰ Γυμνάσια. Ἐὰν ἔχουν συμπληρώσει τὸ 16ον ἢ 17ον ἔτος τῆς ἡλικίας των νὰ στέλλωνται εἰς τὰς Τεχνικὰς Σχολὰς τοῦ Β.Ε.Ι. πρὸς εἰδίκευσιν καὶ ἐπαγγελματικὴν ἀποκατάστασίν των κατόπιν ἢ εἰς τὰς Σχολὰς Τεχνιτῶν καὶ Μαθητῶν τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων, ὅπου ἡ φοίτησις καὶ ἡ σταδιοδρομία των εἶναι εὐχερεστάτη.

στ) Ἡ εὐρεῖα καὶ διὰ παντὸς τρόπου διαφώτισις διὰ τοῦ τύπου, ραδιοφώνου, ἐντύπων διακηρύξεων, διαλέξεων κλπ. τοῦ λαοῦ ἐπὶ τῆς ἀνάγκης καταστολῆς τῆς ἐπαιτείας καὶ καταργήσεως τοῦ ἀντικοινωνικοῦ καὶ ἀντιχριστιανικοῦ θεσμοῦ τῆς ἐλεημοσύνης πρὸς ἐπαγγελματίας, νέους καὶ ἀρτιμελεῖς καὶ ὑγιεῖς ἐπαίτας. Νὰ ἐπιστηθῇ ἡ προσοχὴ τοῦ λαοῦ ἐπὶ τῆς καθιερώσεως νέου συστήματος ἀτομικῆς κοινωνικῆς βοηθείας διὰ τῆς προσφορᾶς τοῦ ὀβολοῦ του καὶ τοῦ ἀντιστοίχου τῆς ἐλεημοσύνης του εἰς τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ τῶν ἀνεγνωρισμένων σοβαρῶν Ὀργανώσεων Κοινωνικῆς Ἀλληλεγγύης, μόνων ὑπευθύνων διὰ τὸν ἔλεγχον, τὴν ἐξακρίβωσιν καὶ τὴν κοινωνικὴν ἀποκατάστασιν τῶν ἀναξιοπαθούντων.

Τὴν καταπολέμησιν τῆς ἐπαιτείας, συμφώνως πρὸς τὰ ὡς ἄνω προτεινόμενα, δέον νὰ ἀναλάβῃ συστηματικῶς καὶ μεθοδικῶς εἰδικὴ Ὑπηρεσία τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, συνεργαζομένη στενώτατα διὰ μὲν τὴν ἀποκατάστασιν τῶν ἀνηλίκων ἐπαιτῶν μὲ τὸ Ὑπουργεῖον Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ τὰς ἀνεγνωρισμένας Ὀργανώσεις Κοινωνικῆς Ἀλληλεγγύης, διὰ δὲ τὴν ἀποκατάστασιν καὶ ἀναμόρφωσιν τῶν ἀνηλίκων τοιούτων μὲ τὸ Ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης καὶ τὰς Ἑταιρείας Προστασίας Ἀνηλίκων τῆς Χώρας.

Ἐξέχουσαν θέσιν μεταξὺ τῶν ἐκτεθέντων μέτρων εἰδικῆς φύσεως πρέπει νὰ κατέχῃ ὁ ἀναφερθεὶς κοινωνικὸς προσανατολισμὸς τῶν ἐπαιτῶν, ὁ ὁποῖος θὰ τείνῃ νὰ διεγείρῃ τὴν ἔμφυτον ροπὴν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως πρὸς τὸ ἀγαθὸν καὶ τὴν συμμόρφωσιν πρὸς τὸν ἠθικὸν νόμον, ἡ ὁποία καὶ εἰς τὴν πλέον διεστραμμένην φύσιν ὑπάρχει πάντοτε εἰς λανθάνουσαν κατάστασιν, ἀναμένουσα κατάλληλον εὐκαιρίαν νὰ ἐκδηλωθῇ.

Ἐκ παραλλήλου, τέλος, πρὸς τὰ μέτρα εἰδικῆς φύσεως, μεγάλην ἀξίαν ἔχουν καὶ τὰ μέτρα γενικῆς φύσεως, τὰ ἀποσκοποῦντα εἰς τὴν πρόληψιν τῆς ἐπαιτείας. Τὰ μέτρα ταῦτα θὰ ἠδύναντο νὰ συνασπισθοῦν εἰς τέσσαρας μεγάλας κατηγορίας :

α) Τὴν παροχὴν ἐπειγούσης κοινωνικῆς βοηθείας, ἠθικῆς ἢ ὑλικῆς, εἰς κρισίμους στιγμὰς ὥστε νὰ ἀποτρέπεται ἡ τροπὴ πρὸς ἐπαιτείαν.

β) Τὴν παροχὴν διαρκοῦς κοινωνικῆς βοηθείας, ἠθικῆς ἢ ὑλικῆς ὅταν ἡ ἔνδεια παρατείνεται διὰ λόγους ἀνεξαρτήτους τῆς θελήσεως τοῦ ἐνδεοῦς.

γ) Τὴν ἐπιδότησιν τῶν ὁμολογουμένως ἀπόρων ἐκ τοῦ Κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ.

δ) Τὴν ὀργάνωσιν τῆς ἐλευθέρας κοινωνικῆς βοηθείας (ἀτομικῆς ἢ συλλογικῆς).

Δεδομένου ὅτι τὰ μέτρα ταῦτα γενικῆς φύσεως, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐκφεύγουν τῶν ὁρίων τῆς παρούσης εἰσηγήσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἶναι κοινὰ διὰ πάντα τὰ δυστυχοῦντα πρόσωπα, δὲν θὰ ἐπεκταθῶμεν εἰς τὴν ἀνάλυσιν τούτων ἡ ὁποία εἶναι ἀντικείμενον ἰδιαιτέρας μελέτης.

Ἀφοῦ ἐξητάσαμεν καὶ τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα θὰ ἠμποροῦσαν νὰ βοηθήσουν εἰς

τὴν καταστολὴν τῆς ἐπαιτείας, δὲν μένει παρὰ νὰ τονισθῇ τὸ ἠθικὸν καὶ πνευματικὸν ὑπόβαθρον τῶν μέτρων τούτων καὶ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ εἶναι ἀναμφιβόλως ὄχι ἡ ἐξουδετέρωσις τῶν δυστυχῶν ὀπαδῶν της, ἀλλὰ ἡ ἀνόρθωσις καὶ ἀξιοποίησίς των ὡς κοινωνικῶν μονάδων συμφώνως πρὸς τὰς ἐπιταγὰς τῆς κοινωνικῆς καὶ Χριστιανικῆς Ἠθικῆς. Μὲ σεβασμὸν πρὸς τὴν ἀτομικὴν ἀξιοπρέπειαν τῶν ἐπαιτῶν καὶ τὴν προσωπικότητά των ὡς βοηθουμένων προσώπων, οἱ κοινωνικοὶ λειτουργοὶ οἱ ὁποῖοι ἀναλαμβάνουν τὴν ἐφαρμογὴν τῶν μέτρων θεραπείας πρέπει νὰ σταθοῦν κοντὰ εἰς τοὺς ἐπαίτας μὲ ἀγωνιστικὴν διάθεσιν ἐξυπηρετήσεως τῶν ὑλικῶν καὶ ἠθικῶν ἀναγκῶν των ἐν τῷ συνόλῳ των καὶ κατὰ σειρὰν προτεραιότητος, συμφώνως πρὸς τὰ νεώτερα πορίσματα τῆς κοινωνιολογικῆς καὶ τῆς ἀνθρωπολογικῆς ἐρεύνης.

Ἠμπορεῖ ἡ ἐπαιτεία εἰς τελευταίαν ρεαλιστικὴν ἀνάλυσιν νὰ ἀποδειχθῇ εἰς τὸ πλεῖστον τῶν περιπτώσεων ἓν προσοδοφόρον κακόηθες ἐπάγγελμα ἢ ἡ ὠμὴ ἔκφρασις ἑνὸς βαθύτατα ριζωμένου κοινωνικοῦ παρασιτισμοῦ. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ὅμως καὶ ἡ καταπολέμησίς της ἀπαιτεῖ λεπτὴν καὶ ψυχολογημένην μέθοδον ἐνεργείας, ἐφ' ὅσον ἄλλωστε δὲν ἀντιμετωπίζονται μεμονωμένα περιστατικά, ἀλλὰ ὁλόκληρος τρόπον τινα ἐπαγγελματικὴ τάξις.

Πρέπει οἱ ἐπιφορτισμένοι μὲ τὴν καταπολέμησιν, εἴτε κρατικοὶ παράγοντες εἴτε ἐθελονταὶ κοινωνικοὶ λειτουργοὶ εἶναι, νὰ τὴν ἀντιμετωπίσουν ὄχι ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῆς κηρύξεως κοινωνικοῦ πολέμου μὲ τὰς ὀδυνηρὰς συνεπείας του, ἀλλὰ ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῆς ἀτομικῆς κοινωνικῆς ἀποκαταστάσεως τῆς συμφώνου μὲ τὰς ὑποδείξεις τῆς ψυχικῆς ὑγιεινῆς, κάμνοντες χρῆσιν τῆς πολυτίμου δυνάμεως τὴν ὁποίαν διαθέτει ἡ ἐπιστράτευσις τῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς ἀδυνάτους, ὁ ἔμπρακτος κοινωνικὸς Χριστιανισμός, καὶ ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ πλαίσιον τοῦ ὑγιοῦς ἀνθρωπισμοῦ ὡς μία ζῶσα πραγματικότης τῆς Ἑλληνικῆς καθημερινῆς ζωῆς.

Χ. ΤΣΑΧΑΓΕΑΣ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Προσκύνημα

Βγαίνει τ' ἀσημοφέγγαρο ἀπὸ τὸν Ὑμηττὸ
καὶ στέλνει στὴν Ἀκρόπολι θερμὸ ἕνα «χαιρετῶ».
Τὸ φύλντισι γλυκοφιλᾷ, τὸν θεῖο Παρθενῶνα
καὶ τοὺς θεοὺς ξαναγεννᾷ ἑνὸς χρυσοῦ αἰῶνα.

★

Κι' ὡς τὸ φυματικὸ τὸ φῶς δίνει μαγεία τόση,
ἀρχίζουν ἥρωες, θεοί, ὥσπου νὰ ξημερώσῃ,
πάν' ἀπ' τὴ γῆ τῶν κραταιῶν, τὴ γὴ τῶν ἀθανάτων
νὰ σέρνουν τὸν πανάρχαιο χορό, ὦ, τῶν πνευμάτων.

★

Τὰ μάρμαρα ἠχοῦν στὴ θεία ἡσυχία, τρίζουν·
τῆς Σαλαμίνας τὰ νερὰ φουσκώνουν, χαιρετίζουν
εὐλαβικὰ καὶ τραγουδοῦν τὸ «Ἴτε...» τῶν Ἑλλήνων,
στοὺς παῖδες τῆς Ἀκρόπολης, παῖδες τῶν Σαλαμίνων.

★

Καὶ στῆς μαγείας τὴν ἠχὼ ὅλη ἡ γῆ ἀφουγκρᾶται
κι' ἀκούει ἀπ' τὴν Ἀκρόπολι, ὦ, καὶ ξαναγεννᾶται
τῆς Λευτεριᾶς χερουβικό: «Ἑλλάδα Ὡσαννά!»
καὶ τὴν μητέρα τοῦ φωτὸς σκύβει καὶ προσκυνᾷ.

Σ. Χανδρῆς

ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΣΜΟΥ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ τέως Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ καὶ Δικηγόρου κ. **ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΚΟΡΕΣΗ**

Περὶ τῆς ἱστορίας τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἀστυνομίας καὶ ἰδίᾳ τῶν χρόνων τῆς κλασσικῆς ἀρχαιότητος, ἔχουν γραφῆ πολλά, παρὰ εἰδικῶν καὶ μή, ἡμεδαπῶν καὶ ἀλλοδαπῶν. Ὑπὸ πάντων ὅμως τονίζεται, ὅτι διὰ μέσου τῶν γραμμῶν τῶν τε ἀστυνομικῶν Νόμων καὶ Διατάξεων διαγράφεται ὁ πολιτισμὸς τῆς χώρας μας καὶ ἡ ἀνωτέρα ἠθικὴ ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων. Τὰ δὲ ἀπὸ τόσων χιλιάδων ἐτῶν θεσπισθέντα, ἀκόμη καὶ σήμερον ἰσχύουν εἰς τὰς συγχρόνους Ἀστυνομίας.

Τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀστυνομικοῦ θεσμοῦ ἰδιαιτέρως ἐμελέτησεν ὁ κ. Κορέσης, τὴν δὲ σύγχρονον ἀστυνομικήν μας ἐξέλιξιν ἐναργῶς παρηκολούθησεν (ὑπηρετήσας ἀπὸ τοῦ 1911 εἰς τὴν Χωροφυλακήν, ἀπὸ δὲ τοῦ 1918 ἐργασθεὶς διὰ τὴν ὀργάνωσιν τῆς Ἀστυνομίας τῶν Πόλεων καὶ ὑπηρετήσας μεταγενεστέρως ἐπὶ μακρὸν ἐν αὐτῇ) δι' ὃ σκόπιμον ἐθεώρησεν νὰ μεταδώσῃ τὰς γνώσεις καὶ τὴν κτηθεῖσαν πεῖραν του διὰ συντόμου διαλέξεως, δοθείσης τὸν Μάϊον 1957 εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἑταιρίας Φίλων Λαοῦ, καὶ τὴν 19)3)1958 εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Σχολὴν Ὑπαστυνόμων καὶ Ἀρχιφυλάκων.

Ἡ δημοσίευσις τῆς διαλέξεως ταύτης εἰς τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» θὰ παράσχῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ γίνωσιν κοινωνοὶ τοῦ θέματος πλείονες, ἐπ' ὠφελείᾳ καὶ διὰ τὴν πρόοδον τοῦ θεσμοῦ.

***

Μεταξὺ ὅλων τῶν θεσμῶν οἱ ὁποῖοι κατ' ἀνάγκην δημιουργοῦνται ἐν τῇ ἐξελίξει τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι δύσκολον νὰ εὕρῃ κανεὶς ἄλλον, ὁ ὁποῖος τόσον πολὺ νὰ εἶναι συνυφασμένος μὲ τὴν καθ' ἡμέραν ζωήν μας, ὅσον ἡ Ἀστυνομία. Ἰδιαιτέρως οἱ ζῶντες εἰς τὰς πόλεις, καὶ μάλιστα τὰς μεγαλουπόλεις, λόγῳ τῶν ἰδιαιτέρων συνθηκῶν αἵτινες κατ' ἀνάγκην δημιουργοῦνται, ἔρχονται, ὅπως ὅλοι γνωρίζομεν, εἰς συχνοτέραν ἐπαφὴν μετὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ ὀργάνου, παρὰ μὲ οἱονδήποτε ἄλλον δημόσιον ἢ δημοτικὸν ὑπάλληλον. Νομίζω πὼς θὰ εἶναι περιττὸν νὰ ἐπεκταθῶ εἰς τοῦτο, διότι εὐτυχῶς (ἀλλὰ καὶ δυστυχῶς, κάποτε, τὸ ἀναγνωρίζω) ὅλοι ἔχομεν ἀρκετὴν πεῖραν τοῦ πράγματος.

Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, νομίζω, ὅτι θὰ πρέπει ὁ κάθε κάτοικος καὶ ὁ κάθε πολίτης νὰ γνωρίσῃ καλύτερα τὸν θεσμὸν αὐτὸν καὶ ἰδίᾳ τὴν ἱστορίαν καὶ δρᾶσιν τῆς Ἀστυνομίας ἡ ὁποία, τοὐλάχιστον κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, εἶναι ἀρκετὰ σπουδαία, διότι ὅπως θὰ ἴδωμεν, καὶ τὸν κλάδον αὐτὸν τῆς διοικήσεως, ὅπως καὶ πολλοὺς ἄλλους, εἶχον πολὺ προαγάγει οἱ πολιτισμένοι πρόγονοί μας.

Θὰ προσπαθήσω ἐπίσης νὰ δώσω μίαν εἰκόνα τοῦ ρόλου τοῦ ἀστυνομικοῦ θεσμοῦ, εἰς τὸν καθ' ἡμέραν βίον καὶ τοῦ προορισμοῦ του ἀπὸ κοινωνικῆς καὶ ἐκπολιτιστικῆς πλευρᾶς.

Καὶ πρῶτον περὶ τῆς ἱστορίας τοῦ θεσμοῦ ἐν Ἑλλάδι.

Πρὶν ἀρχίσω τὴν ἐξιστόρησιν αὐτήν, πρέπει, διὰ νὰ γίνουν ἀντιληπτὰ καὶ σαφέστερα μερικὰ ἐκ τῶν ἱστορικῶν γεγονότων τὰ ὁποῖα θὰ ἐκθέσω, νὰ τονίσω ὅτι, οὐδέποτε, εἰς οὐδεμίαν ἐποχήν, καὶ εἰς οὐδεμίαν χώραν, κατωρθώθη νὰ ἀποκτηθῇ Ἀστυνομία ἀνωτέρα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς κοινωνικῆς καταστάσεως ἡ ὁποία ὑφίστατο καὶ ἐπεκράτει γενικῶς παρὰ τῇ χώρᾳ ταύτῃ.

Ἡ Ἀστυνομία εἶναι τόσον συνυφασμένη μετὰ τῆς κοινωνίας, ὥστε, κατ' ἀνάγκην, θ' ἀκολουθήσῃ τὰ ἐλαττώματα, ἢ προτερήματα αὐτῆς, εὐκολώτερα δὲ βεβαίως τὰ πρῶτα. Εἶναι λοιπὸν ἀξίωμα παγκόσμιον, ὅτι ἑκάστη χώρα καὶ ἑκάστη πόλις εἶναι ἀξία τῆς Ἀστυνομίας της. Δηλαδή, ὅτι ἡ κρατοῦσα παρ' αὐτῇ κοινωνικὴ

ἡ πολιτειακὴ κατάστασις, θὰ φέρῃ καὶ τὴν 'Αστυνομίαν της—ἀργὰ ἢ γρήγορα—εἰς τὸ αὐτὸ μετ' αὐτῆς ἐπίπεδον, ὥστε νὰ τὴν καταστήσῃ ἰσαξίαν της. Δὲν εἶναι δηλὸν ὅτι δυνατὸν νὰ ὀργανωθῇ καὶ νὰ σταθῇ 'Αστυνομία ἠθικὴ εἰς μίαν φαῦλον κοινωνίαν καὶ τἀνάπαλιν.

'Επὶ τοῦ θέματος τούτου θὰ ἐπανέλθω ἀργότερον.

Καὶ ἤδη εἰσέρχομαι εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ θεσμοῦ. 'Αρχή, ἔχουσα ὡς καθῆκον τὴν ἐξάσκησιν τῆς ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας, δὲν ὑπῆρχε κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους ἐν 'Ελλάδι. Μόνον ἀπὸ τοῦ 5ου π.Χ. αἰῶνος ἀρχίζει νὰ διαμορφοῦται ὁ θεσμὸς. Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὅλαι αἱ ἐξουσίαι ἀπέρρεον συλλήβδην καὶ ἄνευ διακρίσεως ἐκ τοῦ Βασιλέως ἑκάστης Πολιτείας.

Αὐτὸς εἶχεν ἀπόλυτον κρίσιν ἐπὶ παντὸς ζητήματος, τὴν ἐπιβολήν του δέ ἐξήσκει οὐχὶ δι' ἀρχῶν καὶ ἐξουσιῶν ὑπ' αὐτὸν λειτουργουσῶν, ἀλλὰ διὰ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων του.

Βαθμηδὸν ὅμως αἱ 'Ελληνικαὶ πόλεις ἀναπτύσσονται πνευματικῶς, τὰ συμφέροντα ποικίλλουν καὶ αὐξάνονται διὰ τοῦ ἐμπορίου, καὶ γίνεται ἀναπόδραστος ἡ ἀνάγκη μερισμοῦ τῆς ἀπολύτου ἐξουσίας τῶν Βασιλέων καὶ καθιερώσεως 'Αρχῶν μὲ χωριστὴν ἁρμοδιότητα. Εὐθὺς δὲ ἐξ ἀρχῆς μὲ τὴν διακρίνουσαν τὸ 'Ελληνικὸν πνεῦμα διορατικότητα, ἀνεγνωρίσθη ὅτι διὰ τὸν ἀμοιβαῖον σεβασμὸν τῶν διὰ τῶν νόμων καθορισθέντων δικαιωμάτων, διὰ τὴν ἐσωτερικὴν ἑκάστης πόλεως τάξιν καὶ διὰ τὴν ἐν γένει ἄνεσιν τῶν πολιτῶν ἦτο ἀπαραίτητος μία ὑπηρεσία τῆς ὁποίας ἀντικειμενικὸς σκοπὸς νὰ ἦτο αὐτός. Δηλαδὴ ἡ προστασία τῆς εὐημερίας ὅλων, τῶν ἐν αὐτῇ οἰκούντων πολιτῶν καὶ ἡ ἐξασφάλισις τῆς ζωῆς, τῆς τιμῆς καὶ τῆς περιουσίας αὐτῶν.

Μετὰ τὰς βασικὰς αὐτὰς ἀρχὰς (ἰδίᾳ δὲ μὲ τὴν ὀρθὴν προοπτικὴν ὅτι ἡ ἀστυνομικὴ ἐξουσία πρέπει νὰ συγκεντροῦται ἢ ν' ἀπορρέῃ ἐκ τοῦ Δήμου—κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἔννοιαν τοῦ ὅρου) διεμορφώθησαν ἀπὸ τοῦ 5ου αἰῶνος π. Χ. 'Αστυνομικαὶ 'Αρχαὶ ἐν 'Αθήναις, ἐν Σπάρτῃ καὶ εἰς ἄλλας πόλεις (Θήβας, Κόρινθον κλπ.).

Καὶ ἀρχίζω ἀπὸ τὰς 'Αθήνας, αἱ ὁποῖαι, ὡς γνωστόν, ἤκμασαν περισσότερον, ἂν μὴ τελειότερον.

'Εν 'Αθήναις διὰ τὴν ἐξάσκησιν τῶν ἀστυνομικῶν καθηκόντων ἐξελέγοντο ἄρχοντες διὰ κλήρου ἐκ τῶν χρηστῶν πολιτῶν, τῶν διακρινομένων ἐπὶ εὐσεβείᾳ, τῶν ἐκπληρωσάντων τὰς στρατιωτικάς των ὑποχρεώσεις, μὴ καταδικασθέντων ἐπὶ ἀτιμωτικῷ ἀδικήματι καὶ προερχομένων ἐξ ἐλευθέρων γονέων.

'Η ἐκλογὴ ἐλάμβανε χώραν εἰς τὴν ἀγοράν, ἐπειδὴ δὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ 'Αστυνόμου ἦτο ἐξαιρετικόν, διὰ τὸ ἀδιάβλητον αὐτῆς, ἐλαμβάνοντο ὅλως ἰδιαίτερα μέτρα. 'Ο ἀρχαιολόγος Gilbert ἰσχυρίζεται ὅτι ἐνοθεύοντο καὶ αἱ ἐκλογαὶ αὐταί, χωρὶς νὰ λέγῃ καὶ τὸν τρόπον. 'Ασφαλῶς τρόπους νοθείας θὰ εἶχον ἐφεύρει καὶ οἱ 'Αρχαῖοι Ἕλληνες, προηγηθέντες τῶν ἀπογόνων των καὶ εἰς τὸ θέμα τοῦτο.

Μετὰ τὴν ἐκλογὴν ὡρκίζοντο, ὅτι θέλουσιν πιστῶς, εὐσυνειδήτως καὶ ἀδεκάστως ἐκτελέσῃ τὰ καθήκοντά των, ἐπανελάμβανον δὲ τὸν ὅρκον πρὸ τοῦ ἀγάλματος τῆς Θεᾶς 'Αθηνᾶς τοῦ ὑπάρχοντος ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ βράχου τῆς 'Ακροπόλεως. Μετὰ ταῦτα ἐστεφανοῦντο διὰ μυρσινῶν καὶ ἀφοῦ προσέφερον θυσίαν εἰς τοὺς Θεοὺς ἀνελάμβανον τὰ καθήκοντά των. Οὕτω δηλαδὴ ἐλάμβανε πανηγυρικὸν χαρακτῆρα ἡ ἐκλογὴ αὕτη.

'Εκ τούτων προκύπτει ἡ σπουδαιότης ἡ ὁποία ἐδίδετο εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς ἐξασκήσεως τῶν 'Αστυνομικῶν καθηκόντων ἐν τῇ πόλει τῶν 'Αθηνῶν, ἡ δὲ σπουδαιότης αὕτη διαφαίνεται καὶ εἰς τὴν ἀνάλυσιν τῶν καθηκόντων αὐτῶν εἰς ἣν θέλω ἀμέσως προβῆ, ἐπιθυμῶν νὰ προσθέσω ἐνταῦθα, ὅτι ἡ ὑπηρεσία τῶν 'Αστυνομικῶν ἀρχόντων ὅπως καὶ τῶν λοιπῶν τοιούτων τῆς πόλεως ἦτο ἐνιαύσιος μόνον.

Παραδίδοντες τὴν 'Αρχήν των οἱ 'Αστυνόμοι, ὤφειλον ἀπαραιτήτως νὰ λογοδοτήσωσιν ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν πρὸ τῆς 'Εκκλησίας τοῦ Δήμου, ὅπου πᾶς πολίτης

εἶχε δικαίωμα κατηγορίας κατ' αὐτῶν, ἡ δὲ τιμωρία των, εἰς ἣν περίπτωσιν ἀπεδεικνύοντο ἔνοχοι ἐκ δόλου, ἦτο πολὺ αὐστηρά. Ἐκ τούτου δικαιούμεθα νὰ συμπεράνωμεν πόσον λεπτὴ ἦτο ἡ θέσις των καὶ μετὰ πόσης περισκέψεως ἀλλὰ καὶ θάρρους ἔπρεπε νὰ διεξαγάγωσιν τὴν ὑπηρεσίαν των.

Οἱ Ἀστυνόμοι, οἱ ὁποῖοι φαίνεται ὅτι ἦσαν 10 ἐν Ἀθήναις (ἐξ ὧν 7 ὑπηρέτουν εἰς τὸ Ἄστυ καὶ 3 εἰς Πειραιᾶ) εἶχον ἀκριβῶς τὰ καθήκοντα τὰ γνωστὰ εἰς ὅλους μας, τὰ ὁποῖα καὶ σήμερον ἔχουν οἱ ὁμώνυμοι ὑπάλληλοι.

Ὅπως ἀνωτέρω ἀναφέρω, καὶ εἰς τὸ ζήτημα αὐτό, οἱ νεώτεροι ἀντέγραψαν τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας. Ἐνδεικτικὸν τῆς ἐμπιστοσύνης ἣν τὸ κοινὸν εἶχε πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν, τότε, εἶναι τὸ ὅτι, παρ' αὐτῇ (δηλαδὴ εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Μέγαρον καλούμενον Ἀστυνομεῖον καὶ εὑρισκόμενον παρὰ τὴν ἀγοράν, ἤτοι εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως) κατετίθεντο πρὸς φύλαξιν καὶ αἱ διαθῆκαι. Ἐνδεικτικότερον ὅμως τόσον τοῦ πολιτισμοῦ τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων, ὅσον καὶ τοῦ κύρους τῶν Ἀστυνόμων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀναφέρονται ὑπηρετήσαντες καὶ αὐτὸς ὁ Δημοσθένης καὶ ὁ Σωκράτης, εἶναι τὸ ὅτι, πλὴν τῆς ἀστυνομικῆς ἐξουσίας περιεβάλλοντο οὗτοι καὶ διὰ δικαστικῆς τοιαύτης. Εἶχον δηλαδὴ τὸ δικαίωμα νὰ δικάζουσιν μικροδιαφοράς (Εἰρηνοδίκαι) καὶ νὰ ἐπιβάλωσι εἰς τοὺς ἐπ' αὐτοφώρῳ συλλαμβανομένους παραβάτας ἀστυνομικῶν διατάξεων μικρὰ πρόστιμα. Τὸ δεύτερον αὐτὸ δικαίωμα, τὸ ὁποῖον κατὰ τὰ μέχρι πρό τινος κρατοῦντα ἀντίκειται εἰς τὴν παραδεδεγμένην δικανικὴν ἀρχὴν ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἡ αὐτὴ Ἀρχὴ ἡ καταγγέλλουσα καὶ ἡ τιμωροῦσα καὶ τὸ ὁποῖον δικαίωμα εἰς ἐλάχιστα μέρη τοῦ κόσμου ὡς εἰς τὴν προπολεμικὴν Γερμανίαν καὶ εἰς τὰς Σκανδιναυϊκὰς χώρας εἶχεν εἰσαχθῇ καὶ μόλις ἦτο ἐκεῖ ἀνεκτόν, ἀποδεικνύει τὴν νομιμοφροσύνην τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ ἀρχόμενος πρὸς τὸν ἄρχοντά του.

Ἡ καλὴ Ἀστυνομία εἶναι τὸ θεμέλιον τῆς εὐνομίας. Ὅταν ὁ πολίτης ἔχει ἐμπιστοσύνην πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν, ὁ κακοποιὸς δὲν ἠμπορεῖ νὰ σταθῇ πουθενά.

Αὐτὴ λοιπὸν ἡ ἐμπιστοσύνη εἶναι μία ἀκόμη σοβαρωτάτη ἔνδειξις τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Καὶ ἤδη θὰ μνημονεύσω μερικὰς Ἀστυνομικὰς διατάξεις, ἐνδεικτικὰς καὶ αὐτὰς τοῦ κρατοῦντος ἐκπολιτιστικοῦ πνεύματος. Οἱ πολῖται π.χ. ἦσαν «ὑποχρεωμένοι νὰ κατασκευάζουν τοὺς ἐξώστας εἰς ἀρκετὸν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους ὕψος καὶ τὰς θύρας οὕτως ὥστε νὰ μὴν ἀνοίγωσιν πρὸς τὴν ὁδόν. Οἱ καθαρισταὶ νὰ μεταφέρωσιν καὶ νὰ ἀποθέτωσιν τὰς ἀκαθαρσίας εἰς οὐχὶ ἐλάσσονα τῶν δέκα σταδίων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ τείχους τῆς πόλεως (περίπου δύο χιλιομέτρων), οὐδεὶς νὰ καταλαμβάνῃ τὰς ὁδοὺς καὶ νὰ ἐμποδίζῃ τὴν ἐλευθέραν κυκλοφορίαν πεζῶν ἢ ὑποζυγίων. Αἱ ἐλευθέριαι γυναῖκες ὤφειλον νὰ συμπεριφέρωνται εὐσχήμως εἰς τὰ δημόσια μέρη, εἰς τὰ ὁποῖα ὅμως παρευρισκόμεναι ὤφειλον νὰ φέρωσιν «λαμπρὰν ἐσθῆτα», δηλαδὴ ἔνδυμα ζωηροῦ χρώματος (φανταχτερὸ) ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς λοιπὰς ἠθικὰς γυναῖκας αἵτινες ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐνδεδυμέναι ἁπλῶς καὶ σεμνοπρεπῶς. Πᾶσα τοιαῦτα γυνὴ ἀκοσμοῦσα, ἐτιμωρεῖτο διὰ βαρυτάτου προστίμου, τὸ δὲ ὄνομά της ἀνεγράφετο ἐπὶ πλακὸς καὶ ἐξετίθετο εἰς κοινὴν θέαν. Οἱ ἐμπορευόμενοι καὶ οἱ ἐν τῇ ἀγορᾷ συναλλασσόμενοι ὤφειλον νὰ ἔχουσιν μέτρα καὶ σταθμὰ ὅμοια πρὸς τὰ ἐπίσημα τοιοῦτα, κατετεθειμένα ἐν τῇ Ἀκροπόλει. Διὰ τὴν ἐπάρκειαν τῶν τροφίμων καὶ ἰδίᾳ τοῦ σίτου, τοῦ ὁποίου ἡ ἔλλειψις ἦτο πάντα αἰσθητὴ ἐν Ἀττικῇ, ὡς καὶ διὰ τὸν περιορισμὸν ἐν γένει τῆς σπατάλης, οἱ Ἀθηναῖοι εἶχαν πολλὰς περιοριστικὰς τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἐμπορίου διατάξεις, τινὲς τῶν ὁποίων ἔχουν καὶ κάποια πρωτοτυπίαν. Οὕτω τὸ ποσὸν τοῦ ἑκάστοτε εἰσαγομένου σίτου κατεγράφετο καὶ ἐπεβάλλετο, ἐκ τοῦ εἰσαγομένου εἰς Πειραιᾶ, τὸ πλεῖστον νὰ μεταφέρηται εἰς Ἀθήνας· ἀπηγορεύετο δὲ αὐστηρῶς ἡ ἐξαγωγὴ σίτου καὶ ἐν γένει τροφίμων, ξυλείας καὶ ἄλλων τινῶν εἰδῶν. Εἰς πλοίαρχον ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ἐφόρτωνε σῖτον διὰ Πειραιᾶ ἀπηγορεύετο νὰ δοθῇ δάνειον. Ἀπηγορεύετο νὰ γίνωνται συμπόσια μὲ περισσότερα

τῶν τριάκοντα ἀτόμων, ἦσαν δὲ ὑπεύθυνοι διὰ τοῦτο, πλὴν τῶν οἰκοδεσποτῶν καὶ οἱ μάγειροι οἱ ὁποῖοι ὑπεχρεοῦντο νὰ πληροφορῶσιν τὴν 'Αστυνομίαν περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν προσκεκλημένων. Περιττὸν δὲ βεβαίως νὰ λεχθῇ ὅτι ὁ σῖτος, τὰ ἄλευρα καὶ ὁ ἄρτος διετιμῶντο καὶ ἐπεβλέπετο ἡ πώλησίς των. 'Η προμήθεια παρ' ἰδιώτου ποσότητος σίτου πλέον τῶν πεντήκοντα μεδίμνων (δηλαδὴ δύο περίπου χιλιάδων ὀκάδων) ἀπηγορεύετο. "Οπως βλέπωμεν, δυστυχῶς, οἱ αἰῶνες ἀντιγράφουσιν ἀλλήλους. 'Εν τούτοις εἰς ἓν σημεῖον δὲν ἀντεγράφησαν οἱ ἀρχαῖοι καὶ τοῦτο διότι δὲν ὑπῆρχε πρωτότυπον. 'Η μυστικὴ 'Αστυνομία ἡ ὁποία τόσην ἀνέπτυξεν δρᾶσιν εἰς τὴν Ρώμην καὶ τὸ Βυζάντιον, δὲν ὑπῆρχε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις "Ελλησι. Τὸ αἴσθημα τῆς ἐλευθερίας ἦτο τόσον ἀνεπτυγμένον καὶ τοιαύτη ἡ ἐξύψωσις τῶν πνευματικῶν ἀρετῶν, ὥστε ἦτο ἀκατανόητον δι' αὐτοὺς πρᾶγμα, ἡ κατάρτισις μυστικῆς 'Αστυνομικῆς 'Υπηρεσίας. Καὶ μετὰ τὴν μικρὰν αὐτὴν παρέκβασιν ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ θεσμοῦ.

Πλὴν τῶν κυρίων 'Αστυνόμων, οἱ 'Αθηναῖοι εἶχον καὶ τοὺς 'Αγορανόμους, Γυναικονόμους καὶ ἄλλους. Καὶ οἱ μὲν 'Αγορανόμοι, οἱ ὁποῖοι ὡς καὶ ἐκ τοῦ ὀνόματός των προκύπτει, εἶχον τὴν καθόλου ἐπίβλεψιν τῆς ἀγορᾶς. 'Εφρόντιζον ὅπως ἐν τῇ ἀγορᾷ τηρεῖται τάξις, ὅπως προλαμβάνωσι τὰς ἁπάτας καὶ ἐν γένει ὅπως τηρῆται τὸ «ἀψευδεῖν κατὰ τὴν ἀγορὰν» κατὰ ἔκφρασιν τοῦ εἰδικοῦ νόμου. Εἶχον ἐπίσης καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιβάλουν μικρὰς ποινὰς εἰς τοὺς παραβάτας τῶν ἀγορανομικῶν κανονισμῶν καὶ διατάξεων. Οἱ δὲ Γυναικονόμοι δὲν ἦσαν τίποτε ἄλλο ἢ ἡ σημερινὴ 'Αστυνομία 'Ηθῶν. 'Επετήρουν δηλαδὴ τὴν εὐκοσμίαν τῶν γυναικῶν καὶ ἐν γένει τὴν ἠθικὴν τῶν πολιτῶν. Εἰδικῶς ἐπέβλεπον τὰς ἑταίρας, τὰς αὐλητρίδας, τὰς ψαλτρίας καὶ τὰς καθαριστρίας ἀκόμη. 'Η περὶ τῆς ἠθικῆς μέριμνα τῆς πολιτείας, ἦτο, βλέπετε, ἀρκετὰ σοβαρὰ ἐν 'Αθήναις.

'Εν Σπάρτῃ ἡ κατάστασις ἦτο ὀλίγον διάφορος, διότι ὁ μὲν χαρακτὴρ τοῦ πολιτεύματος, ὡς γνωστόν, ἦτο ἀριστοκρατικός, καὶ τὰ ἤθη αὐστηρότερα. Τὴν 'Αστυνομικὴν δὲ ἐξουσίαν ὁμοῦ μὲ τὴν Δικαστικὴν καὶ πολλὰς ἄλλας, εἶχον οἱ ἄρχοντες οἱ καλούμενοι «"Εφοροι». 'Η δικαιοδοσία των ἦτο εὐρυτάτη καὶ τὰ δικαιώματα αὐτῶν ἀπόλυτα. Λέγεται ὅτι κάποτε κατεδίκασαν καὶ ἐτιμώρησαν κάποιον Ναυκλείδην «ὡς παντελῶς ὑπερσαρκοῦντα τῷ σώματι καὶ παχὺ διὰ τροφὴν γενόμενον» δηλ. διότι ἔτρωγε καὶ ἐπαχύνετο πέραν τοῦ δέοντος, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀντετίθετο καὶ δὲν ἀντεπεκρίνετο μὲ τὰ περὶ λιτότητος καὶ σκληραγωγίας κρατοῦντα ἐν Σπάρτῃ κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους. Εἰς γενικὰς γραμμὰς τὰ καθήκοντά των, ὡς πρὸς τὴν 'Αστυνομίαν ἦσαν ἀνάλογα πρὸς τὰ τῶν 'Αθηναίων 'Αστυνόμων, ἀλλὰ αὐστηρότερα, ἰδίᾳ ὡς πρὸς τὴν ἀνατροφὴν τῶν νέων. Οὕτω ἐπέβλεπον καὶ τὴν ἐνδυμασίαν τῶν νέων, ὡς καὶ τὴν στρωμνὴν ἀκόμη εἰς ἣν κατεκλίνοντο, ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἐπιτρεπομένης τῆς ἀνατροφῆς των ἐν μαλθακότητι. "Οσον ἀφορᾷ τὴν εὐκοσμίαν καὶ τὴν ἠθικὴν τῶν γυναικῶν καὶ νεανίδων, ὑπῆρχε καὶ ἐν Σπάρτῃ ἰδιαιτέρα ὑπηρεσία ἡ τῶν «'Αρμοσύνων» καλουμένη, τῆς ὁποίας τὰ καθήκοντα ἦσαν ἀνάλογα ἀλλὰ αὐστηρότερα τῶν 'Αθηναίων Γυναικονόμων.

Τὰ δύο ἀνωτέρω πρότυπα, καὶ ἰδίᾳ τὸ τῶν 'Αθηναίων, εἶχον ἀπομιμηθῇ καὶ αἱ ἄλλαι 'Ελληνικαὶ πόλεις κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἀκριβῶς. 'Εξαίρεσιν μόνην ἀπετέλεσεν ἡ Κόρινθος, ὅπου ἡ ἀστυνομικὴ ἐξουσία εἶχεν ἀνατεθῇ εἰς αὐτὴν τὴν βουλήν, τὰ μέλη τῆς ὁποίας λόγῳ τῆς τοιαύτης των μερίμνης ἐκαλοῦντο καὶ «Πατέρες τῆς Πόλεως». 'Εν συμπεράσματι πρέπει νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ἡ 'Αστυνομία ἐν τῇ ἀρχαίᾳ 'Ελλάδι εἶχεν θεωρηθῇ, καὶ δικαίως, ὑψηλὸν λειτούργημα, ὅτι εἶχε σύστημα καὶ ὀργάνωσιν καὶ ὅτι τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα καθήκοντα τῇ εἶχον ἀνατεθῇ, ὥστε νὰ εἶναι προφανὲς ὅτι ὄχι μόνον τῆς ἄκρας ἐμπιστοσύνης τῶν κατοίκων ἔχαιρεν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀγάπης τούτων ἀπελάμβανε.

Καὶ ἤδη ἐρχόμεθα εἰς τὴν ἐξιστόρησιν τῶν τῆς 'Αστυνομίας κατὰ τὴν Ρωμαϊ-

κὴν ἐποχήν. Ἐν Ἑλλάδι, μετὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς Ρωμαϊκῆς κυριαρχίας ἡ ὁποία συντελέσθη τὸ 146 π.Χ., αἱ Ἑλληνικαὶ πόλεις, λόγῳ τοῦ πολιτισμοῦ των, ὑπήχθησαν εἰς τοὺς ἐλευθέρους συμμάχους τῆς Ρωμαϊκῆς Κοινοπολιτείας καὶ οὕτω διετήρησαν τοὺς νόμους των καὶ τοὺς ἄρχοντάς των. Βαθμηδὸν ὅμως ἐπῆλθεν, ἐκ διαφόρων λόγων, ἐπικράτησις πρὸς τὰ ἐν Ρώμῃ ἰσχύοντα καὶ μάλιστα μετὰ τὸ 215 μ. Χ. ὅτε διὰ διατάγματος τοῦ Αὐτοκράτορος Καρακάλλα ἐθεωρήθησαν ἅπαντες οἱ ὑπὸ τὴν Ρωμαϊκὴν κυριαρχίαν Ρωμαῖοι πολῖται. Οὕτω τοὺς Ἕλληνας Ἀστυνομικοὺς ἄρχοντας διεδέχθη ὁ Ρωμαῖος Ἔπαρχος (Perfectous). Ἐννοεῖται ὅτι τὰ πράγματα συνεργούσης καὶ τῆς καταστάσεως καὶ τῆς ἐν γένει παρακμῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, εἶχαν, οὕτως εἰπεῖν, ἁπλοποιηθῆ καὶ οἱ Ρωμαῖοι δὲν ἐφρόντιζον ἢ ὅσον ἀπῃτεῖτο καὶ ἤρκει διὰ νὰ εἰσπραχθῶσιν οἱ διατασσόμενοι φόροι ἢ διὰ νὰ καταπνίγονται αἱ στάσεις. Ἐδίωκον ἰδίᾳ ἢ ἐτιμώρουν μόνον τὰ ἐγκλήματα ἐκεῖνα ὧν ἡ ἀτιμωρησία ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ ἀφορμὴ διαταράξεως τῆς τάξεως ἐν τῇ αὐτοκρατορίᾳ. Ἕνα παράδειγμα τῆς τοιαύτης τακτικῆς τῶν Ρωμαίων εἶναι καὶ ἡ δίκη τοῦ Θεανθρώπου. Κατ' αὐτὴν μολονότι ὁ Πόντιος Πιλάτος ἦτο πεπεισμένος περὶ τῆς ἀθῳότητός Του καὶ ἔπλυνε ὑποκριτικῶς τὰς χεῖρας του, ἐν τούτοις ἐπειδὴ ἠπειλεῖτο ἡ τάξις, ἐὰν ἀντιτίθετο εἰς τὴν γνώμην τοῦ ὄχλου, ἐδέχθη νὰ σταυρωθῇ ὁ Ἰησοῦς.

Ὡς ἐν παρόδῳ καὶ χάριν τοῦ περιέργου, ἀναφέρω ὅτι κατὰ μίαν πηγὴν ἀπηγορεύετο εἰς τοὺς ἄρχοντας τούτους νὰ δέχωνται δῶρα, ἐκτὸς ἂν ἐπρόκειτο περὶ πράγματος βρωσίμου ἢ ποσίμου, τὸ ὁποῖον νὰ καταναλίσκεται ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Πόσον τοῦτο ἦτο ἐλαστικὸν ἀλλὰ καὶ ὑποκριτικόν, ἀφήνω εἰς ἕκαστον νὰ κρίνῃ.

Ἐκ τούτων διαφαίνεται ὅτι ἀστυνομικὴ ὀργάνωσις παγία καὶ ἀξία λόγου δὲν ὑφίστατο ἐν Ἑλλάδι κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ρωμαϊκῆς ἐποχῆς. Τὰ πάντα ἐξηρτῶντο ἐκ τοῦ Αὐτοκράτορος ἢ ἐκ τῶν Διοικητῶν καὶ Ἐπάρχων αὐτοῦ καὶ ἐκανονίζοντο κατὰ τὰς ἑκάστοτε ἀντιλήψεις ἢ ἐπιθυμίας τούτων. Παρὰ ταῦτα ὅμως ὑπῆρχε ὠργανωμένη μυστικὴ Ἀστυνομία ἐν τῇ Αὐτοκρατορίᾳ, διευθυνομένη ἐκ τῆς πρωτευούσης. Τὸ σύστημα τῆς κατασκοπείας αὐτῆς ἦτο καὶ ἐπαίσχυντον. Ἐνέργειαι αὐθαίρετοι, συλλήψεις ἀδικαιολόγητοι, ἐπεμβάσεις διὰ ἰδιοτελεῖς σκοπούς, ἦσαν εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν.

Οὕτως εἶχεν ἡ κατάστασις μέχρι τετάρτης μ.Χ. ἑκατονταετηρίδος, ὅτε ἀνῆλθε εἰς τὸν Ρωμαϊκὸν Θρόνον ὁ ὑπέρμαχος τοῦ Χριστιανισμοῦ Αὐτοκράτωρ Μ. Κωνσταντῖνος. Καὶ ὡς γνωστὸν μετὰ ἕναν αἰῶνα τὸ Ἀνατολικὸν Ρωμαϊκὸν Κράτος καθίσταται καθαρῶς Ἑλληνικόν, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία. Ἡ τοιαύτη ὅμως μεταστροφὴ οὐδεμίαν ἔφερεν σοβαρὰν βελτίωσιν εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν τῶν Ἑλληνικῶν Πόλεων, οὔτε ἀπὸ ἄλλης, οὔτε ἀπὸ Ἀστυνομικῆς ἀπόψεως. Καὶ ἐπετράπη μὲν εἰς ταύτας νὰ ἐπαναφέρωσιν τὴν παλαιὰν κοινοτικὴν διοίκησιν, ἀλλὰ βαθμηδὸν ἐνετάθη ἡ ἐπικρατοῦσα ἀδιαφορία περὶ τὰ κοινά, μὴ δυναμένη νὰ χαρακτηρισθῇ ἢ ὡς ἄμεσον ἀποτέλεσμα τῆς προϊούσης κοινωνικῆς ἐκλύσεως τῆς ἐποχῆς. Εἰς τοῦτο προφανῶς συνετέλεσεν ἡ εἰσαχθεῖσα δαιδαλώδης πολυαρχία ἐν τῷ Βυζαντίῳ, ἡ θρησκοληψία, αἱ ἐσωτερικαὶ διαμάχαι, οἱ διαρκεῖς πόλεμοι. Ὁ πολιτισμὸς ἦτο μόνον ἐπιφανειακός, ἐνῷ κατὰ βάθος ἡ μεσαιωνικὴ ἀμάθεια καὶ ὁ θρησκευτικὸς φανατισμὸς διεστρέβλωναν κάθε προσπάθειαν τῆς ἐπὶ τὰ βελτίω ἐξελίξεως καὶ ἐξήτμιζον κάθε ἱκμάδα πραγματικῆς προόδου ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην, κατὰ τὸν Παπαρρηγόπουλον, καὶ αἱ Πάτραι εἶχον ἰδίους κοινοτικοὺς ἄρχοντας καὶ ἐπομένως θὰ εἶχον καὶ ἰδίαν Ἀστυνομικὴν διαχείρισιν. Ὁποίας ὅμως φύσεως ἢ συνθέσεως ἦτο αὕτη τόσον ἐν αὐτῇ καὶ εἰς τὰς ἄλλας πόλεις, εἶναι ἄγνωστον· δύναταί τις ὅμως νὰ συμπεράνῃ, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὰς ἐν γένει κρατούσας συνθήκας, ὅτι οὐδεμία σοβαρὰ ὀργάνωσις ἢ σύστημα ὑφίστατο, ἀλλὰ μόνον στοιχειώδη μέτρα ἀσφαλείας τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίας ἐλαμβάνοντο καὶ ἐμπειρικαὶ προσπάθειαι ἐγένοντο διὰ τὴν καταστολὴν τοῦ ἐγκλήματος, ἐπιτυγχάνουσαι ἐὰν καὶ

ἐφ' ὅσον δὲν προσέκρουον πρὸς τὰ συμφέροντα ἢ τὴν ἰδιοτροπίαν τῶν ἀρχόντων, Βυζαντίνων ἢ Φράγκων. Ἡ εὐθύνη ἄλλως τε τῶν ἁρμοδίων ἦτο μόνον ἠθικὴ καὶ οὐδὲν πλέον.

Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν μυστικὴν Ἀστυνομίαν, τὴν ὁποίαν τὸ Βυζάντιον ἐκληρονόμησε παρὰ τῆς Ρώμης, γνωρίζομεν, ὅτι αὕτη διευθυνομένη ἤδη «ὑπὸ Μαγίστρου τῶν Ὀφφίκιων» (εἶδος Ὑπουργοῦ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ οἴκου) δηλαδὴ ἐξ αὐτῶν τῶν ἀνακτόρων, ἐξηκολούθει τὸ ἔργον τῆς ραδιουργίας καὶ συκοφαντίας, καρποὶ τῶν ὁποίων ἦσαν τὰ γνωστὰ ἐγκλήματα τῆς Βυζαντινῆς αὐλῆς καὶ συνέπεια ἡ ἐπίτασις τῆς κοινωνικῆς καταστάσεως καὶ διανοητικῆς συγχύσεως. Ἡ κοινωνικὴ ἔκλυσις εἶχε θέσει παντοῦ τὴν σφραγῖδα. Ἐν ὀλίγοις ἡ Ἀστυνομία γενικῶς ἐν Ἑλλάδι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βυζαντίου εὑρίσκετο εἰς ὃ καὶ ἡ κοινωνία ἐπίπεδον. Δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ νὰ ἦτο ἰσαξία της, κατὰ τὰ προλεχθέντα ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου. Εἰς τοιαύτην κατάστασιν εὗρε τὴν Ἑλλάδα ὁ βαρὺς Τουρκικὸς ζυγός.

Ὑπὸ τὸ πέλμα ὅμως τοῦ βαρβάρου ἐπιδρομέως ὁ αἰώνιος Νόμος τῆς ἀντιθέσεως ἐλειτούργησε καὶ ἐπροκάλεσε ἀφύπνισιν εἰς τοὺς ὑποδουλωθέντας Ἕλληνας. Ἡ ἀντίδρασις ἐξεδηλώθη παντοιοτρόπως καὶ τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα ἐκμεταλλευόμενον καταλλήλως τὴν βαρβαρότητα καὶ ἰδίως τὴν φιλοκέρδειαν καὶ ἀπληστίαν τοῦ κατακτητοῦ, παρεσκεύασε τὴν Ἐθνικὴν ἀναγέννησιν. Ὡς γνωστόν, ἕνεκεν ἀδυναμίας πρὸς ἀφομοίωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου καὶ διὰ λόγους συμφέροντος, ἡ Πύλη ἀνεγνώρισεν τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως ὡς πνευματικὸν καὶ πολιτικὸν Ἀρχηγὸν τῶν Ἑλλήνων καὶ ἐπέτρεψε τὴν κοινοτικὴν αὐτῶν αὐτοδιοίκησιν ὑπὸ τοὺς ὑπ' αὐτῶν ἐκλεγομένους δημογέροντας καὶ προεστούς. Εἰς τὴν αὐτοδιοίκησιν αὐτὴν περιελαμβάνετο καὶ ἡ ἄσκησις τῆς τοπικῆς ἀστυνομικῆς ἐξουσίας, ἡ ὁποία ἂν δὲν ἐξυπηρέτει ἄλλον σκοπόν, ἐξυπηρέτει ὅμως καὶ ὑπέθαλπε τὸν πόθον τῆς ἀπελευθερώσεως. Καὶ τ' ἀποτελέσματα δὲν ἤργησαν νὰ ἀναφανοῦν.

Τὸ καρυοφίλι ἐβρόντησεν καὶ ὁ ἀγὼν τῶν κλεφτῶν ἠνάγκασε τὴν Τουρκίαν νὰ συνθηκολογήσῃ μετ' αὐτῶν ἀμέσως ἀπὸ τοῦ 1550 καὶ νὰ τοὺς ἀναθέσῃ ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶν «ἀρματωλῶν» τὴν φρούρησιν τῆς ὑπαίθρου. Ἰδοὺ ἡ δευτέρα μορφὴ τῆς Ἀστυνομίας ἐπὶ Τουρκοκρατίας. Ἡ Ἐθνικιστική, ὅμως, δρᾶσις τῶν ἀρματωλῶν καὶ ἡ αὐξανομένη ἐπιρροὴ των ἐφόβισε τοὺς Σουλτάνους οἱ ὁποῖοι, ἀρχομένου τοῦ 19ου αἰῶνος, ἀπεφάσισαν καὶ ἔστειλαν στρατεύματα πρὸς διάλυσίν των. Αὐτὰ εἶναι «τὰ ἴχνη» οὕτως εἰπεῖν τῆς Ἀστυνομίας ἐν Ἑλλάδι ἐπὶ Τουρκοκρατίας. Ἀλλὰ εἰς τὴν σκιώδη, βέβαια, αὐτὴν ἀστυνομικὴν ἐξουσίαν ὑπάρχει τὸ χαρακτηριστικόν, ὅτι, μετὰ τὴν Θρησκείαν καὶ τὴν Ἐκπαίδευσιν, ἡ ὕπαρξις Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν, ἦτο τὸ τρίτον προνόμιον τὸ ὁποῖον ἔλαβον καὶ διετήρησαν εὐφυέστατα οἱ ραγιάδες, ὅπως ἐπιτύχωσιν καθ' ὃν τρόπον καὶ ἐπέτυχον τὴν ἀπελευθέρωσίν των.

Ὥστε μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Σχολεῖον δύναται νὰ ὑπερηφανεύεται ὁ ἀστυνομικὸς θεσμὸς ὅτι συνέβαλεν εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα. Ἡ δὲ συμβολή του, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς Κλέφτας καὶ τοὺς Ἀρματωλούς, ἦτο οὐσιωδεστάτη καὶ πολύτιμος, ὡς μᾶς εἶναι γνωστόν.

Κατὰ τὴν μεσολαβήσασαν χαώδη κατάστασιν ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως μέχρι τῆς ἀνακηρύξεως τῆς Ἑλλάδος εἰς Βασίλειον, ἔγιναν πολλαὶ ἀπόπειραι συστηματοποιήσεως τῶν τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Κράτους καὶ μάλιστα, τὸ Ἐκτελεστικὸν Σῶμα τῆς ἐν Ἐπιδαύρῳ Ἐθνικῆς Συνελεύσεως συνέστησεν καὶ Ὑπουργεῖον Ἀστυνομίας διώρισεν καὶ Ὑπουργὸν τὸν Κορωναῖον, ὡς ἀναφέρει ἐν τῇ βιογραφίᾳ τοῦ Μιαούλη ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. Μελᾶς, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ ὑπάρχῃ Ἀστυνομία. Ὁ Γιάννης Βλαχογιάννης τῶν Γεν. Ἀρχείων τοῦ Κράτους μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ἐν Ἀθήναις, ὡρίσθη Ἀστυνόμος (ἀρχηγὸς τῆς Πολιτοφυλακῆς) ὁ Στρατηγὸς Μακρυγιάννης, ὅστις μετὰ τοῦ Σπυρ. Πατοῦσα ἀνέλαβον τὴν τήρησιν τῆς τάξεως μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν Τούρκων ἐκ τοῦ λεκανοπεδίου τῶν Ἀθηνῶν.

(Συνεχίζεται)

ΚΑΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ..

Ὑπὸ Ἀστυν. Β΄ κ. **ΑΛΕΞ. ΚΡΟΚΙΔΗ**

«Καλύτερα νὰ σοῦ βγῇ τὸ μάτι παρὰ τ' ὄνομα». Αὐτὸ εἶναι σωστό, ὅπως ὅλες οἱ παροιμίες. Γιατὶ πρὸ ἡμερῶν ποὺ βρέθηκα στὸ σπίτι ἑορτάζοντος συναδέλφου, εἶχα γίνει ὁ... στόχος ὁλοκλήρου τῆς «ὁμηγύρεως» σὲ ἐκτιμήσεις καὶ ἐπιλύσεις διαφόρων Ἀστυνομικῶν Προβλημάτων, τὰ ὁποῖα ὁ κάθε προσκεκλημένος σερβίριζε μὲ τὴ σειρά του.

Ὅλοι, βέβαια, ξέρομε πόσο περιζήτητα εἶναι κάτι τέτοια θέματα σὲ τέτοιες συγκεντρώσεις, ὅπου ὡς συνήθως ἐπικρατεῖ βουβαμάρα, ἰδίως ὅταν οἱ... συνδαιτημόνες δὲν ἔχουν σχέσεις μὲ χορούς καὶ ἄσματα...

Πάντως, ἀπ' ὅσα ἐλέχθησαν ἐκεῖ, μιὰ ἱστορία ποὺ μᾶς ἀφηγήθη ἕνας τῆς παρέας, Ἀξιωματικὸς ἐ.ἀ., ἔκαμε ἰδιαιτέραν ἐντύπωσι, γιατὶ ἦταν ἀρκετὰ ἔξυπνη καὶ πολὺ μᾶς βασάνισε ὅσο νὰ βροῦμε τὴ λύσι. Τὴν μεταφέρω ἐδῶ ὅπως ἀκριβῶς ἄκουσα.

Διαμένει μόνος του στὸ 2ο ὄροφο μιᾶς οἰκίας στὴν περιοχὴ τῶν Πατησίων.

Μιὰ Κυριακὴ τοῦ Ἰουνίου, τοῦ περασμένου ἔτους, σηκώθηκε κατὰ τὶς 5 τὸ πρωΐ, πῆρε, μερικὰ βιβλία καὶ περιοδικὰ μαζί του, κλείδωσε τὸ διαμέρισμα, πῆρε τ' αὐτοκίνητό του καὶ πῆγε νὰ περάσῃ τὴν ἡμέρα του στὸ κτῆμα ποὺ ἔχει στὴν περιοχὴ τοῦ Σουνίου, μακρυὰ ἀπὸ ἐπισκέψεις, τηλέφωνα, ἐφημερίδες καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους πειρασμοὺς τῆς πόλεως.

Στὸ σπίτι ἐπέστρεψε ἀργὰ τὸ βράδυ κατ' εὐθεῖαν χωρὶς νὰ σταθῇ πουθενά. Ἄφησε τὸ αὐτοκίνητο ἀπ' ἔξω κι' ἀνέβηκε στὸ διαμέρισμά του. Κάποια μικρὴ δυσκολία συνάντησε στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας, δὲν ἔδωσε ὅμως σημασία. Μπαίνοντας μέσα, βρῆκε τὸ καπέλλο του κάτω στὸ πάτωμα τοῦ χώλλ καὶ πάλι ὅμως δὲν ἔδωσε προσοχή, γιατὶ νόμισε πὼς εἶχε πέσει ἀπὸ τὴν κρεμάστρα τὸ πρωῒ καθὼς ξεκρέμασε τὸ σακκάκι του.

Ἐδῶ θὰ πρέπει νὰ προσθέσωμε, ὅτι τὸ διαμέρισμα ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ χώλλ, ὑπνοδωμάτιο, μεγάλη σαλοτραπεζαρία, μιὰ μικρὴ κουζίνα, λουτροκαμπινὲ καὶ τίποτε ἄλλο.

Πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὴν κουζίνα ἄναψε τὸ γκάζι κι' ἔβαλε νὰ τηγανίσῃ αὐγά.

Ξαφνικά, ἀκούστηκε ἕνα τρίξιμο, μᾶλλον δυνατό, μέσα στὸ σπίτι. Περίμενε λίγο, μετὰ βγῆκε στὸ χώλλ, στάθηκε, ἀκροάστηκε... τίποτε. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὰ δωμάτια, δὲν βρῆκε τίποτε. Πῆγε πάλι στὴν κουζίνα καὶ συνέχισε τὴ... μαγειρική. Κατόπιν ἑτοίμασε τὸ τραπέζι γιὰ νὰ φάῃ· δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ ἡσυχάσῃ. Βγῆκε πάλι, κύτταξε τὸ γραφεῖο του, ὅλα ἦσαν ἐν τάξει. Τὸ ἡμερολόγιο στὴ θέσι του, τὸ βιβλίο ἀνοικτὸ ὅπως τὸ εἶχεν ἀφήσει, μόνο ἡ λάμπα τοῦ φάνηκε σὰν νὰ εἶχε μετακινηθῇ ἀπὸ τὴ θέσι της!

Εἶχε κατὰ τὴν ἀπουσία του μπῆ κανένας μέσα στὸ διαμέρισμα; Θυμήθηκε πὼς εἶχε πρὸ ἡμερῶν διαβάσει στὶς ἐφημερίδες γιὰ κάποιο κλέφτη, ὁ ὁποῖος ἔμπαινε

στὰ σπίτια μὲ ἀντικλεῖδι, καὶ ὁ ὁποῖος κατεζητεῖτο ἀπὸ τὴν 'Αστυνομία. Νὰ ἐπεσκέφθη ἄραγε καὶ τὸ δικό του σπίτι;... Κουταμάρες!.. σκέφθηκε, κι' ἄρχισε νὰ τρώῃ. Πῆρε τὴν ἐφημερίδα πάνω ἀπὸ τὸν καναπὲ δίπλα του, κι' ἔρριξε μιὰ ματιά. Μιὰ μεγάλη πυρκαϊὰ εἶχεν ἐκραγῆ στὸν Πειραιᾶ. Κύτταξε τὸ ραδιοπρόγραμμα : μιὰ ἐνδιαφέρουσα συναυλία εἶχε τὸ τρίτο πρόγραμμα στὶς 22, τὴν ἔχασε, εἶχε περάσει ἡ ὥρα. Πέταξε τὴν ἐφημερίδα, σηκώθηκε πάνω κι' ἀφουγκράστηκε... Εἶχεν ἀκούσει πάλι ἕνα τρίξιμο μᾶλλον πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὑπνοδωματίου, ἔτσι τοῦ φάνηκε. Ταράχτηκε. Κάθησε, σκέφτηκε λίγο... κάτι εἶδε ποὺ τὸν ἔκανε νὰ πεισθῇ ἀπόλυτα ὅτι κάποιος ἦταν μέσα στὸ σπίτι του! Πῆγε γρήγορα στὸ ὑπνοδωμάτιο, ἄναψε τὸ φῶς, πῆρε ἀπὸ τὸ κομοδίνο τὸ πιστόλι του, πῆγε κι' ἀκούμπησε στὸν τοῖχο τοῦ δωματίου ἀπέναντι ἀπὸ τὴν μεγάλη ντουλάπα καὶ φώναξε :

—«Εἶμαι ὡπλισμένος. Θὰ μετρήσω μέχρι τρία. Ἂν δὲν βγῇς ἔξω ἀπὸ τὴ » ντουλάπα θὰ πυροβολήσω. Ἕνα... δύο...».

Ἡ πόρτα τῆς ντουλάπας ἄνοιξε κι' ἕνας νεαρὸς μὲ σκοῦρο ὑποκάμισο παρουσιάστηκε! στὸ δεξὶ χέρι κρατοῦσε ἕνα μάτσο κλειδιά.

—«Μὴ πυροβολήσῃς δὲν ἔχω πάρει τίποτε... δὲν πρόφθασα... γύρισες γρήγορα...» τοῦ εἶπε τρέμοντας.

Τὸν πῆρε μὲ τ' αὐτοκίνητό του καὶ τὸν παρέδωσε στὴν 'Αστυνομία. Ἦταν ὁ καταζητούμενος δράστης!

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία ποὺ μᾶς ἀφηγήθη ὁ συνάδελφος τῆς παρέας.

Τί ἤτανε ὅμως ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ πεισθῇ ὅτι κάποιος εὑρίσκετο μέσα στὸ διαμέρισμα; (1)

---

1. Ἡ λύσις θὰ δοθῇ στὸ ἑπόμενον. Ἐν τῷ μεταξὺ μποροῦν οἱ ἀναγνῶσται μας ἀστυνομικοὶ νὰ ἀποστείλουν μέχρι τῆς 6ης 'Απριλίου ἐ. ἔ. τὰς ἀπαντήσεις των καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ σωστὴ ποὺ θὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα.

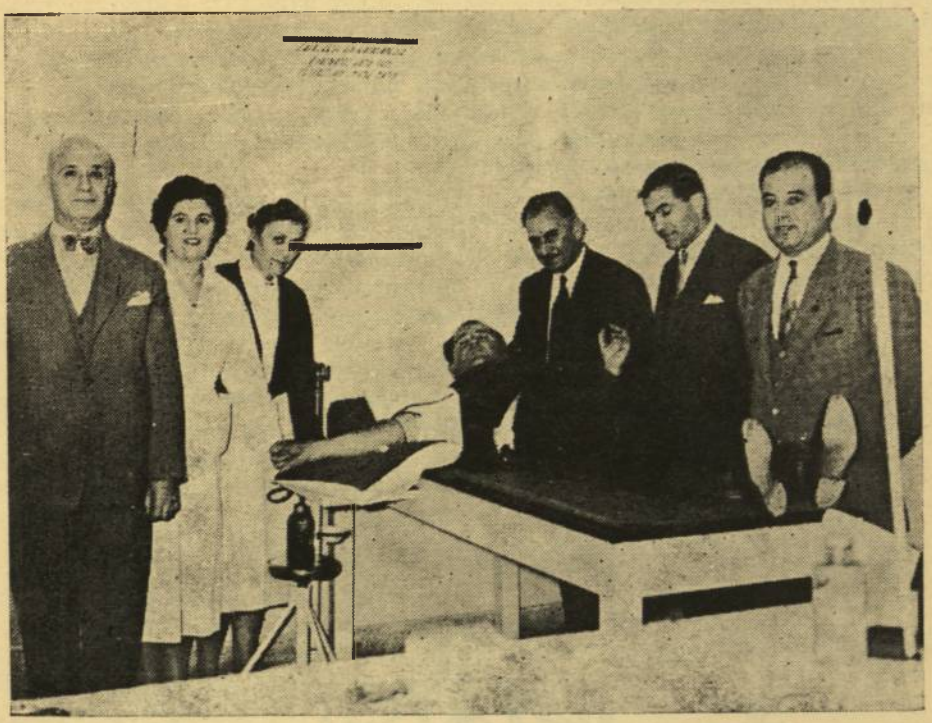
ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΙΜΑΤΟΣ

—Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ—

Ὑπὸ Ἀστυφ. κ. **ΒΑΣ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ**

Ἀπὸ τὸ ἔτος 1955 ἤρχισεν ἡ ἐθελουσία αἱμοδοσία παρ' ἀνδρῶν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἥτις ἐξηκολούθησεν καὶ κατὰ τὰ ἐπακολουθήσαντα ἔτη μὲ αὐξάνουσαν πρόοδον, οὕτως ὥστε κατὰ τὸ τρέχον ἔτος νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ εὐχάριστον ἀποτέλεσμα τῆς ἱδρύσεως τραπέζης αἵματος παρὰ τῷ Ἱπποκρατείῳ Νοσοκομείῳ.

Προσεφέρθησαν ὡς ἐθελονταὶ αἱμοδόται 750 ἄνδρες τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν καὶ ἐκ τούτων 178 ἀστυνομικοὶ προσῆλθον εἰς τὸ ὡς ἄνω Νοσοκομεῖον καὶ προσέφερον προθύμως τὸ αἷμα των : οὕτω συνεκεντρώθησαν 53 κιλὰ αἵματος τὸ ὁποῖον ἐμπλούτισε τὴν ἱδρυθεῖσαν τράπεζαν

Ὁ ἀστυφύλαξ Β. Παπαδόπουλος, ἕνας ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἐθελοντῶν αἱμοδοτῶν τῆς Ἀστυνομίας.

αἵματος. Οἱ λοιποὶ ἀστυνομικοὶ οἱ ὁποῖοι ἐδήλωσαν ἐθελουσίαν αἱμοδοσίαν, παραμένουν ἐν ἐφεδρείᾳ ἀναμένοντες εἰδοποίησιν τοῦ Ν.Α.Π. ἵνα σπεύσουν καὶ αὐτοὶ μετὰ προθυμίας νὰ προσφέρουν τὸ αἷμα των. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον συνεκεντρώθη αἷμα τὸ ὁποῖον θὰ καλύπτῃ τὰς ἀνάγκας ὄχι μόνον τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων ἀλλὰ καὶ τῶν οἰκογενειῶν τούτων. Τοῦτο ὅμως δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀφήνῃ ἀδρανεῖς ἀλλὰ διαρκῶς πρέπει νὰ καταταξώμεθα εἰς τὰς τάξεις τῶν ἐθελοντῶν αἱμοδοτῶν

ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότεροι, καθ' ὅσον δὲν δυνάμεθα νὰ γνωρίζωμεν ποῖοι καὶ πόσοι θὰ εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν ἀνάγκην αἵματος εἰς τὸ μέλλον.

Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων εἶναι ὑπερήφανος διὰ τὴν ἀθρόαν ἐγγραφὴν ἐθελοντῶν ἀστυνομικῶν αἱμοδοτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐμφορούμενοι ἀπὸ αἰσθήματα συναδελφικῆς ἀλληλεγγύης προσφέρουν τὸ αἷμα των ἵνα σώσουν κινδυνεύοντας συναδέλφους των, μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ χαμόγελο εἰς τὰ χείλη των Τοὺς διακρίνει ἡ πραγματικὴ ἐν Χριστῷ Ἀγάπη πρὸς πλησίον των. Ὁ γράφων ποιεῖται ἔκκλησιν καὶ πρὸς τοὺς μὴ ἐγγραφέντας ἀστυνομικούς, ὅπως ὅσοι ἐκ τούτων εἶναι ἀπολύτως ὑγιεῖς, δηλώσουν καὶ οὗτοι ὡς ἐθελονταὶ αἱμοδόται ἐκπληροῦντες οὕτω ἕνα ἱερὸν καὶ ὑπέρτατον καθῆκον. Οὐδόλως κινδυνεύει ἡ ὑγεία των διὰ τῆς προσφορᾶς ὀλίγου αἵματος τὸ ὁποῖον ταχύτατα ἀναπληροῦται, διότι ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς τὸ ἀντικαθιστᾷ ἀμέσως ὅπως ἡ μέλισσα ἀναπληρώνει τὸ μέλι τὸ ὁποῖον τῆς πέρνουν.

Κύριοι συνάδελφοι, εἶναι ἡ δεκάτη φορὰ ποὺ προσφέρω τὸ αἷμα μου καὶ αἰσθάνομαι ἀπολύτως ὑγιής. Γιατὶ λοιπόν, ἐφ' ὅσον δὲν βλάπτεται ἡ ὑγεία μας, νὰ μὴ δίδωμεν ὀλίγον αἷμα τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ χαρίσῃ ὑγείαν εἰς πάσχοντας συνανθρώπους μας καὶ μὴ συναδέλφους μας; Μὴν ἀμελήσῃ λοιπὸν κανεὶς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος τούτου, ἀλλὰ ὅλοι οἱ δυνάμενοι, νὰ ἐγγραφῆτε ἵνα πυκνώσωμε τὰς τάξεις τῶν ἐθελοντῶν αἱμοδοτῶν καὶ ὡς νέοι Σαμαρεῖται ἂς χαρίσωμεν τὴν ζωὴν εἰς κινδυνεύοντας συνανθρώπους μας καὶ ὁ Θεὸς μᾶς χαρίζει ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν.

Τὴν ἐθελουσίαν προσφορὰν αἵματος εἰς τὸ Ἱπποκράτειον Νοσοκομεῖον ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των οἱ ἑξῆς :

Ὁ Ἀρχίατρος Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' κ. Κουρμέντελος Παναγιώτης, ὁ Ὑγειονομικὸς Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β' κ. Οἰκονόμου Δημήτριος, ὁ Ἐπιμελητὴς Ἰατρὸς τοῦ Ν.Α.Π. Ἀστυνόμος Β' κ. Ρίγγας Δημήτριος, ὡς καὶ αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἱπποκρατείου Νοσοκομείου. Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ὑποφαινόμενος ἔδιδε αἷμα ὁμοῦ μετ' ἄλλων συναδέλφων του ἐλήφθησαν διάφοροι φωτογραφίαι.

Ὡς ἐπληροφορήθημεν ὁ κ. Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του πρὸς ἅπαντας τοὺς ἐθελοντὰς αἱμοδότας τοῦ Σώματος διὰ τὸν ἐπιδειχθέντα παρ' αὐτῶν ἀλτρουϊσμὸν καὶ τὰ Χριστιανικά των αἰσθήματα τῆς ἀλληλεγγύης καὶ ἀγάπης πρὸς τοὺς συνανθρώπους των.

ΒΑΣ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Τὸ ποδαρικὸ τοῦ Ἔβγα...

Ὑπὸ Ἀρχιφύλακος, κ. Σ. ΠΗΛΟΥ

...Εἶναι πρωΐ... Πολὺ πρωΐ...

Σκοτάδια ἀκόμα κυκλώνουν τὴν γῆ καὶ δίνουν ἕνα ὑποβλητικό, σκοῦρο χρῶμα σ' ὅλα γύρω...

Τὸ νερὸ τῆς πηγῆς φλυαρεῖ ἀδιάκοπα στὴν πέτρινη βρύση... κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιο ἑνὸς κατάμαυρου, περήφανου κυπαρισσιοῦ, ποὺ ἀργοκουνάει τὶς μυτερὲς κορφὲς του τὸ χειμωνιάτικο ἀγεράκι τῆς αὐγῆς...

Λίγο πιὸ 'κεῖ στὸ μαρμαρένιο πεζούλι τοῦ Ναοῦ εἶναι καθισμένος ὁ ψάλτης καὶ καπνίζει, περιμένοντας νὰ ρθῇ ὁ παππᾶς γιὰ τὸν Ὄρθρο...

Πότε-πότε φυσάει πιὸ δυνατά... Καὶ τὰ φύλλα τῶν δέντρων διαμαρτύρονται... Μέσα ἀπ' τὶς γειτονικὲς καλαμιὲς ἀκούγεται ἕνα τρίξιμο... Κι' ὕστερα προβέλνει μιὰ πελώρια, κατάμαυρη γάτα, ποὺ μὲ προσπερνᾷ ἀδιάφορη... Ἕνας βιαστικὸς ἄντρας περνᾷ ἀπὸ δίπλα μου...

«Καλὴ μέρα, κύριε πόλισμαν». «Καλή σας μέρα Κύριε».

Σὲ λίγο τὸ σκοτάδι ἀδυνατίζει... θαμπὰ τὰ σχήματα τῶν σπιτιῶν, βγαίνουν δειλὰ-δειλὰ μέσα ἀπ' τὴ νυχτερινὴ ὁμίχλη τους... ὑψώνουν σιγὰ-σιγά, γίνονται πιὸ συγκεκριμένα, κι' ὕστερα λάμπει ἡ λευκότητά τους μέσα στὰ πρῶτα ὠχρᾶ φῶτα τῆς ἀνατολῆς...

Ἕνας γαλατᾶς περνᾷ νυσταγμένος καὶ ἄκεφος...

«Καλὴ μέρα, Γιάννη. Καλὸ μῆνα».

«Νᾶσαι καλὰ» μοῦ ἀποκρίνεται καὶ προχωρεῖ...

Τώρα ξημέρωσε...

Ξημέρωσε μιὰ καινούργια μέρα... Μὰ μαζὶ ξημέρωσε κι' ἕνας καινούργιος μήνας.

Ὁ Παρθενώνας ἀπὸ ψηλὰ προβάλλει περήφανος... Ἀστράφτουν οἱ κολῶνες του, πάνω στὸν Ἱερὸ Βράχο...

Κι' ἐγὼ περπατῶ, ὅλο περπατῶ, ἐκτελῶντας ὑπηρεσία σκοποῦ, κατὰ τὸ 4ωρο 6—10...

Ἀραιοὶ εἶναι οἱ διαβάτες στοὺς δρόμους...

«Ντίν... Ντάν... Ντίν... Ντάν...» ἀκούγεται ἄξαφνα ἡ καμπάνα... Καὶ λίγοι πιστοὶ τραβοῦν γιὰ τὸ μικρὸ Ναό...

Τώρα ξημέρωσε πιά...

Ὁ ἥλιος πῆρε τὸν ἀνήφορο, σὰν ἕνας ὁλοστρόγγυλος χαρταετός, ποὺ ὑψώνεται ἀπερίσκεπτα πολὺ ψηλά...

Τὸ κρῦο ἐλαττώθηκε...

Τὰ αὐτοκίνητα πᾶνε κι' ἔρχονται ἀδειανά...

Κι' ἐγὼ περπατῶ, ὅλο περπατῶ μέσα στοὺς στενοὺς δρομίσκους, χωρὶς νὰ μὲ ἀπασχολῇ τίποτε...

Δὲν βαρυέσαι!!!... Τὶ νὰ μὲ ἀπασχολήσῃ ἐμένα;

Μιὰ μικρὴ συντροφιὰ ἀπὸ πιτσιρίκους διασχίζει τώρα τὴν μικρὴ Πλατεία... Κρατοῦν τουφέκια, τρομπέττες καὶ τούμπανα... Εἶναι ντυμένοι στρατιῶτες, καὶ πᾶνε, λέει, στὸν πόλεμο...

«Στὸ καλό, παιδιά... Καί... μέ... τὴ νίκη...».

Νὰ καὶ δυὸ ἀγουροξυπνημένοι νεαροί... τραβοῦν στὸ μικρὸ περίπτερο καὶ ἀγοράζουν μιὰ Ἀθλητικὴ ἐφημερίδα...

Τὴν ἀνοίγουν ὕστερα, καὶ προχωροῦν συζητῶντας ζωηρά... Διαφωνοῦν...

«...Τὶ κουταμάρες λές;... Ρὲ ξέρεις τὶ πάει νὰ πῇ Ὑφαντής; Σοὺτ καὶ γκόλ... Ἔχει δυὸ πόδια... Καὶ τὶ πόδια!!!.. Ποιὸς θὰ τὸν κρατήσῃ; Ὁ Ἀγγελόπουλος;.. Κουρέλι εἶναι ὁ Παναθηναϊκὸς ἐφέτος...».

«... Ποιὸς εἶναι κουρέλι; ὁ Παναθηναϊκός;... Πράσινη θύελλα, κύριε. Ἔχουμε τὸν Βαγγέλη... Ξεχνᾷς πόσες φορὲς σᾶς ἔχει κλείσει τὸ σπίτι; Ἄμ, ὁ Θεοφάνης!!!! Τὸν ἔχεις δῆ τὸν Θεοφάνη στὰ τελευταῖα παιχνίδια του;.. Ἀκόμα κι' ὁ Νεμπίδης κι' ὁ Καζάκος... Θὰ τὰ βάψετε μαῦρα...».

«Πάει ἕνα στοίχημα;..».

«... Καὶ βέβαια πάει. Χαρίζω καὶ τὴν ἰσοπαλία...».

Οἱ νεαροὶ ἀπομακρύνθηκαν... Τοὺς βλέπω νὰ χειρονομοῦν ζωηρά, κουβεντιάζοντας... Ἔχει γοῦστο ν' ἁρπαχτοῦν!!!!

Τώρα ἄλλο νούμερο ἐμφανίζεται μπροστά μου... Ὁ Ντῖνος... Σωφεράκι τὸ ἐπάγγελμα, μ' ἕνα ἀκόμα μεγαλύτερο ψώνιο! «Τὰ πεταλάκια»!!!

Τὰ ξέρετε τὰ πεταλάκια;... Ὄχι;... Μὰ τότε ἀπὸ κοσμικῆς πλευρᾶς εἶστε ἀξιολύπητοι... Πεταλάκια λοιπὸν εἶναι τὰ ἀλογάκια τοῦ Ἱπποδρόμου, ποὺ τρέχουν στὸ Φαληρικὸ Δέλτα καὶ πτωχεύουν πλουσίους καὶ πλουταίνουν πτωχούς...

Φανατικὸς ὀπαδός τους ὁ Ντῖνος, ἀγοράζει ἕνα Δελτίο προγνωστικῶν, κάθεται στὸν καφενέ, παραγγέλνει ἕναν «πολλὰ βαρὺ καὶ ὄχι», καὶ στρώνεται στοὺς λογαριασμούς... «Σύνθετον... Δίδυμον... κλπ.»...

Μὲ βλέπει κάποια στιγμὴ καὶ σηκώνεται:

—«Σπῦρο... Δὲν ἔχει... Σήμερα θὰ τὴν πιάσω τὴν καλή, καὶ τότε ἔξω φτώχεια...».

—«Μπράβο. Στὸ εὔχομαι...».

«Κάθισε. Θὰ πάρῃς, ἕνα καφφεδάκι;...».

—«Εὐχαριστῶ ὄχι. Δὲν βλέπεις; Ὑπηρεσία... Ἄντε γειά σου...».

«Γειὰ χαρά...».

Τώρα ἀκολουθῶ τὸ ἀνηφορικὸ αὐτὸ δρομάκι ποὺ ὁδηγεῖ στὴν ἄκρη τῆς περιφερείας μου...

Περπατῶ ἀνάμεσα σὲ γραφικὰ σπιτάκια, μὲ ὄμορφους κήπους καὶ εὐρύχωρες αὐλές...

Περπατῶ ἀργὰ-ἀργά, κυττάζοντας τὸ ρολόϊ μου...

Ἔτσι θὰ τελειώσῃ αὐτὸ τὸ 4ωρο... Δίχως...

Μά, συγνώμην, εἶπα μεγάλη κουβέντα, καὶ δὲν ἔπρεπε... Νὰ λοιπὸν ἕνας καυγᾶς...

Καὶ τὶ καυγᾶς!!!...

Φωνάζει μιὰ γυναίκα, μᾶλλον στριγγλίζει... Βρίζει ἕνα μεσόκοπο... Κι' αὐτὸς τῆς ἀνταποδίδει τὰ ἴσα...

Ποιὸς ξέρει ποιὸ φοβερὸ δράμα τοὺς ἔχει ἀναστατώσει!!! Πλησιάζω διακριτικά...

«Καλὴ μέρα σας, καὶ καλὸ μῆνα».

Ὁ ἄντρας στρέφει κατὰ μένα ἀδιάφορα, κάτι μουρμουρίζει καὶ ξαναγυρίζει πρὸς τὴν γυναίκα, ἐνῷ ἐκείνη, μόλις ἀκούει τὶς εὐχές μου ἐξαγριώνεται περισσότερο...

«Ἄει παράτα μας, χριστιανέ μου, μὲ τὶς εὐχές σου πρωΐ-πρωΐ».

Ὡραία ψυχρολουσία δέχομαι... Μὰ προσποιοῦμαι ὅτι δὲν ἄκουσα τὰ λόγια της...

«Λοιπόν;...» ρωτῶ.

«Τὶ λοιπόν, κύριε;...» μοῦ ἀπαντᾷ καὶ πάλι ἐκείνη, κτυπῶντας νευρικὰ τὸ πόδι της στὸ χῶμα...

Τὴν παρατηρῶ καλύτερα... Εἶναι μέχρι 40 χρόνων... Μὰ εἶναι ὁμορφούλα καὶ ἀρκετὰ συμπαθητική... Ὁ ἄντρας εἶναι πάρα πάνω, μὰ κακομούτσουνος καὶ στραβομύτης...

«Γιατὶ τὸ στήσατε τὸ καυγαδάκι πρωΐ πρωΐ...» ρωτῶ χαμογελῶντας...

«Ἄκου λοιπὸν γιατί...» ἐπιχειρεῖ νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ ἐκεῖνος, ἀλλὰ ἐκείνη τὸν διακόπτει ἔξαλλη :

«Τὸν κακό σου, τὸν ψυχρό σου τὸν καιρό, χρονιάρα μέρα. Ἐγὼ θὰ μιλήσω πρώτη...».

«Ὄχι ἐγώ» ἐπιμένει ἐκεῖνος.

«Εἶπα, ἐγώ...».

«Μίλα μόνη σου. Ἐγὼ θὰ τὰ πῶ στὸν ἀστυφύλακα...».

«Σκασμός... Εἶμαι γυναίκα. Πρώτη πρέπει ν' ἀκουστῶ...»

«Λοιπόν...».

«Λοιπόν...».

Μιλοῦν καὶ οἱ δυό, ὁπότε ἐπεμβαίνω κάπως δυναμικώτερα. Ὑψώνω τὴ φωνή μου...

«Σᾶς παρακαλῶ. Σᾶς παρακαλῶ» τοὺς διακόπτω, μὲ αὐστηρὸ ὕφος: «Ὄχι κι' οἱ δυὸ μαζί... Ἕνας-ἕνας... Διαφορετικὰ θὰ σᾶς μηνύσω καὶ τοὺς δυὸ γιὰ διατάραξη... Ἂς μιλήσῃ πρώτη ἡ κυρία...».

—«Ἄμε στὸ διάβολο κι' ἐσύ, ἀνάγωγε...» μοῦ λέει ἐκείνη.

Ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι...

—«Εἶπα τίποτε ποὺ σᾶς πρόσβαλε, κυρία μου;...» ρωτῶ ὅσο μπορῶ πιὸ εὐγενικά...

—«Εἶσαι ἀναιδὴς καὶ βλάκας...».

«Εὐχαριστῶ, ἀλλὰ γιατί;...».

«Γιατὶ πρῶτα-πρῶτα ν' ἀνοίξῃς τὰ στραβά σου καὶ νὰ δῇς ὅτι δὲν εἶμαι κυρία, ἀλλὰ δεσποινίς...».

Ἕνας κόμπος ἀνεβαίνει στὸ στόμα μου... Εὐτυχῶς... Γιατὶ καταπίνω καὶ ἀποφεύγω νὰ γελάσω...

«Μὲ συγχωρεῖτε πολύ, δεσποινίς μου... Ἀλλὰ δὲν πρόσεξα. Μὴν μὲ παρεξηγῆτε. Εἶμαι ἄϋπνος καὶ κουρασμένος. Ἔχετε τὴν καλωσύνη τώρα, δεσποινίς, νὰ μοῦ πῆτε τὶ συμβαίνει;...».

Μαλακωμένη ἡ δεσποινὶς τῶν 40 Μαΐων, μοῦ ἀπαντᾷ πιὸ ἥσυχα τώρα...

«... Τοῦ λόγου του ἀπ' ἐκεῖ εἶναι Ἔβγας...».

«Μπαρντόν; Τὶ εἴπατε ὅτι εἶναι;..».

«Ἔβγας...».

«Τὶ ἐννοεῖτε μ' αὐτό;...».

«Γαλατᾶς, κύριε... Γαλατᾶς. Δὲν καταλαβαίνετε; Πουλάει γάλα Ἔβγα...».

«Ἄ! μάλιστα. Λοιπόν;...».

«Λοιπόν, κάθε Κυριακὴ ἔρχεται καὶ τὸν πληρώνω... Σήμερα λοιπὸν ἦρθε καὶ κτύπησε τὴν πόρτα μὲ τὸν λογαριασμό... Τοῦ ἄνοιξα, πῆρα τὸ λογαριασμό, μισόκλεισα τὴν πόρτα καὶ πῆγα ἐπάνω νὰ τοῦ φέρω τὰ λεπτά... Ὡς ἐδῶ ἔχει καλῶς... Ἀλλὰ ἀκοῦστε... Τὶ νομίζετε ὅτι ἔκανε ὁ κακοήθης ὅσο ἐγὼ ἤμουν μέσα;...»

—«Σᾶς ἔκλεψε;..».

—«Μπᾶ. Τέτοια δὲν τὰ κάνει. Μὰ καλύτερα νὰ μ' ἔκλεβε ὁ γρουσούζαρος, παρὰ αὐτὸ ποὺ ἔκανε...».

«Ἐπὶ τέλους τὶ ἔκανε;...»

«Τὶ ἔκανε ἔ; Λοιπὸν ἀκοῦστε... Ὁ κύριος αὐτὸς ὁ ξεδιάντροπος καὶ κακομαθημένος Ἔβγας, μπῆκε μέσα στὸ σπῆτι μου...».

—«Τὶ εἴπατε ὅτι ἔκανε;..»

«Μὰ κουφὸς εἶσαι; Δὲν ἀκοῦς; Σοῦ εἶπα: **Μπῆκε μέσα στὸ σπίτι μου..».**

—«Ἔ! Λοιπόν; Καὶ τὶ μ' αὐτό;..».

«Καὶ τὶ μ' αὐτὸ λὲς κι' ἐσύ; Μπράβο ἀστυφύλακας!!! Θὰ ἔρθω σήμερα στὸ

Διοικητή σου νὰ τοῦ προτείνω νὰ σὲ κάνῃ ἀρχιφύλακα γιὰ τὴν ἐξυπνάδα σου...».

—«Ἐλᾶτε. Ἀλλὰ δὲν καταλαβαίνω τί σᾶς ἔκανε ὁ Ἔβγας, μὲ συγχωρεῖτε, ὁ γαλατᾶς ἤθελα νὰ πῶ..».

—«Ποδαρικό, κύριε ἀτσίδα. Ποδαρικὸ μοῦκανε...».

«Καὶ τί μ' αὐτό;...».

«Καὶ τί μ' αὐτό... Ἄει νὰ χαθῇς ἀπὸ δῶ, βλάκα. Ἐγὼ σοῦ λέω ὅτι μοῦκανε ποδαρικό, κι' ἐσὺ ἀντὶ νὰ τὸν συλλάβῃς, μὲ ρωτᾶς ἀπαθέστατα «Καὶ τί μ' αὐτό;...». Ἄκου «καὶ τί μ' αὐτό;». Μωρὲ μπράβο Ἀστυνομία πούχουμε...».

«Πολλὰ λόγια λέτε, Κυρία μου... Μὲ συγχωρεῖτε. Μὲ συγχωρεῖτε, Δεσποινίς μου ἤθελα νὰ πῶ. Ἀλλὰ δὲν δίνετε στὸν ἄλλον νὰ καταλάβῃ γιατὶ παραπονιέσθε..».

«Μὰ θέλει φιλοσοφία νὰ καταλάβῃς; Μοῦ ἔκανε ποδαρικὸ καὶ ὁ μήνας θὰ πάῃ κατὰ διαβόλου. Κορίτσι πρᾶμα εἶμαι κι' ἐγώ, κύριε ἀστυφύλακα. Περιμένω κι' ἐγὼ τὸν γαμπρό, γιὰ νὰ νοικοκυρευθῶ. Μὰ τὸν γαμπρὸ αὐτὸν ποὺ περιμένω, τὸν ἔδιωξε ὁ Ἔβγας μὲ τὰ ἄρβυλά του... ου... ου... ου... Παναγιά μου τί ἔπαθαααααα!!!...» καὶ λέγοντας αὐτὰ ἀναλύθηκε σὲ λυγμοὺς καὶ ἠχηρὰ κλάμματα...

Συγκινοῦμαι ἀπὸ τὸ λυπητερὸ θέαμα ποὺ ἀντικρύζω καὶ μοῦ γεννιέται ἡ ἐπιθυμία νὰ συλλάβω τὸν... δράστη.

Ἀλλά, δυστυχῶς, οὔτε ὁ Ποινικὸς Κώδικας, οὔτε οἱ Διάφοροι Νόμοι μιλοῦν γιὰ τὸ ποδαρικό... Τί νἄναι ἄρά γε; Πταῖσμα; Πλημμέλημα; ἢ μήπως εἶναι Κακούργημα... Δὲν ἀποκλείεται... Νὰ τὸν ὁδηγήσουμε λοιπὸν στοὺς ἐνόρκους... Καὶ ὁ κ. συνήγορος τῆς Πολιτικῆς Ἀγωγῆς θὰ ἀπαγγείλῃ τὴν Κατηγορία!

«... Μᾶς ἔκανε, κύριε Πρόεδρε, ποδαρικὸν οὗτος ὁ Ἔβγας, καὶ κατεκρήμνισε τὰ παρθενικά μας ὄνειρα... Μᾶς ἀπεπλάνησεν, κατερράκωσεν τὸν τιμὴν καὶ τὴν ὑπόληψή μας...».

Κι' ὕστερα ὁ ἄλλος συνήγορος θὰ λάβῃ τὸν λόγον :

«Μάλιστα, κύριοι. Δὲν τὸ ἀρνούμεθα. Τοὺς ἐκάναμε ποδαρικόν, ἀλλὰ εἴμεθα γουρλίδικοι καὶ μπεζαλῆδες. Καὶ ἡ πτερωτὴ θεά, ἡ τύχη, θὰ τοὺς χαμογελάσῃ...».

Ἀπὸ τοὺς νομικοὺς αὐτοὺς συλλογισμούς μου ὅμως μὲ διακόπτει ὁ ἄλλος...

«... Μὴ σὲ συγκινῇ μὲ τὰ ψεύτικα δάκρυά της, κύριε πόλισμαν. Δὲν τῆς ἔκανα τίποτε. Θέλω νὰ τὴν συλλάβετε καὶ νὰ τῆς κάνετε μήνυση γιατὶ μὲ ἔβρισε Ἔβγα...».

Ἄλλο πάλι ἐτοῦτο. Νἄναι ἄρά γε βρισιὰ αὐτὴ ἡ λέξις; Προσπαθῶ νὰ μαντεύσω ἂν θίγῃ τὴν τιμὴ καὶ τὴν ὑπόληψη τοῦ κατηγορουμένου. Ἐμπλεξα, μὰ τὴν πίστη μου, μὲ τὰ πιὸ σοβαρὰ θέματα τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος, καὶ βρέθηκα σὲ πολὺ δύσκολη θέση...

Προσπαθῶ νὰ τοὺς συμβιβάσω, ἀλλὰ ἡ δεσποινὶς εἶναι ἀνένδοτη... Διαμαρτύρεται, βρίζει καὶ κλαίει... Ὅλο κλαίει... Καὶ τί ἄσχημο κλάμμα κάνει!!!!...

Ξαφνικὰ ἡ 40ντούτις παιδούλα σιωπᾷ... Κάποια ἰδέα γεννιέται στὸ εὐγενικό της κεφαλάκι.

«Βρῆκα, κ. πόλισμαν» μοῦ λέει...

«Τὶ βρήκατε; γαμπρό;...» τὴ ρωτῶ.

«Ὄχι, καλέ. Βρῆκα μιὰ λύση. Θὰ ἔρθῃ ἐλόγου του στὸ σπίτι, κοντὰ στὴν πόρτα, ἐκεῖ ποὺ κάθησε καὶ μὲ περίμενε. Καὶ θὰ γυρίσῃ τὰ νῶτα του πρὸς τὰ μένα. Θὰ τοῦ δώσω τότε ἐγὼ μιὰ κλωτσά, καὶ θὰ τὸν βγάλω ἔξω. Ἔτσι θὰ διώξω τὴν γρουσουζιά του... Σύμφωνοι;».

Μὰ ἐκεῖνος ἀρνιέται κατηγορηματικά...

Τὸν παίρνω ἰδιαιτέρως :

«Βλέπεις ὅτι εὑρισκόμεθα μπροστὰ σὲ μιὰ τρέλλα σοβαρῆς μορφῆς. Εἶναι πελάτισσά σου. Δὲν σὲ συμφέρει νὰ τὴν χάσῃς. Κάνε τὴ θυσία αὐτή...». Σκέφτεται λίγο...

«Κι' ἂν μοῦ βαρέσῃ καμμιὰ γερὴ κλωτσιὰ καὶ μὲ μισερώσῃ;...».

«Μπᾶ! Μὴ φοβᾶσαι. Θἄμαι κοντά σου..». Τοῦ ἀπαντῶ. Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ἔφαγε τὴν κλωτσιά του ὁ Ἔβγας κι' ὕστερα οἱ σχέσεις τους ἀποκατεστάθηκαν. Καὶ ἡ δνὶς μᾶς κέρασε καὶ ἕνα κουραμπιέ...

Ἔφυγα μὲ τὴν καρδιὰ γεμάτη ἀντίθετα αἰσθήματα. Τὴ μιὰ μοῦ ἐρχόταν νὰ γελάσω γιὰ τὴν διασκεδαστικὴ αὐτὴ ἱστορία. Ἄλλοτε πάλι συμπονοῦσα τὸ δράμα τῆς ἀνύπαντρης γυναίκας... Κι' ἄλλοτε...

Μὰ ἡ ὑπηρεσία μου ἐν τῷ μεταξὺ τελείωσε. Πηγαίνω στὸ Τμῆμα. Ἀλλὰ ἐκεῖ θὰ προκύψῃ ἄλλο ζήτημα. Πρέπει δηλαδὴ νὰ κάνω ἐγγραφὴ γιὰ τὸ Συμβὰν ποὺ μὲ ἀπησχόλησεν. Ὅμως τὶ νὰ γράψω; Γιὰ τὸ ποδαρικό; Γιὰ τὴν Ἔβγα; Ἢ ὅτι ἡ διαφορὰ ἐπελύθη «δι' ἑνὸς λακτίσματος στὰ ὀπίσθια;...».

Τέλος πάντων... Βλέποντας καὶ κάνοντας...

.....

.....

Πρωτομηνιὰ λοιπόν. Εὐχὲς παντοῦ εὐχές.

Σᾶς εὔχομαι κάθε εὐτυχία, ἀγαπημένοι μου φίλοι... Καὶ μὴν ξεχνᾶτε ποτὲ τὸ ρόλο ποὺ παίζει ὁ σκοπὸς ἀστυφύλακας μέσα στὴν Κοινωνία. Μέρα νύχτα στὸ πόδι. Δὲν σταματᾷ οὔτε γιορτή, οὔτε Κυριακή, οὔτε Πάσχα, οὔτε Χριστούγεννα, οὔτε πρωτοχρονιά... Καὶ βλέπει... Καὶ τὶ δὲν βλέπει; Καὶ τὶ δὲν ἀκούει;.. Τοῦ κόσμου τὰ παράξενα...

Ὅλα ἀπ' αὐτὸν ρυθμίζονται καὶ τακτοποιοῦνται...

Ἀγαπᾶτε τον λοιπόν, καὶ ἀκοῦτε τον... Εἶναι ὑποχρέωσή σας...

Αὐτά, καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα...

Προσέχετε τὸ ποδαρικό... Ἀποφεύγετε νὰ ἐπισκέπτεσθε τὴν πρωτομηνιὰ τοὺς γνωστούς καὶ τοὺς φίλους σας. Γιατὶ κινδυνεύετε τότε ἢ νὰ μηνυθῆτε ἢ νὰ φᾶτε καμμιὰ κλωτσιὰ στὰ ὀπίσθια.

Γειά σας καὶ χαρά σας. Καὶ πάλι Χρόνια σας πολλὰ-πολλά, καλὰ κι' εὐτυχισμένα.

Σ. ΠΗΛΟΣ

Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

.....

.....

Ἐδῶ σώπασε γιὰ λίγο, γέλασε πικρά... Μὰ ὕστερα ἀπὸ λίγο ξανασυνέχισε:

«...Δὲν μιλάω γιὰ σᾶς παιδιά μου, ἀλλὰ γιὰ τὸν Λαμύ, γιὰ μένα, γιὰ τοὺς τρεῖς ἢ τέσσαρες «σωματοφύλακες» τῆς ἱστορίας. Πρέπει νὰ γνωρίζῃ κανεὶς νὰ ἐξαφανίζεται ἐγκαίρως... Καὶ κυρίως πρέπει νὰ ξέρῃ νὰ μὴν «πολυγερνάῃ»... Ναί, νὰ μὴν π ο λ υ γ ε ρ ν ά ῃ!!!».

—«Μὰ γιατὶ μᾶς τὰ λέτε ὅλα αὐτά;» ρώτησεν ἡ Φρανσουὰζ μὲ ἀπότομο ὕφος. «Τί ἔχει ἀλλάξει λοιπόν;... Δὲν καταλαβαίνω...».

Ὁ κύριος Προβὶνς ξαναχαμογέλασε πικρά:

«...Γιατὶ σᾶς τὰ εἶπα;.. Μά, ἁπλούστατα, γιατὶ εἶμαι ἠλίθιος... Καὶ ἀκόμα γιατὶ μόλις γύρισα ἀπὸ τὸ Παρίσι... Ἐκεῖ ἔφαγα ἕνα ὁλόκληρο πρωϊνὸ στὸ Ὑπουργεῖο Ἐθνικῆς Ἐκπαιδεύσεως, τρεῖς ὧρες στὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης, καὶ σχεδὸν ἄλλες τόσες στὴν Δημοσία Ὑγεία... Οὔφ!.. Στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς αὐτὸ δὲν εἶναι δικό τους λάθος... Δουλεύουν σὰν τοὺς μαύρους...δουλεύουν ὅσο δουλεύουμε κι' ἐμεῖς.. Μὲ μιὰ μονάδα διαφορὰ ἀπὸ μᾶς... Αὐτοὶ δουλεύουν πάνω στὰ χαρτιά, ἐνῷ ἐμεῖς ἀνάμεσα στὰ παιδιὰ καὶ στὶς συγκεκριμένες ἀνάγκες τους... Αὐτοὶ ὅμως μόνο χαρτιὰ ξέρουν... Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλο δράμα... Ὅλα τακτοποιοῦνται καὶ σχεδιάζονται τόσο ὅμορφα ἐπάνω στὰ χαρτιά... Μὲ φράσεις καὶ μὲ σφραγῖδες σχηματίζουν μιὰ Ἐπιτροπή, σχεδὸν ὅπως φτειάχνῃ ἡ μαγείρισσα ἕνα φαγητό... Παίρνουν ἕναν ἀντιπρόσωπο ἀπὸ δῶ, ἕναν ἀπὸ ἐκεῖ, δύο ἀπὸ πάρα κάτω... Τοὺς ἀφήνουν νὰ σιγοβράσουν μερικὲς ὧρες γύρω ἀπὸ ἕνα πράσινο σκέπασμα... Ἡ Ἐπιτροπὴ αὐτὴ ὁρίζει μιὰ ὑποεπιτροπὴ ποὺ ἐκτελεῖ χρέη εἰσηγητοῦ, καὶ ποὺ βαρύεται κάποτε αὐτὴ τὴ δουλειά, ἀφοῦ δὲν μπορεῖ νὰ ὁρίζῃ καὶ νὰ ὀνομάζῃ, ἀλλὰ ἁπλῶς εἰσηγεῖται... Κι' ὕστερα ἀκολουθοῦν οἱ διαδικασίες τῆς γραφειοκρατίας, πολυδαίδαλες, πολύωρες καὶ πάντα στὰ χαρτιά... Ἐξάτασις..., ἀναφορές..., πραγματογνωμοσύνες..., συμπεράσματα..., προτάσεις..., ἀντιπροτάσεις... καὶ πάει λέγοντας...

Στὸ τέλος φτάνει ἕνας ὀγκώδης φάκελλος στὸ Γραφεῖο τοῦ Ὑπουργοῦ, ποὺ ἐν τῷ μεταξὺ ἔχει ἀλλάξει, καὶ ὁ ἀντικαταστάτης του θέλει λίγο χρόνο νὰ κατατοπισθῇ... Κατατοπίζεται κάποτε, κι' ἡ γραφειοκρατία συνεχίζει τὸ δρόμο της... Ὑπογραφή, ἐγκύκλιος, στατιστικὴ κτλ. ..Εἶναι σὰν Θεὸς κανένας πάνω στὸ χαρτί!!! Δυστυχῶς ὅμως ὅταν τελειώσῃ ἡ ἐργασία αὐτή, τότε ἀκριβῶς ἀρχίζουν ὅλα...

Ὅταν ὁ φουκαρὰς ὁ Ἐπιθεωρητὴς Ὑγείας, ὁ Διευθυντὴς τοῦ Νοσοκομείου, ἐσεῖς, ἐγώ, ὕστερα ἀπὸ μιὰ κουραστικὴ ἡμέρα, καθόμαστε τὸ βράδυ μπροστὰ σ' ἕνα χαρτὶ ποὺ δὲν διαβάζεται, καὶ κάνουμε τὴν ἀντικατάσταση τῶν φράσεων καὶ τῶν σφραγίδων μὲ τὰ γεγονότα καὶ τὰ πρόσωπα... τότε ἀρχίζουν ὅλα...

Ὅταν μεταφράζουμε τὶς πομπώδεις φράσεις τους σὲ παιδιά, σὲ ἀρρώστους, σὲ ξενύχτια, σὲ χιλιόμετρα... Καὶ κανεὶς δὲν ἔχει ἄδικο σ' αὐτὴν τὴν ἱστορία... Μάλιστα!!! Ἔτσι εἶναι... Καὶ μονάχα ἐγὼ ἔχω δίκηο νὰ μουρμουρίζω!!!...».

—«Ἄλλο τὸ νὰ μουρμουρίζῃ κανεὶς» τὸν διέκοψε τὸ Ἄσπρο Δόντι, χωρὶς νὰ βγάλῃ τὴν πίπα ἀπ' τὸ στόμα του «κι' ἄλλο νὰ ὑποστηρίζῃ ὅτι θὰ τὰ καταφέρῃ καλλίτερα ἕνας μονάχα Ὀργανισμός, ὑπεύθυνος γιὰ τὴν Παιδικὴ Ἡλικία, ἀπὸ τρία ὁλόκληρα Ὑπουργεῖα...».

Μὰ ὁ κύριος Προβὶνς δὲν φάνηκε νὰ προσέχῃ τὰ λόγια του, καὶ συνέχισε:

«...Πρέπει νἄναι κανένας δύσπιστος γιὰ τὴν ἐπιτυχία αὐτοῦ τοῦ Κανονισμοῦ». Ἴσως νἄναι ἀπαραίτητος κι' ἴσως χρειάζεται, μὰ ὅταν ἀρχίσῃ νὰ μᾶς βοηθῇ τὸ Κράτος μπορεῖ νὰ βρεθῇ κάποιος ἁρμόδιος καὶ νὰ ρωτήσῃ (μὲ τὸ δίκηο του)! «...Γιατὶ πρέπει νὰ πληρώνουμε τὰ πράγματα ποὺ μᾶς τὰ ἐξασφαλίζει τὸ ἰδιωτικὸ κεφάλαιο, χωρὶς νὰ μᾶς ἐνοχλῇ;..». Γιατὶ ὅλα ἐτοῦτα μὲ τὸ κεφάλαιο καὶ τὴν ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία συντελέστηκαν... Ἀλλοίμονό μας ἂν καθώμασταν νὰ περιμένουμε πιστώσεις ποὺ τὶς ἐγκρίνουν ἀτέλειωτα Συμβούλια καὶ τὶς ὁρίζουν Διατάγματα ποὺ ὑπογράφονται μὲ τὴν συνηθισμένη γραφειοκρατικὴ μέθοδο!!!..

Ἀλλοίμονό μας, ἂν οἱ μεγάλοι εὐεργάται ἢ οἱ εὐγενικοὶ φιλάνθρωποι δὲν ἔδιναν τὰ λεφτά τους, τὰ σπίτια τους, τὸν καιρό τους καὶ τὰ περίμεναν ὅλα ἀπ' τὸ Κράτος(!) τότε τὰ παιδιὰ δὲν θ' ἀποκτοῦσαν ποτὲ Στέγη καὶ ἀληθινὴ προστασία.... Ὅμως τὸ πονηρὸ Κράτος ὅταν τὰ βλέπει νὰ γίνωνται ὅλα αὐτά, καὶ μάλιστα μὲ τέτοια ζηλευτὴ ἐπιτυχία ἀρχίζει ν' ἀμφιβάλῃ... Ὑποπτεύεται ὅτι κάποια ὑστεροβουλία κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴν ἰδιωτικὴ αὐτὴ φιλανθρωπία... Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τὴν εὐγένεια τῆς ψυχῆς ἐκείνων ποὺ ἀναλαμβάνουν νὰ δημιουργήσουν τέτοια ἔργα... Ὑποπτεύεται ὅτι κάποιο συμφέρον τὰ ὑποκινεῖ... Κι' ἔτσι ἀποφασίζει νὰ ἐπέμβῃ μὲ κανονισμοὺς καὶ Διατάγματα...».

—«Μονάχα οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν φτωχὸ μυαλὸ ἢ σκοτεινὴ διάθεση διαβλέπουν ὑστεροβουλία σὲ τέτοια ἔργα» μουρμούρισεν ἡ Φρανσουάζ, ἐνῷ ὁ κ. Προβὶνς συνέχιζε:

«Οἱ γενναῖοι αὐτοὶ ἄνθρωποι ποὺ προσφέρουν τὸν ἑαυτό τους, τὴ θέση τους, τὰ χρήματά τους γιὰ ν' ἀνακουφίσουν τὴν λαϊκὴ δυστυχία εἶναι εὐεργέτες βέβαια τῆς Κοινωνίας. Ἔρχονται ὅμως οἱ μικροὶ καὶ τοὺς σχολιάζουν ρωτῶντας: «Γιατὶ ἐνεργοῦν ἔτσι;.. Ἀπὸ πλεονεξία; Ἴσως ὄχι... Ἔστω... Ἀπὸ φιλοδοξία;.. Καὶ πάλιν ὄχι... Καλά... Μὰ ἀπὸ τί;.. Δὲν πετάει κανεὶς τὰ λεφτά του στὸ δρόμο ἀπὸ ἱπποτισμό...». Αὐτὰ ρωτοῦν οἱ μικροί, οἱ ὑποκριτές, γιατὶ δὲν μποροῦν, δὲν ἔχουν τὴν δύναμη νὰ συλλάβουν τὴν ἀπέραντη καὶ παντοδύναμη ἀξία τῆς καλωσύνης καὶ τῆς Χριστιανικῆς ἀγάπης... Καὶ μὲ τὰ συκοφαντικὰ ἐτοῦτα ἐρωτήματά τους δημιουργοῦν ὑποψίες εἰς βάρος τῶν εὐεργετῶν... Τότε ἐπεμβαίνει τὸ Κράτος... ἕνα Κράτος πολλὲς φορὲς ἠλίθιο, ποὺ ἀπὸ τόνα χέρι κρατεῖ τὰ παράσημά του γιὰ τὶς μεγάλες πράξεις καὶ τὶς προσφερθεῖσες καλὲς ὑπηρεσίες, καὶ μὲ τ'ἄλλο σέρνει τὸ σωρὸ τῶν ἀργομίσθων του, πάνω στοὺς ὁποίους πολλὲς φορὲς ἔχει στηρίξει τὸν ρυθμό του... Στέκει λοιπὸν σαστισμένο τὸ Κράτος... Νὰ παρασημοφορήσῃ; ἢ ν' ἀνακατέψῃ στὰ μεγάλα ἔργα τοὺς ἀργομίσθους του;... Δὲν τολμάει νὰ κάνῃ τίποτε ἀπ' αὐτὰ τὰ δυό... σαστίζει περισσότερο... τρελλαίνεται... καὶ τότε καταφεύγει στὴν ἀγαπημένη του μέθοδο, γιὰ νὰ δώσῃ ἔτσι μιὰ λύση ἀνόητη: «Γρήγορα ἕναν Κανονισμὸ» φωνάζει «Φτειάξτε ἕναν Κανονισμό... Καὶ ἐλεγκτάς... Καὶ χαρτιὰ... κι' ἄλλα χαρτιά... χαρτιὰ γρήγορα!!!..».

—«...Μὰ χαλτιὰ ὑπάλχουν ἤδη ἀλκετά...» παρετήρησεν ὁ Μπουφαλὸ μὲ τὴν ἰδιόρρυθμη προφορά του...

—«Τὸ ξέρω, Μπουφαλὸ» ἀπάντησεν ὁ κύριος Προβὶνς μὲ πικρία «μὰ τὶ νὰ κάνω;... Νέα Ἐποχή... Νέα ἤθη... Πρέπει νὰ ὑποταχθοῦμε!...».

—«Μὴ βιάζεσθε» εἶπεν ἀποφασιστικὰ τὸ Ἄσπρο Δόντι, κτυπῶντας τὴν πίππα του ἐπάνω στὸ τζάκι γιὰ νὰ τὴν ἀδειάσῃ «ποὺ ξέρετε!!! Μπορεῖ νὰ μὴν πραγματοποιηθοῦν ὅλα αὐτὰ ποὺ σχεδιάζουν νὰ μᾶς κάνουν... Ἴσως νὰ μὴν συμφωνήσουν

στὸ τέλος μεταξύ τους... Ξέρε κάτι;.. 'Ο Νομαρχιακὸς Διευθυντὴς πληθυσμοῦ εἶναι ὑπάλληλος ὅπως καὶ ὁ ἱδρυτής μας... 'Ο ἕνας λοιπὸν εἶναι βασιλόφρων κι' ὁ ἄλλος ἀριστερός... Κι' οἱ δυὸ ὅμως εἶναι τύποι ἐκπληκτικοί... Ἔχουν δύναμη κι' ἀκούγονται ἐξ ἴσου πολύ... ἴσως...».

—«'Εκπληκτικοί;» ρώτησεν ὁ κ. Προβὶνς «Σύμφωνοι... 'Αλλὰ ὁ πρῶτος εἶναι δέσμιος τοῦ προϋπολογισμοῦ, καὶ περνοῦν πολλὲς ὧρες γιὰ νὰ ἀπόδωσῃ λογαριασμό». Εἶναι κολλημένος σὰν στρεῖδι ἐπάνω στὴν γραφειοκρατικὴ ρουτίνα.

Θυμοῦμαι λοιπὸν ὅταν, στὸ Μπερνεραί, εἶχα ἐπιτύχει πιστώσεις γιὰ ν' ἀγοράσω ἕναν τόρνον ἐργαστηρίου... Μὰ μὲ τὰ λεπτὰ αὐτὰ κατασκεύασα ἕνα ὁλόκληρο σπίτι... 'Ο τόρνος δὲν ἦρθε, παρὰ τὸν ἄλλο χρόνο... Στὸ μεταξὺ ὅμως ἐθεώρησα ἐγὼ πιὸ ἐπεῖγον νὰ σώσω εἴκοσι παιδιά, παρὰ νὰ ἐκπαιδεύσω, ἕνα χρόνο νωρίτερα, προσωπικὸ χειριστῶν τόρνου καὶ φρέζας... Ἔτσι ἀντιστρατεύτηκα στὴν γραφειοκρατικὴ νοοτροπία... 'Αδιαφόρησα γιὰ τὸν τύπο καὶ τὰ χαρτιά, καὶ κύτταξα τὴν οὐσία... Μὰ ἂν συνεχίσω νὰ ἐνεργῶ ἔτσι καὶ στὸ μέλλον, θὰ μὲ ἀνακαλέσουν... Αὐτὸ εἶναι ὅλο... 'Απλὸ καὶ εὔκολο, ὅπως ξέρετε...».

'Η ἀρχηγὸς Φρανσουὰζ ἐτίναξεν ἀπότομα πρὸς τὰ πίσω τὰ μαλλιά της, ἀπαράλλακτα ὅπως ἔκανε κι' ὁ κ. Μάρκ. Στάθηκε λίγο συλλογισμένη κι' ὕστερα εἶπε:

«...Καλά... Ἔχω μιὰ ἀπορία... Στὴν ἱστορία αὐτὴ τοῦ τόρνου, τοῦ σπιτιοῦ καὶ τῶν πιστώσεων, ἐὰν ἐσεῖς δὲν εἴσαστε ἕνας τίμιος ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἕνας καταχραστής, τὶ ἐγγυήσεις θὰ εἶχαν οἱ δανεισταί σας;...».

—«Τὶ ἐγγυήσεις;» ἀνέκραξεν ὁ κύριος Προβὶνς «...πολλές, ἄπειρες ἐγγυήσεις... Πρῶτα ἀπ' ὅλα ὅλους ἐσᾶς... Ὕστερα ἄπειρες ἐγγυήσεις τὴν ὄψη τῶν παιδιῶν μας... Κι' ἀκόμα, τὴν πάντα ἀνοιχτὴ καγκελλόπορτα... τὸ πάντοτε κενὸ ἀναρρωτήριο... Τὰ γράμματα ἐπίσης, τὰ τόσα καὶ τόσα ἐνθουσιώδη γράμματα τῶν παλαιῶν τροφίμων... ὅλα ἐδῶ μέσα, μέχρι καὶ τὸ τελευταῖο χαμόγελο... Δὲν εἶναι μήπως αὐτὰ σοβαρὲς καὶ πολύτιμες ἐγγυήσεις;... Μόνον «χάρτινες ἐγγυήσεις» δὲν ὑπάρχουν... Μὰ αὐτὲς μπορεῖ κανεὶς νὰ ἔλθῃ ἐπὶ τόπου νὰ τὶς μυρίσῃ...».

Σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμή, ἄναψε τὸ τσιγάρο του κι' ὕστερα συνέχισεν ἤρεμα :

—«'Απ' τὴν πρώτη λοιπὸν μέρα κατάλαβα, Μάμμυ, ὅτι ὁ Ρομπὲρ σας δὲν ἦταν ἐκπαιδευτής... 'Αλήθεια λέω;;;».

'Η Μάμμυ χαμήλωσε τὸ κεφάλι ὅπως ἕνα παιδί, ποὺ τὸ ἔπιασαν νὰ ἀτακτῇ... 'Η γενναιοφροσύνη της τραυματιζότανε... Κι' ὅμως κατὰ βάθος συμφωνοῦσε...

—«'Αλήθεια λέω;» ξαναρώτησεν ὁ κύριος Προβὶνς μὲ ὑπόκωφη φωνὴ «ἢ μήπως τὸν ἀδικῶ;... Μήπως τὸν ἀποθαρρύνω;».

'Αντὶ γιὰ τὴν Μάμμυ ἀπάντησεν ὁ Μπουφαλὸ ἱκετευτικά :

—«Ἂν θέλετε, κύλιε, παλαχωλῆστε μου μελικοὺς ἀκόμη μῆνες γιὰ νὰ τὸν ἐκπαιδεύσω...».

—«Ἔστω» εἶπε συγκαταβατικὰ ὁ κύριος Προβὶνς «Ὅμως μόνο μέχρι τὶς διακοπές... Σύμφωνοι;...».

—«Εἴσαστε ἕνας ὑπέλοχος ἄνθλωπος» φώναξεν ὁ Μπουφαλό, κι' ἔλαμψε ὅλο του τὸ πρόσωπο...

.....

.....

'Η ἀρχηγὸς Φρανσουὰζ ἄφησε τὴν βαρειὰ μυρουδιὰ τοῦ καπνοῦ, διέσχισε μὲ μεγάλα βήματα τὴν ψυχρὴ νύχτα, μέσα στὴν ὁποίαν τὰ δέντρα κοιμώτανε ὄρθια, καὶ ξαναγύρισε στὸ δικό της γνώριμο βασίλειο... ἐκεῖ ὅπου πλανιώτανε πάντα ἡ μυρουδιὰ τοῦ ἀπολυμαντικοῦ χλωρίου, ἐκεῖ ὅπου ζοῦσαν κι' ἐκινοῦντο τὰ παιδιὰ κι' ὅπου ὅλα ἔμοιαζαν μὲ μοναστῆρι...

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, ὁ 'Υπαρχιφύλαξ Μωράκης Στέργιος καὶ οἱ 'Αστυφύλακες : Πολέντας 'Ανδρέας, Μπορδόκας Νικόλαος, Δημόπουλος Κάρολος, Μυλωνάκης Παναγιώτης, Κυριακόπουλος Βασίλειος, Κόλλιας Παναγιώτης καὶ Μαγκλαβᾶς 'Αθανάσιος.

—Διεγράφησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος διὰ λόγους ὑγείας, ὁ 'Υπαρχιφύλαξ Λιάπης Γεώργιος καὶ ὁ 'Αστυφύλαξ Σαριδάκης Γεώργιος.

—Διεγράφησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος καταληφθέντες ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας οἱ 'Αστυφύλακες Σταύρου 'Ιωάννης καὶ Χατζηδάκης Σπυρίδων.

—Διεγράφησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, οἱ 'Αστυφύλακες Πλακωτῆς Κωνσταντῖνος, 'Αλεξόπουλος Γεώργιος, Παπαϊωάννου Νικόλαος καὶ Παναγιωτόπουλος Παναγιώτης.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς κάτωθι ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους : Α'. 'Υλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν ἀστυφύλακα Σπυρόπουλον 'Αθανάσιον,διότι οὗτος ἐργασθεὶς μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ ἐπιμονῆς κατώρθωσε ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸν Κυρίλλην Γεώργιον, ὅστις εἶχε καταγγείλει διαπραχθεῖσαν εἰς βάρος του λῃστείαν, ὁμολογίαν ἐξ ἧς διεπιστώθη τὸ ψευδὲς τῆς καταγγελίας καὶ οὕτω νὰ συμβάλῃ ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν πλήρη διαλεύκανσιν τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Β'. 'Επαινος εἰς τοὺς : 'Υπαστυνόμους Α' κ.κ. Ζιάννην Διονύσιον καὶ Παπαθανασόπουλον Γεώργιον, 'Αρχιφύλακας : 'Αραβαντινὸν 'Αγαμέμνονα, Ζαφειρίου 'Αντώνιον καὶ Παπακωνσταντίνου Δημήτριον, 'Υπαρχιφύλακα 'Αναγνωστόπουλον Γεώργιον καὶ 'Αστυφύλακας : Βελέντζαν 'Ιωάννην, Λιαρομμάτην Κωνσταντῖνον, Μαραγκὸν Δημήτριον, Μακρῆν Θεόδωρον, διότι ὁ μὲν πρῶτος ὡς προσωρινὸς προϊστάμενος τοῦ ΣΤ' Παραρτήματος 'Ασφαλείας 'Αθηνῶν, χειρισθεὶς ἐπιδεξίως καὶ μεθοδικῶς καταγγελθείσας λῃστείας εἰς βάρος τοῦ Κυρίλλη Γεωργίου καὶ Γραμμένου Μιχαήλ, διεπίστωσεν ἀπολύτως ὅτι εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ἐπρόκειτο περὶ ψευδοῦς καταγγελίας, οἱ δὲ λοιποὶ ἐργασθέντες μετὰ ζήλου καὶ ἐνδιαφέροντος συνέβαλον ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν πλήρη διαλεύκανσιν τῶν ὑποθέσεων τούτων.

***

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΟΚΙΜΟΥΣ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

—Τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας τῆς 19/3/58 ἐν τῇ μεγάλῃ σιθούσῃ τῆς Σχολῆς, ἐδόθη ὑπὸ τοῦ τέως 'Αστυνομικοῦ Διευθυντοῦ καὶ νῦν Δικηγόρου κ. Κορέση Δημοσθένους, διάλεξις πρὸς τοὺς δοκίμους 'Υπαστυνόμους καὶ 'Αρχιφύλακας μὲ θέμα «'Ιστορία καὶ προορισμὸς τοῦ θεσμοῦ τῆς 'Αστυνομίας» ἣν παρηκολούθησαν καὶ ἅπαντες οἱ κ.κ. 'Αξιωματικοὶ τῆς Σχολῆς. Λόγῳ τοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ θέματος καὶ τῆς ἱκανότητος μεθ' ἧς ἐχειρίσθη τοῦτο ὁ ὁμιλητής, ἀπέσπασεν τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ἀκροατῶν.

***

ΠΕΝΘΗ

—Τὴν 16-3-58 ἀπεβίωσεν αἰφνιδίως ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας ὁ 'Αστυνομι-

κὸς Διευθυντὴς τῆς Θεσσαλονίκης, Συνταγματάρχης τῆς Χωροφυλακῆς, Νικόλαος Μουσχουντῆς. Ὁ ἀποθανὼν ὑπῆρξεν ἐκ τῶν ἀρίστων ἀξιωματικῶν τῆς Χωροφυλακῆς καὶ διεκρίνετο διὰ τὸ ἦθος, τὴν ἀστυνομικήν του ὀξυδέρκειαν καὶ τὰ φιλόθρησκα αἰσθήματά του. Προσέφερεν πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὸν πρόληψιν ἰδίᾳ τοῦ κοινοῦ ἐγκλήματος, εἰς τὸν τομέα δὲ τῆς καταστολῆς διεκρίθη τῷ ὄντι διὰ τὴν ἀστυνομικήν του δεινότητα. Ἀλλὰ καὶ πολλαπλᾶς ἐθνικὰς ὑπηρεσίας προσέφερεν ὁ μεταστάς. Κατὰ τὴν κατοχὴν ὑπῆρξεν ἓν ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα στελέχη τῆς Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως, κατὰ τὸν συμμοριτοπόλεμον δέ, ὡς Διοικητὴς Ἀσφαλείας Θεσσαλονίκης, ἀνέπτυξεν δρᾶσιν ἀξίαν παντὸς θαυμασμοῦ καὶ ἐπαίνου, ἐξαρθρώσας τελείως τὸ σκέλος τοῦ Κ.Κ.Ε. τὸ δρῶν εἰς τὴν νευραλγικὴν αὐτὴν περιφέρειαν. Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» συμμετέχοντα εἰς τὸ πένθος ἐκφράζουν τὰ ὁλόψυχα συλλυπητήρια πρὸς τὴν οἰκογένειαν τοῦ μεταστάντος καὶ πρὸς τὸ Σῶμα τῆς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς, διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἐξαιρέτου ἀνθρώπου καὶ ἀρίστου ἀξιωματικοῦ.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—Τὴν ἴδια πάντα μεγαλειώδη ἐπιτυχία γνωρίζουν οἱ ραδιοφωνικὲς ἐκπομπὲς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, γιὰ τὶς ὁποῖες ἡ κριτικὴ τοῦ κοινοῦ εἶναι ἐνθουσιώδης.

*

—Μὲ γαλλικὴ κινηματογραφικὴ μουσικὴ καὶ λογοτεχνικὰ σκίτσα ἀπὸ τὴ ζωή, τὴ φύση καὶ τὰ ἤθη τοῦ λαοῦ, ἄνοιξε κι' ἔκλεισε τὸ ραδιοφωνικὸ πρόγραμμα τῆς 26/2/58, ποὺ ἄρεσε καὶ ἐνθουσίασε. Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ μετεδόθησαν καθοδηγητικὲς ὑποδείξεις πρὸς τὸ κοινό, πάνω σὲ ζητήματα γενικωτέρου κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος, διάφορα παληά, μοντέρνα, εὐρωπαϊκά, λαϊκά, καντάδες καὶ δημοτικὰ τραγούδια, μὲ τοὺς Κορώνη—Φίλανδρο, Ζωὴ Μάγκου, Γιώτα Λίδια, Μπέμπα Κυριακίδου καὶ ἀρχιφύλακα Μάνθο Φελώνη. Μετεδόθη ἐπίσης, γραμμένο ἀπὸ τὸν Ἀρχιφύλακα Σπῦρο Πηλό, καὶ ἀπόσπασμα ἡμερολογίου τῆς Ἀστυνομίας, διδακτικοῦ περιεχομένου.

*

—Μὲ περιγραφικὲς εἰκόνες ἀπὸ τὴν Ἄνοιξη ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε τὸ πρόγραμμα τῆς 5/3/58, κατὰ τὸ ὁποῖο μετεδόθησαν ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ Ἀστυνομικὸ Δελτίο, πάνω σὲ διάφορες παραβάσεις, μαζὶ μὲ κατάλληλα καὶ ἐπίκαιρα καθοδηγητικὰ συνθήματα. Ἐπίσης μετεδόθη τὸ τακτικὸ ταχυδρομεῖο, ἀφιερωμένο στὰ γράμματα καὶ τὶς προτιμήσεις τῶν ἀκροατῶν. Τραγούδησεν ὁ Μίμης Αἰγινήτης μὲ τὴν ὀρχήστρα Κώστα Τηκέα.

(Κείμενα, ἐπιμέλεια, ραδιοσκηνοθεσία: Ὑπηρεσίας Ραδιοφωνικῶν Ἐκπομπῶν Ἀστυνομικῆς Σχολῆς. Δίσκοι, ἐκ τοῦ κατ/τος Γ. Ὀρφανίδη, εὐγενῶς προσφερομένου. Τὰ προγράμματα παρουσιάζει ὁ Ἀρχιφύλαξ Σπῦρος Πηλός).

***

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

1) Κον Διονύσιον Ζαμπλάραν, Ἀστυνόμον Β'. Τὸ ἄρθρον σας «25 Μαρτίου» ἐλήφθη. Ἐλλείψει χώρου δὲν δύναται νὰ δημοσιευθῇ ἐπὶ τοῦ παρόντος.

2) Κους Κους Σπῦρον Ἀντύπαν καὶ Εὐριπίδην Κασσέλαν, Δοκίμους Ἀρχιφύλακας. Τὰ ποιήματά σας ἀρκετὰ καλά. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐλλείψει χώρου δὲν θὰ δημοσιευθοῦν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

ΕΘΝΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

25η Μαρτίου 1821, ὑπὸ κ. Ἰωάννου Ράϊκου, Ὑπαστυνόμου Β' 5671

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ὁ κόκκινος Δεκέμβρης, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου, Ἀστυν. Δ)ντοῦ Α' (συνέχεια).. 5677

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ὁ ἀστυφύλαξ, ὑπὸ κ. Θ. Χαρλαύτη 5679

Προσκύνυμα, ὑπὸ κ. Σ. Χανδρῆ 5698

ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Τὸ ἐν Ἀθήναις 7ον Διεθνὲς Συνέδριον Ποινικοῦ Δικαίου, ὑπὸ κ. Χ. Γιώτη, τ. Ἐφέτου, Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου καὶ Μέλους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρίας Ποινικοῦ Δικαίου (συνέχεια καὶ τέλος) 5680

Ο ΑΓΩΝ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Ἡ ἐγκληματικότης τῶν ἀνηλίκων καὶ ὁ Γυναικεῖος Ἀστυνομικὸς Θεσμός, ὁμιλία τῆς ἐγκληματολόγου Κας Λ. Χίγκινς, ὑπὸ κ. Κ. Γιαννούλη, Ἀστυνόμου Β' 5686

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ καταπολέμησις τῆς ἐπαιτείας, φλέγον κοινωνικὸν πρόβλημα, ὑπὸ κ. Χρίστου Τσαχαγέα 5689

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορία καὶ προορισμὸς τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἀστυνομίας, ὑπὸ κ. Δ. Κορέση, τέως Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ καὶ Δικηγόρου 5699

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Κάποιος ἦταν μέσα στὸ σπίτι..., ὑπὸ κ. Ἀλεξ. Κροκίδη, Ἀστυνόμου Β' 5705

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Τράπεζα αἵματος—Ἡ συμβολὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ὑπὸ κ. Β. Παπαδοπούλου, ἀστυφύλακος 5707

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Τὸ ποδαρικὸ τοῦ "Εβγα..., ὑπὸ κ. Σ. Πηλοῦ, Ἀρχιφύλακος 5709

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil. Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 5714

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 5717

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 52-512)